DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Hep Seni Diledim

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Genç adam parmaklarını onun bileğine sardı. "Yapma."

Evet, bu akıllıca olurdu. Kesinlikle. Ama karşısında bu adam varken Elle hiç akıllıca hareket edemiyordu ki... Boşta kalan elini kaldırarak ona ortaparmağını gösterdi. "Buz gibiyim demek, seni geri kafalı, koca..."

Archer kısık sesle küfrederek diğer bileğini de kavrayıp ona iyice yaklaştı. Bu şekilde çenesini kapamasını ve gerileyerek dengesini kaybetmesini sağlamıştı. Sırtı bir ağaca çarpınca da bunu fırsat bilerek safi kastan oluşan bedeniyle onu ağacın gövdesine sabitledi.

Elle'in keskin bir nefes aldığını duyan Archer, göz kapaklarını yarı kapatıp bakışlarını kadının dudaklarına odakladı. Ardından ellerini onun iki yanından ağaca dayayıp derin bir nefes alıp verdi ve yanağını saçlarına dayadı. "Beni delirtiyorsun," diye mırıldandı. Sesi Elle'in göğsünde yankılanıyordu.

Bu sözler eylemlerine o kadar tersti ki Elle onun ne dediğini idrak etmek için bir an durup düşünmek zorunda kaldı.

"Eh, sen de beni," dedi sonunda, hareket etmesini engelleyen iri beden yüzünden ne yapacağını şaşırmış haldeydi.

Ve şu anda en büyük sorunu bu değildi.

Sorunu şuydu ki genç adamın bu yaptığı onu tahrik etmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sadakatleri ve dostlukları için Laura Reeth ve Sarah Morgan'a.

Her daim kalbimdesiniz...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1. Bölüm

#BeniLiderinizeGötürün

Elle Wheaton'ın bir şeylerden sorumlu olmayı ve insanlara emir vermeyi sevmesi iyi bir şeydi, çünkü iş tanımında bu özelliklere sahip olması gerektiği yazmasaydı dünyadaki tüm aptallarla uğraşmak için yeterince para kazanamıyor olacaktı. "Dün gece tam bir felaketti," dedi.

Onun kadar kaygılı görünmeyen patronu omuz silkti. Bu adamın pek çok özelliği vardı ve bunlardan biri de, San Francisco'nun Cow Hollow bölgesindeki –şu an içinde bulundukları– Pacific Pier Binası'nın sahibi olmaktı. Ama bu detayı kendisine saklamayı tercih ediyordu.

Aslında, adamın asıl kimliğini Elle'den başka sadece bir kişi biliyordu. Genç kadın bu binanın yöneticisi olarak her şeyle tek başına ilgileniyordu ve patronu için elçilik yapmakla yükümlüydü. Kendisini hep sakin ve *mükemmel* elçi olarak görürdü ama dün gece olanlar bu sakinliğini bir süreliğine sarsmıştı.

"Ben sana inanıyorum," dedi genç adam.

Elle, patrona bir bakış attı. "Asıl demek istediğin, 'Bu işi düzelt Elle, çünkü ben uğraşmak istemiyorum.' Değil mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Eh, o da var," dedi patronu, gülümseyip gözlüğünü burnundan yukarı iterken.

Elle onun etkileyici büyüsü altına girmeyi reddetti. Evet, karşısındaki kişinin, farkında olmasa da zeki erkeklere has bir seksiliği vardı ve evet, Elle en iyi arkadaşlarından biri olan bu adamı seviyordu. Ama onun dünyasında sevginin de bazı sınırları vardı. "Belki de şu felaketi sana baştan anlatmalıyım," dedi. "İlk olarak, binanın tüm acil çıkış tabelalarının ışıkları gece yarısı söndü. Bu yüzden, 3D'de yaşayan Bayan Winslow yaşlı köpeğini tuvalet için dışarı çıkardığında merdivenleri göremedi. 4A'da oturan Bay Nottingham 3F'deki metresinin evine gizlice gitmeye çalışırken köpek pisliğine bastı ve kayıp düştü."

"Bazı şeyleri kafandan uydurmamalısın," dedi genç adam gülümsemeye devam ederek.

Elle kollarını göğsünde birleştirdi. "Bay Nottingham'ın ayak bileği kırıldı. Neredeyse kalçası da gidiyordu. Bir ambulansla hastaneye götürülmesi gerekti ve muhtemelen bize dava açacak. Sen de oturmuş gülüyorsun."

"Hadi ama Elle. Sen de ben de biliyoruz ki izin verirsek hayat hep berbat geçer. İnsan kendine bir şekilde eğlence bulmalı. Hastane masraflarını ödeyip Bay Nottingham'a yeni bir pantolon alırız. Onun için bir hafta sonu seyahati de ayarlarım. Kız arkadaşını ya da karısını... hatta isterse ikisini birden yanında götürebilir. Hallederiz yani." Spence onun alaycı gülüşü karşısında gülümsedi. "Git biraz kafein al. Berbat görünüyorsun."

"Benim hayatım hiç normal değil ki," dedi Elle, kafasını iki yana sallayarak.

"Normali unut. Normalin iyi bir şey olduğunu kim söylemiş? Şimdi git de içmeden yaşayamadığın şu iğrenç yeşil şeyi iç."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ona çay deniyor, saftirik. Ve gerekirse çay olmadan da yaşayabilirim." Duraksadı. "Ama birilerine bir şey yapmayacağımı garanti edemem."

"Aynen. O zaman niye riske girelim?"

Elle gözlerini devirdi. Hâlâ dün gece olanları kişisel algılamakla meşguldü. Bu binanın birinci ve ikinci katlarındaki iş yerlerinin sahiplerini, üçüncü ve dördüncü katlarda oturan kişileri tanıyor, hepsinden sorumlu olduğunu hissediyordu.

Ve dün, onun sorumluluğu altındaki birinin canı yanmıştı. Bu kabul edilemezdi. "Acil çıkış sisteminin, güvenliğin yetki alanına girdiğinin farkındasın, değil mi?" dedi. "Bu da demek oluyor ki tuttuğun güvenlik firması bizi hayal kırıklığına uğrattı."

Onun ne demek istediğini anlayan Spence birden gülmeyi kesti ve kahvesini masaya bıraktı. "Hayır Elle."

"Spence, beni yöneticilik pozisyonuna getirmenin üstünden bir yıl geçti. Sırrını saklamam konusunda bana güvendin ve bu işte çok iyi olduğumu ikimiz de biliyoruz. Demek oluyor ki bu meseleyi güvenlik takımının başında olan Archer'la tartışmam gerek."

Genç adam yüzünü buruşturdu. "Siz ikiniz karşı karşıya gelmeden önce izin ver de binayı boşaltayım bari."

"Kavga falan olmayacak." Olsa da Elle ona söylemeyecekti. "Ben sadece işimi yapıyorum ve bu, Archer Hunt'la başa çıkmayı da kapsıyor."

"Evet, teknik olarak öyle," dedi Spence. "Ama ikimiz de biliyoruz ki o kendisinden başkasına hesap vermez. Ve seni kesinlikle patronu olarak görmüyor. *Kimseyi* patronu olarak görmüyor."

Elle gülümsedi ve tanrıların içeceği olarak gördüğü çayından bir yudum daha aldı. "Bu benim değil, Archer'ın sorunu."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Spence ayağa kalkarken acı çekiyormuş gibi görünüyordu. "Böyle erken bir saatte onu hazırlıksız yakalaman hoşuna gitmeyecektir, Elle."

"Umurumda mı sanki..."

"*Benim* umurumda ama," dedi genç adam. "Saat daha çok erken, onun cesedini gömmene yardım etmeye gelemem."

Elle kısa bir kahkaha attı. Archer'la birbirlerine olan muhaliflikleri herkes tarafından biliniyordu. Mesele şuydu ki, Archer tüm dünyayı yönettiğini sanıyordu. Tabii Elle'i de...

Ama Elle'in dünyasını kendisinden başka kimse yönetemezdi. "Eğer herkes kendi işini yapsa ve yoluma çıkmasa..." diye başladı ama sonra sustu, çünkü Spence onu dinlemek yerine camdan dışarı bakıyordu. Elle, onun ince ama kaslı vücudunun birden gerginleştiğini görünce neye baktığını anlamak için yanına gitme ihtiyacı duydu.

Spence, kafeden çıkmakta olan bir kadına bakıyordu. Bir zamanlar kalbini parçalayıp atmış olan eski sevgilisiydi bu.

"Onu buradan kovdurayım mı?" diye sordu Elle. "Ya da hakkında soruşturma başlatıp suçlu buldurabilirim." Sadece şaka yapıyordu aslında. Çoğunlukla yani.

"Lanet aşk hayatımı senin kontrol etmene ihtiyacım yok."

Bu çocuk, 'En Zengin 500 Kişi' listesine girecek kadar varlıklı biriydi ve daha önce kalbi kırılmıştı. Bu yüzden, birlikte olacağı kadınlar hakkında soruşturma yapması gerekli sayılırdı. Ama Elle, Spence yerine duvarla tartışsa daha iyiydi. Gerçi bir yandan da, eski sevgilisinden beri kimseyle çıkmamış olduğunu ve artık birilerine güvenmekten korktuğunu bildiği için onun adına üzülüyordu. "Hey, duymadıysan söyleyeyim, seksi ve zeki makine mühendisleri artık çok revaçta. Ondan iyisini bulursun sen." Hatta çok, çok daha iyisini bulabilirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Genç adam yine bir şey demeyince Elle gözlerini devirdi. "Erkekler nasıl bu kadar aptal olabiliyor ya?"

"Çünkü kadınların kullanma kılavuzu yok." Spence camdan uzaklaştı. "Benim gitmem lazım. Bugün kimseyi öldürme, Elle."

"Tabii."

Arkadaşı ona uzun uzun baktı.

Elle içini çekti. "İyi. Archer'ı öldürmem."

Yalnız kaldığında çayını bitirip dudaklarına biraz parlatıcı sürdü –bunu tabii ki Archer için değil, kendisi için yapmıştı– ve ofisinden çıkıp yavaş yavaş koridorda ilerlemeye başladı. Bu eski binayı çok seviyor ve sıra dışı mimarisini hayranlıkla izlemekten asla bıkmıyordu. Çıkıntılı tuğlaları, demir kirişleri, uzun pencereli daireleri ve bazı aptalların San Francisco'dan ve başka yerlerden gelip para ve aşk için dilek tutarak bozuk para attıkları kocaman süs havuzunun bulunduğu Arnavut kaldırımlı bahçesiyle çok güzel bir yerdi.

Elle'in ofisi ikinci katın en kuzeyindeydi ve sis olmayan günlerde burnunu cama dayarsa tepenin aşağısındaki Marina Green'i, körfezi ve Golden Gate Köprüsü'nün ucunu görebiliyordu.

Fazla hevesli görünmek istemiyordu ama şehrin kalbinde yaşamaya başlayalı bir yıl olmasına rağmen hâlâ içten içe coşku hissediyordu. Buradan çok uzakta büyümemişti ama eskiden yaşadığı yerdeki dünya farklıydı ve demografik merdivende buradan en az on basamak aşağıdaydı.

Saat hâlâ erken olduğu için etraf sessizdi. Asansörün yanından geçerken kapılar açıldı ve binadaki evlere temizliğe gelen kadın geniş bir el arabasını iterek dışarı çıktı.

"Selam tatlım," dedi Trudy, otuz yıldır sigara içen birinin sesiyle. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Yok, sağ ol." İyi biri olan Trudy'yi severdi ama kadının asla sır saklayamadığını biliyordu. "Bu güzel sabahın tadını çıkartıyorum sadece."

"Ah, olmadı şimdi," dedi kadın. "Ben de hoş bir paketi olan seksi genci arıyorsundur diye düşünmüştüm. Hani koridorun sonundaki dedektiflik firmasını işleten şu seksi genç..."

Elle neredeyse yudumladığı çayla boğulacaktı. "Hoş bir *paket* mi?"

"Eh, yaşlı olabilirim ama daha ölmedim." Trudy ona göz kırpıp koridorda ilerlemeye başladı.

Archer'ın rahatsız edici derecede seksi olduğu doğruydu ama bu Elle'in umurunda değildi tabii. Birinin seksi olması ona göre faydasızdı. Asıl ihtiyacı, hayatının çoğu kısmında eksikliğini duyduğu güven, emniyet... ve istikrar hisleriydi.

Ve Archer'ın üçünü de veremeyeceği belliydi.

Koridorun sonuna vardığında, üstünde *Hunt Dedektiflik* yazan ve fazla belirgin olmayan bir tabelanın asılı olduğu kapının önünde durdu.

Bu elit güvenlik ve dedektiflik firması yalnızca Archer'ın namıyla yürüyordu ve hiçbir reklama ya da pazarlama tekniğine ihtiyaç duymuyordu. Archer da işe aldığı adamlar da bir şeyleri veya birilerini bulma ve iş bitirme konusunda uzmanlardı. Bağımsız çalışıyorlardı ve kanunun formalitelerine uymak zorunda değillerdi.

Bu da Archer'ın işine geliyordu çünkü kurallara uymayı hiçbir zaman sevmemişti.

Elle kapıyı açıp kendi ofisinden çok daha büyük olan resepsiyon alanına adımını attı. Burası gayet temiz, maskülen bir yerdi. Mobilyalar kocaman ve alan da oldukça genişti. Arka taraftaki ofislerle ön kısım camdan bir duvarla ayrılmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Resepsiyon masası boştu. Görevli henüz gelmemiş olmalıydı çünkü saat oldukça erkendi. Fakat Elle camın öteki tarafına baktığında diğer çalışanların çoktan ofise gelmiş olduklarını gördü. Beş erkekten oluşan bir grup, özel bir girişten içeri giriyorlardı. Şu anda bir SWAT ekibi gibi görünmelerine bakılırsa silahlı bir görevden dönüyor olmalıydılar.

Sonraki saniye Elle öylece kalakaldı. Kalbi de aniden durmuştu adeta. Yüce İsa... Adamlar oldukları yerde silahlarını da tişörtlerini de çıkartmaya başlamışlardı ve karşısında çeşitli renklerden oluşan, terli ve dövmeli bir ten cümbüşü oluşmuştu.

Bu müstehcen manzara o kadar iyiydi ki Elle gözlerini başka tarafa çeviremiyordu. Hatta konuşamıyordu bile, sanki dilini yutmuş gibiydi. Sonra ayakları, beyninin donmasını fırsat bilerek onu iç kısımdaki kapıya doğru götürdü. Burada suratını cama yaslayıp manzarayı izlemeye devam etmek istedi.

Neyse ki o bunu yapamadan önce birisi bir düğmeye basıp kapıyı açtı. Adamlar onu tanıyorlardı çünkü işi nedeniyle güvenlik firmasıyla yakın bir ilişki içinde olması gerekiyordu. Bu da en derin ve karanlık sorununun kaynağıydı.

Archer Hunt'la yakın bir iş ilişkisi içinde olmak pek çok yönden *oldukça* tehlikeliydi ve düşünmemek için elinden geleni yaptığı ortak geçmişleri de buna dahildi.

Adamlar onu, "Selam Elle!" ve "Günaydın!" diyerek karşıladıktan sonra farklı farklı yönlere gidip Elle'i korkusuz liderleriyle baş başa bıraktılar.

Yani Archer'la.

İkisi çok uzun zamandan beri hiç yalnız kalmamışlardı. Hatta Elle onunla baş başa *kalmamak* için sürekli bir bahane bulmaya çalışıyordu ve Archer'ın da aynı şeyi yaptığını düşünüyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Şimdiyse yalnızlardı ve bu beklenmedik gelişmeden pek de etkilenmemiş gibi görünen Archer direkt olarak onun gözlerine bakıyordu. Tişörtü, kalçasındaki Glock'u, belindeki şok tabancası ve bacağındaki altıpatları hâlâ çıkartmamıştı. Kafasındaki ARMY şapkasını ters takmıştı. Kargo pantolonunun cebinden bir kelebek bıçağın ucu görünüyordu ve kemerine iki çift kelepçe takılıydı. Üstündeki kurşungeçirmez yelek ve tüm bu silahlarla Disneyland'den geliyor olamazdı.

Elle onun görünüşü karşısında hem dehşete düşmüş hem de tahrik olduğunu hissetmişti. Ama hayat ona zorlayarak da olsa bir şey öğrettiyse, o da düşüncelerini ve duygularını saklamaktı. Bu yüzden dilini tuttu.

Archer'ın dudakları sanki onun zihnini okumuş gibi kıvrıldı. Ama tek kelime etmedi. Orada öylece dikilip onu beklemekten çok memnunmuş gibi görünüyordu. Ve Elle tecrübelerinden biliyordu ki genç adam gerekirse bu şekilde sonsuza dek bekleyebilirdi.

Bu yüzden pes edip lafa girdi. "Uzun bir sabah mı oldu?"

"Uzun bir geceydi," dedi Archer.

İri ve sert yapılı olan genç adam birçok nedenden ötürü sinir bozucuydu. Elle'in ondan gizliden gizliye hoşlanıyor olması da bu nedenlerden biriydi. Neyse ki ona hayatını borçlu olduğu için bu gerçeği bir şekilde dengede tutmayı başarabiliyordu.

Bunlardan habersiz, gayet rahat görünen Archer silahlarını tek tek çıkarmaya başladı. Kabul ettiği işlerin çoğu bir rutin halindeydi. Kriminal ve tüzel meselelerle ya da sigorta işleriyle alakalı soruşturmaların yanında seçkin güvenlik anlaşmaları, geçmiş araştırmaları, sahtekârlık soruşturmaları ve keşif işleri yapıyorlardı. Ancak adli soruşturmalar, kelle avcılığı, hükümet

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kontrat işleri gibi hayati tehlike oluşturabilecek bazı davalar rutine girmiyordu.

Bu binanın güvenlik işleri diğer işlere göre kesinlikle masum kalıyordu ama Elle, Archer'ın bu işi Spence'in hatırı için kabul ettiğini biliyordu.

"Bir sorunumuz var," dedi Archer'a.

Genç adam bir kaşını kaldırdı. Onun yerinde başkası olsa şimdiye on tane soru sormuştu.

Elle gözlerini devirip ellerini kalçasına dayayarak savunma pozisyonu aldı. "Acil çıkış tabelaları..."

"İcabına bakıldı," dedi Archer.

"Tamam ama Bay Nottingham..."

"Onun da icabına bakıldı."

Elle sakinleşmek için derin bir nefes aldı. Direkt olarak Archer'ın gözlerine bakması zordu çünkü adam sırık gibiydi. Aslında kendisi de 1.70 boyla minyon sayılmazdı ama yine de onun ancak omuzlarına geliyordu. Tartışma esnasında boy avantajının onda olmasından nefret ediyordu. Şu an da o nefret ettiği anlardan biriydi yani.

"Eee, sebep neydi?" diye sordu. "Neden ışıklar bir anda sönüverdi?"

"Sincaplar yüzünden."

"Pardon?"

Elle'in ses tonu karşısında Archer'ın yeşil ve kahverengi karışımı, delici gözlerinde rahatsız edici bir yoğunluk belirdi. Bu bakışlar, hayatta en kötü şeyleri deneyimlediğini ve çıplak elle bile savaşabileceğini gösteriyordu. Elle, etrafına yaydığı tehlike ve testosteron dalgalarıyla onun dişileri kendine tıpkı arıları bala çeker gibi çektiğinin farkındaydı ama şu anda tek istediği

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Archer'ın dev botlarına tüm gücüyle basmaktı. Özellikle de bir söylediğini bir daha tekrar etmediğini bildiği için bu isteği artıyordu. Onun bu maço şovundan bıkan Elle parmağını göğsüne bastırdı. Ama adamın *aptal kasları* hareket bile etmedi.

"Bak," dedi Elle. "Bina sakinleri çok öfkeli. Bir adam hastanede yatıyor ve elimizde senin bu binanın güvenliğini sağlayacağına dair imzalı bir kontrat var. Bu yüzden karşımda sessizce somurtarak dikilmek yerine bir şeyler yapman gerekiyor, Archer. Bana gece burada ne haltlar döndüğünü anlat. Ayrıca birden fazla kelime kullanırsan sevinirim."

"Benimle konuşurken dikkat et, Elle," dedi Archer.

Bu adama kesinlikle akıl sır ermiyordu. Şahsına münhasır biriydi ve sorgulanmaktan da hiç hoşlanmıyordu. Ama Elle, onunla başa çıkmanın tek yolunun kararlı olmak olduğunu biliyordu. Archer korkaklara saygı duymazdı. "İyi," dedi. "Ne haltlar döndüğünü anlatır mısın *lütfen*?"

Genç adam bunu komik bulmuş gibiydi. Sebebi muhtemelen onu zorlamaya cesaret edebilen tek kişinin Elle olmasıydı. "Sonbaharda sana çatıya bir sincap kolonisinin yerleştiğini söylemiştim," dedi. "Önceki yıl ağaçkakanların açtığı delikleri onaracak birini bulmanı, yoksa sorun yaşayacağını da belirtmiştim. Sen de bir çaresine bakacağını söylemiştin."

"Çünkü bahçe düzenleyiciler halledeceklerini söylemişlerdi."

Archer geniş omzunu kaldırdı. "Ya seni geçiştirmişler ya da işlerini düzgün yapmamışlar. Çünkü duvarların arasına koca bir sincap sürüsü yerleşip resmen parti yapmış. Dün gece de elektrik odasına girip kablolardan bazılarını yemişler."

Kahretsin. Archer'ın böyle ters davranmasına şaşmamalıydı. Adam haklıydı. Dün olanlar onun suçu değildi.

Asıl suçlu *Elle* olmalıydı. "Sincaplara ne oldu?" diye sordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Muhtemelen duvarların arasında ölmüşlerdir."

Elle gözlerini kırpıştırdı. "Şu anda bana bir sürü sincabın ölümüne sebep olduğumu mu söylüyorsun?"

Archer'ın dudakları kıvrıldı. "Bahçe düzenleyiciler ne yapacaktı sence? Sincapları Bahamalar'a tatile mi göndereceklerdi?"

"Pekâlâ," dedi Elle uzun uzun iç geçirerek. "Açıklama için teşekkürler." Gitmek için döndü.

Ama Archer onu tuttu. Dirseğini kavrayıp onu geri çeken uzun parmakları Elle'in içinde tuhaf karıncalanmalara sebep olmuştu.

"Ne?" dedi ona.

"Bir özür bekliyorum."

"Tabii," dedi Elle tatlılıkla. "Kırmızı kar yağınca." Başını dimdik tuttu. On santimlik topuklular giydiği için memnundu; bu sayede neredeyse onun gözlerine bakabiliyordu. "Ben bu binanın yöneticisiyim, Archer. Yani burada yaşanan her şeyden ben sorumluyum. Burası *için* çalışanlardan da."

Archer yine duyduklarını komik bulmuş gibi görünerek kafasını yana eğdi. "Bana patronluk taslamak mı istiyorsun, Elle?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Ben *zaten* senin patronunum."

Genç adam bu sefer gizlemeden gülümseyince Elle nefesinin kesildiğini hissetti. Kahrolası, aptal, seksi gülümseme. Bir de şu VÜCUDU vardı tabii. Evet, bu adamın vücudunu aklından geçirirken bile büyük harfler kullanıyordu çünkü bu vücut saygıyı hak ediyordu. "Yarın yamuk yumuk yürümek istemiyorsan kişisel alanımı işgal etmeyi kes," dedi Archer'a.

Tamamen kurusıkı attığını ikisi de biliyorlardı. Elle sadece bir yıldır bu işi yapıyordu ve ilk geldiğinde Archer'ın da bu binada

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çalıştığını öğrenmek onun için şaşırtıcı olmuştu. Bu talihsiz bir tesadüftü. Yıllardır görüşmemişlerdi ama Elle biliyordu ki Archer'ı hâlâ kimse alt edemiyordu.

Archer çevik, hızlı ve çok güçlü bir adamdı. Ama onu Elle için tehlikeli yapan bu özellikleri değil, keskin zekâsı, hazırcevaplığı ve doğru bildiği şeyleri yapmak için elinden geleni ardına koymamasıydı.

En büyük ve şok edici sorunsa, Archer'ın ona kendisini canlı hissettirmesiydi.

Genç adam onun isteğini yerine getirip geri çekildi ama önce, kontrolün asıl kimde olduğunu –tabii ki de Elle'de değildi– göstermek için bir anlığına duraksamıştı.

Kimse Archer kadar göz korkutucu olamazdı herhalde. Öyle ki komada olsa bile çevresine korku dalgaları yaymaya devam edebilirdi. Vücudu tamamen kasla doluydu ama vücut geliştiren adamlar gibi etli butlu değil, daha inceydi. Teni mevsime göre karamel, altın ya da bronz rengini aldığından kökenlerinin nereye bağlı olduğu tam olarak belli olmuyordu ama her zaman muhteşem görünüyordu.

Bu görünüşü onun her duruma uyum sağlamasına yarıyordu ve onunki gibi bir iş için bu mükemmel bir şeydi. Ancak karşısında Elle olunca Archer hep dikkatli ve mesafeliydi. Ancak genç kadın bazen onun kendisine nasıl baktığını fark ediyordu. Bazı zamanlar da, mesela bir kapıdan çıkarken ona yol göstermek için beline koyduğu elini çekmekte pek acele etmiyordu. Ve hem bakışlarında hem de dokunuşlarında şaşırtıcı ve kafa karıştırıcı bir arzu hissediliyordu.

Ya da her şey Elle'in hayalinde gerçekleşiyordu.

Gerçi ne olursa olsun önemli değildi çünkü genç adam hâlâ ondan uzak duruyordu. Fakat sorun şuydu ki Elle de Archer'ı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

arzuluyordu. Onu, yanında durabilecek kadar güçlü ve yetenekli bir kadın olarak görmesini istiyordu.

Ama yaşadıkları şeylerden sonra bunun asla olmayacağını biliyordu. Tüm bedeninin uyuşmasına, her santiminin beklentiyle uğuldamasına sinirlenerek arkasını döndü.

Keşke Archer'a e-posta atmakla yetinseydi.

Elle tam kapıya yönelmişken genç adam arkasından seslendi. "Bir işte yardımına ihtiyacım var."

"Olmaz," dedi Elle.

Archer ona sadece baktı.

Elle sabahın köründe kalkıp internet üzerinden üniversite derslerine giriyordu. İşi de çok yoğundu ve gününün en az sekiz saatini alıyordu. Geceleriyse muhasebe bölümünden mezun olabilmek için ders çalışıyordu. Bir gün kendi muhasebe firmasını kuracak ve Archer gibi işinde çok iyi olacaktı. Saygın, istikrarlı bir hayatı olan, mükemmel topuklu ayakkabılar giyen bir iş kadınına dönüşecekti. Şimdilik sırf kafasını suyun yüzeyinde tutabilmek için bitap düşene dek çalışması gerekiyordu.

Fakat maalesef ki okul çok pahalıydı. San Francisco'da yaşamak ve mükemmel ayakkabılar da öyle. Güzel bir iş bulmak ise fazlasıyla zordu. Önceki işi adeta bir kâbus olmuştu. Burada kendisini şanslı hissediyordu ve iyi bir maaşı vardı ama üniversite yüzünden banka hesabı acı çekiyordu. Bu yüzden iş için bir kadına ihtiyaç duyulduğunda arada bir Archer'a yardım etmeyi kabul etmişti. Bu, Elle için bir nevi de avuntuydu ama bazen Archer onun çok uzun zaman önce bir rafa kaldırdığı diğer yeteneklerini de kullanmasını istiyordu.

"Zorlu bir iş," dedi Archer. Onun dikkatini çekmek için ne söylemesi gerektiğini iyi biliyordu. "Bir adamın kimliğine ihtiyacımız

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

var. Eğer aradığımız adam olduğunu görürsek asla yanından ayırmadığı dizüstü bilgisayarını *ödünç almamız* gerekecek. Bu esnada dikkatinin dağıtılması gerekiyor."

Gerçekten de zorlu bir göreve benziyordu. "Sanırım yanına gidip kimlik istenebilecek bir adam değil," dedi Elle.

Archer'ın dudakları minik bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ben onun ilgisini çekebilecek biri değilim diyelim."

"Öyle mi? Nasıl biri ilgisini çeker mesela?"

"Mini elbiseler içinde bacakları mükemmel görünen, seksi bir sarışın mesela."

Elle'in midesinde oluşan sıcaklık tüm bedenine yayıldı. Lanet olsun.

"Ayrıca bu sarışın, hayatımda gördüğüm en yetenekli yan kesici," diye ekledi.

Elle küçük bir kahkaha attı –kahretsin, bir erkeğin onu böyle tanıması nasıl da çekiciydi– ve dış kısımdaki resepsiyon bölgesine çıktı. Tam kapıyı açmak için uzanmıştı ki içeri giren biriyle çarpıştı.

Adam onu tutup dengesini yakalamasını sağladı. "Kusura bakmayın. İyi misiniz?"

"İyiyim," dedi Elle. Çok iyi bir takım elbise giymiş olan adam otuzlu yaşlarında, ince yapılı ve onun boylarında biriydi. Gülümsemesi hoş ve *nazikti*, gözlerinde erkeksi bir ilgiden daha fazlası vardı.

"Ben Mike Penham," dedi elini uzatarak. "Archer'ın müşterisiyim."

"Ben de Elle Wheaton. Archer'ın müşterisi değilim."

"Ah, gizemli bir kadın," dedi adam gülümseyerek.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Elle, "Hayır, sadece yoğun bir kadınım," dedikten sonra Archer'a bir bakış attı ama bu bir hataydı. Üzerinde hâlâ silahları takılı olmasına rağmen zarafetle resepsiyona doğru gelmekte olan genç adamın esrarengiz bakışlarının yine üzerinde olduğunu görünce aptal kalbi göğsünde bir parende atmıştı.

"Mike," dedi Archer, yeni gelen adamı karşılarken. "Arka tarafa gel." Gözlerini Elle'e çevirdi. "Bu gece görüşüyoruz o zaman, değil mi?"

Elle bu seksi pisliğe hayır demeyi asla öğrenemediği için yine kafasını olumlu anlamda salladı. Bir an için Archer'ın yüzündeki maske düştü ve ona bakarken altın rengi-yeşil gözleri ısındı.

Sonra Elle dışarı çıkıp aralarındaki kapıyı kapattı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2. Bölüm

#KazaraKasten

"Kahretsin, kız aşırı seksi. Bekâr mı?"

Archer, Mike'ın sorusunu duysa da gözlerini Elle'in tatlı kıçından ayırmamıştı. "Hayır."

Mike elini dramatik bir tavırla göğsüne vurdu. "Ah, kalbim. Beni kalbimden vurdun, dostum. Kız adeta alev alev. Bir kadında aradığım özellik budur işte."

Evet, Elle kesinlikle öyleydi. Güneş gibiydi. Çok yaklaşırsan yanardın... Archer kendi kendine kafasını iki yana sallayarak arkasını döndü ve ofisine doğru ilerlemeye başladı.

"Ciddiyim ben," dedi Mike, onun peşinden giderken. "Yaklaşmayı bir denesem mi?"

"Hayır."

Mike bir kahkaha attı. Adam yürüyen bir şirketler grubuydu ve Archer'a çok iş getiriyordu ama bu, onun Elle'in yanına yaklaşmasına izin vereceği anlamına gelmiyordu.

Evet, yirmi iki yaşındaki çömez bir polisken sokaklardan kurtardığı on altı yaşındaki genç kız artık o zamanlardaki gibi yalnız,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kırılgan ve korkak değildi. Kimseden lafını esirgemeyen, sert ve çok güçlü bir kadına dönüşmüştü.

Ama bekâr değildi. Kesinlikle hayır.

Gerçi Archer'ın da değildi.

Evet, Archer onu istiyordu. Hem de çok. Fakat Elle şu anda bulunduğu noktaya gelmek için çok uğraşmıştı. Archer ona kötü geçmişini hatırlattığını biliyordu ve şimdi önüne set koymak ya da ona herhangi bir şekilde zarar vermek istemiyordu. Kızcağız zaten yeterince şey yaşamıştı. Başına daha fazla dert açmaya gerek yoktu. Bu nedenle ikisi arkadaş kalmalıydılar.

Ya da daha doğrusu, arkadaş*mış gibi* davranmaya devam etmeliydiler.

Archer ofisine girip oturması için Mike'a işaret etti. "Mesajında güvenlikle alakalı bir sorunun olduğunu yazmışsın."

"Büyük bir sorun hem de," dedi Mike. "Dijital departmanımızda sızıntı var sanırım."

"Sana bunu düşündüren nedir?"

"Başka kimsenin aklında bile olmayan iki adet yeni, yüksek teknoloji iletişim ürünümüz var. Bu hususta çok özel ve gizli bir müşteriyle bir toplantı ayarlamıştık ve..."

"Ne kadar özel?" diye sordu Archer. "Ne kadar gizli?"

Mike dudaklarını ağzının içine doğru çekti. "*Oldukça* diyelim."

ABD hükümeti olmalı, diye düşündü Archer. "Dur tahmin edeyim, birileri sizden önce davrandı."

"Bir numaralı rakibimiz," dedi Mike ciddiyetle. "Ama bu konuda bizden önde olmalarının imkânı yok. Birileri onlara bilgi sızdırmış olmalı. İçerden birileri."

"Bu çok çirkin."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Evet. Bu bilgi akışını durdurmam gerek. İşi alır mısın?"

Archer başını salladı. "Alırım ama..."

"Biliyorum, biliyorum," dedi Mike. "Garanti veremezsin falan filan. Bu hikâyeyi daha önce de dinledim, Hunt. Ama beni bir kez bile yüzüstü bıraktığın olmadı. Ayrıca bu sefer de böyle bir şey olmasın diye sana tonlarca para ödeyeceğim."

Archer kafasını bir kez sallayarak onay verdi. "Olmuş bil."

Mike gidince Archer işe bir an önce başlamak için plan yaptı. Ardından da o gece yapacakları şeyler hakkında düşünmeye başladı.

Geceki işi bir sigorta firması için yapacaklardı. Firmanın bazı müşterileri, ek hizmet için ödeme yaptıklarını ama herhangi bir hizmet alamadıklarını söyleyerek ateş püskürüyordu. Araştırma sonucunda anlaşılmıştı ki firma bahsedilen bu hizmetleri hiç vermemişti ve prim alındığına dair bir kayıt bile yoktu.

Burada devreye Hunt Dedektiflik girmişti. Archer soruşturmaları sonucunda, serbest çalışan bir sigortacının belirli –yani *zengin*– müşterilere ulaşıp bazı teklifler yaptığını öğrenmişti. Bu tekliflerin karşılığında da onlardan "prim" istemiş ve bunları kendi cebine atıp müşterilere söz verdiği hizmeti sunmamıştı.

Archer, bilgisayar uzmanı olan elemanı Joe'nun yardımıyla bahsi geçen şu "sigortacıyı" bulmuş, adamın birkaç kimliğinin olduğunu ama güncel olarak Chuck Smithson adını kullandığını, yalnız yaşadığını ve hiç kimseye güvenmediğini ortaya çıkarmıştı. Adam otelden otele geziyor ve tüm sırlarını sakladığı dizüstü bilgisayarının bulunduğu çantasını yanından hiç ayırmıyordu. Yaşamını devamlı bir paranoya halinde sürdürdüğü için bilgilerini başka hiçbir yere yedeklememişti. Bu nedenle, Archer ve elemanları kanıt elde edebilmek için dizüstü bilgisayarını almak zorundaydılar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Araştırmaları esnasında, üçkâğıtçı Chuck'ın bir alışkanlığı daha olduğunu öğrenmişlerdi; adam, internet üzerindeki çöpçatanlık sitelerinde dolaşmayı seviyordu. Elle o gün daha erken saatlerde Archer'a e-posta atıp işi kabul ettiğini söyleyince bu sitelerden birinde ona bir hesap açmışlardı. Chuck yemi yutmuştu ve bu akşam "Candy Cunningham" adıyla ona gelecek olan Elle ile barda buluşacaktı.

Archer'ın tek ihtiyacı olan Elle'in, adamın kimliğini doğrulaması ve sonrasında da elemanları çantayı alıp bilgisayardaki bilgileri kopyalarken onu oyalamasıydı. Buldukları kanıtı mahkemeye vermeyeceklerdi; sigorta şirketi meseleyi o kadar ileri götürüp kaybettikleri para hakkındaki haberi kamuoyunun duyması riskine girmek istememişti. Hunt Dedektiflik'ten tek istedikleri şey şüphelerini doğrulamalarıydı; sonra ne yapacaklarına karar vereceklerdi.

Archer ekibine mesaj attı ve gelmelerini bekledi. Duştan yeni çıkmış olan adamlar ellerinde kahveleri ve kahvaltılarıyla geldiler.

Ekibin lideri Max, kız arkadaşı Rory'yle iki ay önce çıkmaya başladığından beri –ki bu onun için yeni bir rekordu– adımlarını daha bir şevkle atıyordu. Şimdi de köpeği Carl ile birlikte içeri girmiş, toplantı masasında Archer'ın karşısına oturmuştu. Carl'ın ekibe faydası büyüktü ama şu anda köpeğin tüm dikkati, sahibinin elindeki devasa donuttaydı.

Max, donuttan büyük bir ısırık aldı. "Bu gece için her şey hazır patron," dedi Archer'a. "Girişler ve çıkışlar kontrolümüz altında olacak. Finn de bizim için ön tarafı sürekli izleyecek."

Finn, binanın en alt katındaki O'Riley Bar'ın sahibi ve barmeniydi. Ayrıca Archer'ın yakın arkadaşlarından biriydi. Bu yüzden akşamki buluşma onun barında gerçekleşecekti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Archer normalde operasyonlarını evin yakınlarında yapmazdı fakat söz konusu Elle olduğunda işi şansa bırakamazdı.

Asla.

Herhangi bir işte birinin dikkati dağıtılması gerekiyorsa Elle'in çok yararı oluyordu çünkü erkeklere beyinleri olduğunu unutturmak gibi mükemmel bir yeteneği vardı. Archer buna birden fazla kez maruz kaldığı için nasıl bir his olduğunu da, kendisinin kan dökmeden asla alamayacağı bilgileri Elle'in kolaylıkla alıp sayısız davanın kapanmasını sağladığını da iyi biliyordu.

Elle bu işleri kabul etmesinin sebebinin para olduğunu iddia ediyordu ama Archer bunun tam olarak doğru olmadığından emindi. Evet, genç kadın fakir büyümüş biri olarak parayı gerçekten seviyordu. Fakat bu işi bu yüzden yapmıyordu. Gerektiğinde Archer için çalışıyordu çünkü ona borçlu olduğunu düşünüyordu.

Ancak doğruyu söylemesi gerekirse asıl Archer ona borçluydu.

O sırada ekibin geri kalanı da toplantı masasına yerleşmişti. Bilişim uzmanı olan Joe, aynı zamanda Archer'ın sağ koluydu. Diğerleri de Lucas, Trev ve Reyes isimlerindeki elemanlarıydı. Toplantı salonu genişti ama içindeki adamlar da oldukça iri olduğu için şimdi sanki mekân küçülmüş gibi görünüyordu.

"Senden sanki akçaağaç şurubu ve domuz pastırması kokusu yayılıyor ya," dedi Joe, Max'e bakarak.

"Çünkü bu donut, akçaağaç şurubu ve domuz pastırmalı," diye yanıt verdi Max.

"Yok artık."

"Var artık."

Joe'nun karnının gurultusu odada yankılandı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Max yüksek sesle iç geçirip beyaz bir kâğıt torbayı ona fırlattı. "Ama Carl'la paylaşmak zorundasın. Birazını ona vermeye söz vermiştim."

Carl doğrular gibi keskin bir sesle havladı.

Diğer adamlar bağırarak karşı çıktılar.

"Ben de istiyorum."

"Kahretsin, ben parasını bile veririm."

Ama Joe torbayı sıkı sıkı tutup diğerlerini kovaladı. Serbest kalınca da donutı çıkartıp bir köşesini koparttı ve Carl'a fırlattı. Köpek devasa çenesinden çıkan *çat* diye bir sesle hamuru havada kaptı.

"Ahbap," diye azarladı Max, köpeğini. "Tadını bile alamadan mideye indirdin."

Carl ağzını yalarken gözlerini yeni en iyi arkadaşı Joe'dan ayırmıyordu.

Joe ise hamur işinin geri kalanını ağzına atıp gözlerini yumdu ve kafasını arkaya yaslayarak inledi.

"Onunla biraz yalnız kalmak ister miydin?" diye sordu Archer kuru bir sesle.

"Evet. *Tanrım.*"

"Değil mi ama?" dedi Max gülümseyerek. "Ben de bu donutla evlenip bebek yapmak istiyorum."

Bunun üzerine diğerleri müstehcen konuşmalara ve gülüşmeye başladılar. Sonunda Archer dizüstü bilgisayarını açınca sohbet anında kesildi.

İşe koyulma vakti gelmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Planı yürürlüğe koymadan otuz dakika önce Archer, ofisinin en dış kapısının açılıp kapandığını duydu. Ardından da kısık konuşma sesleri geldi.

Resepsiyon görevlisi Mollie birisini karşılıyordu.

Birkaç saniye sonra da bir çift topuklu ayakkabının yumuşak tıkırtıları duyuldu.

Mollie de, ofise gelen birkaç müşterisi de topuklu ayakkabı giyiyorlardı ama Archer bu ayak seslerinin kime ait olduğunu biliyordu. Her adımında belirli bir tavır olmasa da Elle'in rahat ve özgüvenli yürüyüşünü her yerde tanıyabilirdi.

Eğer bu seslerden gelenin kim olduğunu anlayamasa bile harekete geçen aleti ona bildirirdi zaten.

O sırada Mollie bir kısa mesajla Elle'in geldiğini haber verdi ve aynı anda genç kadın kapıyı bir kez tıklatıp hiçbir şey söylemeden eşikte durarak kapı çerçevesine yaslandı.

Elle... Büyüleyici görünüyordu. Zaten her zaman mükemmel görünen bir kadındı. Archer'ın hayatından pek çok kadın geçmişti ve görünüşleri için çok fazla çaba ve zaman harcadıklarını biliyordu. Bu yüzden Elle'in bunu her gün nasıl yapabildiğine akıl sır erdiremiyordu. İşe gelirken olsun, normal hayatında olsun, bu genç kadın hep iki dirhem bir çekirdek giyinirdi ve omuz hizasındaki sarı saçlarının tek tutamı bile yamuk durmazdı. Hatta tanıştıkları şu on bir yıl içinde onu yalnızca bir kez darmadağınık halde görmüştü ve bunu dile getirse, uzun zaman önceki o korkunç geceyi hatırlattığı için Elle hiç memnun olmazdı.

Bu sabahın köründeki ilk karşılaşmalarında genç kadının üstünde, "ben başarılı biriyim" diye haykıran, kırmızı renkli bir döpiyes vardı. Şimdiyse öldürücü görünümlü bir siyah mini elbise giymişti ve burada *mini* ifadesine baskı yapmak gerekiyor-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

du. Bileklerinde seksi kayışları, arka kısımlarında fiyonkları olan topuklu ayakkabıları adeta yerçekimine meydan okuyordu. Yüzünde de erkekleri kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeği niyetine yediğini söyleyen bir ifade vardı.

Onun kendi etrafında dönmesini izleyerek koltuğundan yavaşça kalkarken Archer'ın nefesi kesilmişti. "Vay anasını, Elle."

"Aslında *vay anasını* dedirtecek bir görünüm değil de sofistike ve seksi bir görünüm elde etmek istemiştim."

"Anlaşıldı," dedi Archer. "Ama aynı zamanda, kesinlikle *vay anasını* dedirtecek kadar iyi görünüyorsun. İnsana kalp krizi ya da anevrizma geçirtecek kadar hatta."

"Güzel. Müstehcen yerlerin bulunduğu Post Caddesi'ne yaraşır göründüğümden endişe etmiştim biraz."

Archer karşısındaki manzaranın tadını çıkartmaya devam ederken, "Bence Post Caddesi kulağa hoş geliyor," dedi.

Elle gözlerini devirdi. "O zaman *Kıçımı Öp* Caddesi de kulağına hoş gelir bence."

Archer sırıtarak ona doğru ilerledi. Genç kadın o kadar güzel kokuyordu ki Archer yüzünü onun saçlarına ya da boynuna gömüp kokusunu içine çekmek, elemanlarının akçaağaç şurubu ve pastırmalı donutın tadını çıkardıkları gibi onun tadını çıkarmak istiyordu. Ama bunun yerine ona bir kulaklık uzattı. "İletişim hattımız. Hepimizin kulaklıkları birbirine bağlı. Çocuklar yerlerini aldılar bile. Seni sürekli izleyecekler. Hedefimizin tehlikeli ya da silahlı olduğu düşünülmüyor ama..."

"İş bana gelince riske girmek istemiyorsun vesaire vesaire," dedi Elle sabırsızca, kulaklığı ondan alırken. "Bu masalı daha önce de duydum. Ben hassas bir kar tanesi değilim, Archer. Öyle olsaydım şu anda burada olmama izin vermezdin zaten."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Haklıydı. Ama Archer onu koruma ve güvende tutma ihtiyacını dizginleyemiyordu bir türlü. Bu nefes alma ihtiyacı gibi bir şeydi ve ona karşı hep böyle hissetmişti.

Elle kulaklığı takıp hafifçe kafasını salladı.

"Pekâlâ," dedi Archer. "Şimdi..."

"Bana gönderdiğin dosyayı okudum," diye araya girdi genç kadın. "Chuck'ın internetten bulduğu ve bu akşam takılıp eğleneceğini sandığı Candy Cunningham'ım. Yanına gidip kimliğini doğrulayacağım ve siz çantasında olduğunu umduğunuz bilgisayarından bilgileri alırken onu meşgul edeceğim."

"Bu işi hızlıca hallet, Elle. Adamın senin..."

"Candy olmadığımı öğrenmesini istemiyorsun. Ne yapmam gerektiğini artık biliyorum. Artık işe koyulalım mı yoksa önce rujunu mu tazelemek istersin?"

Kulaklığı taktığı için Archer'ın adamlarının kıkırtılarını ve alaycı gülüşlerini duyabiliyordu. Archer da duymuştu ama cevap vermeye zahmet etmedi. Elemanlarından saygı bekliyordu ve görüyordu da. Ama mesele Elle'i kontrol etmek olunca hiç boş hayale kapılmıyordu.

Sessizce asansöre bindiler. Elle gözlerini kapıya dikmişti. Archer ise Elle'e bakmakla meşguldü. O derin V yakanın nasıl olup da dolgun göğüslerini kavrayabildiğini düşünüyordu. Genç kadının her hareketinde göğüsleri dışarı fırlayacakmış gibi görünüyordu çünkü.

Bir yıl kadar gelen bir süre sonra asansör kapıları sonunda açılınca Archer, Elle'in elini tutup o gözlerine bakana kadar bekledi. "Adamın dikkatini çekmek için on beş dakikan var. Süre dolarsa hemen uzaklaş," dedi. "Öyle bir durumda B planına geçeceğiz."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"B planı nedir?"

"Senin dahil olmadığın bir plan."

"O elbiseyle sadece bir dakikada adamın işini bitirir," dedi Joe, Archer'ın kulağına. Avlunun tepesindeki gözetleme noktasından onlara bakıyordu.

"Bahse varım on beş saniyede halleder," dedi Reyes.

"Kesin sesinizi," dedi Archer.

Bu emriyle hatta sessizlik oluştu.

Elle alaycı bir nefes vererek topuklarını yerde tıkırdatarak ilerledi ve avlunun ortasındaki süs havuzunun yanından geçip bara girdi.

Archer kendisini toplamak için bir saniye bekledi –Elle'in etrafındayken bunu hep yapması gerekiyordu– ve genç kadının arkasından içeri girdi. Barda bir müşteri gibi görünürken onun seksi kıçını kollayacaktı.

O'Riley's, yarısı bar, yarısı restoran şeklinde bir mekândı. Koyu renkli ahşap duvarlar içeriye eski dünya havası katıyordu ve kirişlerden sarkan pirinç fenerlerle rüstik süpürgelikler adeta "oturup yorgun kıçınızı dinlendirin, güzel yemekler sipariş edin ve mutlu olun" diyordu.

Bar kısmına doğru ilerleyen Elle'i bulması zor olmadı. İnsanlar onun geçmesi için Kızıldeniz gibi ikiye ayrılıyorlardı. Genç kadın, Chuck Smithson'ın yanındaki tabureye oturup barmene kafasıyla işaret etti.

Barmen tabii ki Finn'di.

"Alkolsüz," diye mırıldandı Archer.

Kendisine de kulaklık takılmış olan Finn, planın üstünden önceden geçmiş olmalarına rağmen kafasını salladı. Böyle işlerde alkole asla yer olamazdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Elle içeceğinin gelmesini bekledi, gelince de yanındaki adama hiç bakmadan bir yudum aldı.

1.60 boylarındaki Chuck, sıska vücudu, akademik görünümlü kıyafetleri ve kalın çerçeveli gözlükleriyle ya bir hippi özentisiydi ya da Harry Potter'ın yetişkin versiyonu kılığına girmek istemişti. Yere kadar uzanmayan ayaklarını bar taburesinin demirine geçirmişti ve çantası iki botunun arasındaydı. Bir süre sonra Elle'i izlemek için döndü ve genç kadın etrafına bakınmak istermiş gibi kafasını yavaşça çevirince de gözlüğünü burnunda yukarı itip ona umut dolu bir tebessüm attı.

Elle de ona karşılık olarak aşırı tatlı bir gülücük atınca –Archer bu gülücüklerin kendisine yöneltildiğini hiç görmemişti– Chuck neredeyse tabureden yere devrilecek gibi oldu.

"Dostum, bu kadın bambaşka bir şey," diye fısıldadı Joe'nun sesi, kulaklarına.

"Ağzından sular akıyor," dedi Max.

"Hepimiz o durumdayız," dedi Lucas. "Bu kadın tek bir hareketiyle adamı tahrik eder."

Archer, "Sessizlik," diye emredince hepsi de çenelerini kapattılar.

Üstündeki o seksi ötesi elbisenin içinde bile hâlâ tatlı ve çekingen görünmeyi başarabilen Elle, yavaşça Chuck'a doğru eğildi. Archer gözlerini onun üzerinden ayırmıyordu çünkü bu kadının saniyeler içinde, hiç kimseye belli etmeden yankesicilik yapabileceğini çok iyi biliyordu.

"Chuck?" diye fısıldadı Elle.

İnternet sitesindeki profilinde fotoğrafını görmüş olsa da Chuck kafasını salladı. Gözleri sanki Noel sabahındaymış gibi parlıyordu. "Candy?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Elle alt dudağını ısırarak biraz utanmış gibi görünmeyi başardı. "Bana kimliğini göstermende sakınca var mı?" dedi adama. "Uğraşmak zorunda kaldığım kötü adamların sayısını bilsen şaşarsın."

"Eminim," dedi Chuck anlayışlı bir şekilde. "Çünkü çok güzelsin."

Elle adamı avucunun içine almıştı bile. Yeteneklerini kullanmasına gerek kalmayacaktı. Archer onun zekâsı karşısında kendi kendisine gülümseyip hayranlıkla kafasını salladı. Onu iş üstündeyken izlemeye bayılıyordu. Gerçi buna pek şahit olduğu söylenemezdi.

Elle, ondan hoşlanmadığını her zaman açıkça belli ediyordu. Ama Archer onu suçlayamazdı. Ona geçmişindeki kötü zamanları hatırlattığını biliyordu. Ayrıca Elle onun fazla amirane ve kontrol manyağı biri olduğunu düşünüyordu ki bunların ikisi de doğruydu.

Gerçi Elle'in de ondan eksik kalır yanı yoktu.

Chuck taburesinden yere atlayıp arka cebindeki cüzdanını çıkardı.

Kalkmadan önce topuklularını çıkartmayı akıl edecek kadar zeki olan Elle, ayakkabılarını kayışlarından tutup kimliğe bakmak için adama doğru eğildi. Saçlarını onun yüzüne doğru düşürmüştü ve Archer emindi ki göğsünü de Chuck'ın koluna yaslamıştı.

Chuck güçlükle yutkunup gözlerini kırpıştırıyordu. Sonra Elle kafasını kaldırıp ona gülümsedi. "Tanıştığımıza memnun oldum Chuck Smithson," dedi.

"Kimlik doğrulandı," dedi Max, kulaklığında. O da bar taburelerinden birinde oturuyordu ve televizyondaki basketbol maçına dalmış gibi görünüyordu. "Harekete geçmek için hazırım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Şimdi Elle'in tek yapması gereken Chuck'ı çantasından uzaklaştırıp meşgul etmekti.

"Dans edelim mi?" diye sordu Elle utangaç bir şekilde. Çok çekingen görünüyordu.

Konu kadınlar olunca Archer'ın beğendiği belirli bir tip yoktu aslında. Her beden, her tarz, hatta neredeyse her karakter kabuluydü. Fakat utangaç ve çekingen kızlar hiç onu etkilememişti.

Ta ki şu ana dek. Bunun kahrolası bir oyun olduğunu, Elle'in bedeninde tek bir çekingen kemiğin bile bulunmadığını bilmesine rağmen derhal kalkıp yanına gitmeyi, onu kollarının arasına alıp gevşetmeyi arzulamıştı. Bu öyle şok edici bir dürtüydü ki neredeyse karşısındaki sahneyi unutmasına neden olmuştu.

"Şey..." Chuck, hâlâ kendisinden birkaç santim uzun olan Elle'e gözlerini kırpıştırarak baktı. "Ben dans etmeyi pek bilmem de..."

"Ah, merak etme," dedi Elle tatlı bir tavırla. "Herkesin içinde saklı bir dansçı vardır."

"Ama..."

"Lütfen?" dedi genç kadın, bebek mavisi gözlerini çevreleyen kirpikleri kırpıştırarak.

Chuck içkisini kafasına dikti. "İçki cesaret versin," dedi, sonra Finn'den bir içki daha istedi.

"Duble yap," dedi Archer, Finn'e.

"Ben seni yönlendiririm," diye söz verdi Elle, adamın ikinci içkisini dikmesini izlerken. Sonra kolunu kavrayıp onu piste doğru çekiştirdi.

"Ama eşyalarım..." Dönüp yerdeki çantasına baktı.

"Eşyaların burada güvende." Elle, barın arkasındaki Finn'e baktı. "Değil mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Kesinlikle," dedi Finn.

"Ama..."

Gerisi gelmedi. Zavallı ahmak piç kendisine neyin çarptığının farkında bile değildi. Elle onu piste çekip sırtını bara dönmesini sağlarken Joe hemen harekete geçip çantayı alarak gözden kayboldu.

Küçük ama kalabalık dans pistinde Elle bedenini kıvırmaya başlayarak Chuck'ı –ve mekândaki diğer tüm erkekleri– adeta büyülemişti.

Archer büyülenmiş durumda değildi çünkü kalbi sıkışıyordu. Aklında tek bir düşünce vardı, o da Elle dikkatli olmazsa her an elbisesinin önünün açılabileceğiydi. "Joe, rapor ver," dedi, seğirmeye başlayan sol gözünü ovalarken.

"Göğüs ucu görmemize az kaldı," dedi Max, hayran ve umutlu bir fısıltıyla.

Archer onu daha sonra gebertmeyi aklının bir köşesine yazdı. "Joe."

"Üç dakikaya daha ihtiyacım var."

Kahretsin. Saniyeler kaplumbağa hızıyla ilerliyordu sanki. Pistteki Chuck, Elle'e iyice sokulmuştu ve deli gibi sırıtarak ona ayak uydurmaya çalışıyordu.

Ama ona kimse ayak uyduramazdı.

"Tamamdır," dedi Joe sonunda. Ve Archer hayatının en uzun üç dakikasının ardından ilk kez nefes aldı.

"Sürücüyü kopyaladım," diye ekleyen Joe, birkaç saniye içinde Chuck'ın çantasını yine taburenin altındaki yerine bıraktı.

İki saniye geçmemişti ki Chuck kafasını çevirip çantasına baktı ve hâlâ yerinde olduğunu gördü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"İş tamam patron," dedi Joe. "Bu arada, adamın çantasında bir avuç dolusu değişik kimlik vardı. Hepsini taradım."

Başarmışlardı. "Elle," dedi Archer. "Çık artık."

Müzik ve konuşmalar fazlasıyla yüksekti. İnsanlar harika zaman geçiriyordu. Chuck da onlardan biriydi çünkü içki gerçekten cesaret vermiş olmalıydı ki birlikte dans ederlerken özgüvenle ellerini Elle'in üzerinde dolaştırmaya çalışıyordu.

"Çok güzelsin!" diye bağırdı, Elle'in yüzüne bakarak.

Elle gülümsedi.

"Hayır, yani... porno yıldızları kadar güzelsin!" Adam hâlâ bağırıyordu. "Ben bu konuda uzmanım, o yüzden biliyorum! Bu konuyu hiç düşündün mü? Milyonlar kazanabilirsin!" Sırıttı. "Normalde sarhoş olduğumda yüksek sesle konuşurum. *Çok* yüksek sesle! Ama şu anda öyle konuşmuyorum çünkü sen korkmuş gibi görünmüyorsun bile!"

"Böyle anlarda polis olmayı özlüyor musun?" diye sordu Max, Archer'a. "Çünkü polis olsan hemen kalkıp bu piçi tutuklayabilirdin."

Hayır, Archer polis olmayı özlemiyordu. Eski hayatından *özlediği* her şeyi –ne kadar huysuz biri olsa da babası da bunlardan biriydi– zihninde derinlere gömmüş ve hayatına devam etmişti. Şu anda asıl sorulması gereken soru şuydu: *Elle ne halt yemeye hâlâ dans ediyordu?* Ona çıkması için emir vermişti. Kalkıp kalabalığın arasından ilerledi, dans pistine çıktı ve Chuck'ın omzuna hafifçe vurdu.

Adam arkasını dönüp kafasını bayağı bir kaldırmak zorunda kalarak Archer'a baktı. "Şey..." dedi cırtlak bir sesle. Sonra güçlükle yutkunup sanki elindeki sıcak patatesmiş gibi Elle'i bırakıp sıçan gibi kaçtı ve tabii ki önce çantasını alarak oradan uzaklaştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Elle ayakkabılarını giymek için eğildi.

Archer'ın karşısındayken topukların gücüne ihtiyacı vardı muhtemelen. Archer, "becer beni" ayakkabılarının kayışlarını bağlarken ona destek olmak için kolunu beline sardı, işi bitince de ona baktı. "Bu da neydi böyle?"

"İşimi yapıyordum," dedi Elle, *açık değil mi?* der gibi bir sesle.

"Bir suçluyla müstehcen şekilde dans etmek ne zamandan beri iş oldu?"

Elle alevli gözlerini kıstı. "Ona yakınlaşmamı sen söyledin. Kimliğini doğrulamamı ve sonrasında da her ne pahasına olursa olsun onu meşgul etmemi söyledin."

"Hayır," dedi Archer. "Ben kesinlikle *her ne pahasına olursa olsun* demedim."

Elle ona dik dik baktı.

"*Ne?*" dedi Archer.

"Bir şey yok." Genç kadının sesi buz gibiydi.

"Ah, Tanrım," diye mırıldandı Joe, Archer'ın kulağında. "Bir kadın bu ses tonuyla *bir şey yok* diyorsa kesinlikle bir şey olduğu anlamına gelir ve kendini kollaman gerekir. Benden söylemesi."

Archer seğirmeye devam eden gözüne parmağını bastırdı. "Sana çıkmanı söyledim," dedi Elle'e, kısa süre sonra geberteceği Joe'yu duymazdan gelirken sakin olmaya çalışarak. "Sana bir şey söylüyorsam beni dinlemeni beklerim, Elle."

Kulaklığında, adamlarının aynı anda keskin birer nefes aldığını duydu ama bunu da duymazlıktan geldi.

"Vay canına," dedi Elle sonunda.

"Pekâlâ," diye araya girdi Max. "Artık bir kız arkadaşım olduğu için bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Rory bu şekilde *vay canına* dediğinde kesinlikle iltifat manasında demiyor. Bu,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ahmaklığımın bedelini bana nasıl ödeteceğini düşündüğünü gösteriyor."

"Katılıyorum," dedi Joe. "Bu ifadeyle, bir erkeğin nasıl bu kadar aptal olabildiğine şaşırdığını gösteriyor. Oradan kaç, patron. *Oradan. Kaç.*"

Kahretsin. Archer kulaklığını sertçe çekip çıkardı, ardından Elle'inkini de çıkartıp ikisini de cebine tıktı.

Elle omuz silkip uzaklaşarak onu pistte tek başına bıraktı. Archer onun gitmesini izlerken göğsünde tuhaf bir duygunun belirdiğini hissetti. Bu rahatsızlık olmalıydı. Sinir bozukluğu. Bu kadın, sinirlerini kimsenin bozmadığı kadar bozuyordu.

Yine de gözlerini ondan ayıramıyor, arkasını kollamadan edemiyordu. Sebebini bilmiyordu ama görünüşe göre eski alışkanlıklardan kurtulmak kolay değildi.

Elle hiç o geceyi düşünüyor muydu acaba? Bir kez bile o geceden bahsetmemişti. Archer da onu huzursuz etmemek için konuyu hiç açmamıştı.

Dans pistinden ayrılıp bara doğru ilerlediğinde Elle'in oraya bıraktığı şalını almaya gittiğini gördü. Şalın içinden bir şey çıkıp yere düştü.

İkisi de almak için yere eğildiler ama önce davranan Archer olmuştu. Elindeki şeyin ne olduğunu fark ettiğinde kafasını kaldırıp şaşkınlıkla Elle'e baktı.

Bu, yıllar önce ona kendisinin verdiği cep bıçağıydı.

Yani Elle de *hâlâ* o geceyi düşünüyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

3. Bölüm

#Felaket

Elle, bıçağı Archer'dan almak için uzandı ama pislik herif parmaklarını sıkmıştı. Bıçağı çekiştirmeye başladı ancak kısa bir süre sonra, artık kimseye bir şeyler için çabaladığını göstermediğini hatırlayıp elini geri çekti.

Ama Archer meselenin peşini bırakmadı. "Bıçak hâlâ sende," dedi, sesinde hafif bir şaşkınlıkla.

Onun gibi şaşırtılması güç olan bir adam için bu bile fazlaydı.

Ve evet, bıçak hâlâ Elle'deydi. Archer gerçekten de onu atacağını mı düşünmüştü? Pek sık kızarmazdı ama o anda yanaklarına sıcaklık geldiğini hissetti. Sebebi biraz pişmanlıktı.

Büyük çoğunluktaysa utanç.

Şimdiye dek hep kendisine güçlü, özgüvenli olmayı, asla arkasına bakmamayı öğretmişti.

Hayatında duygusallığa yer yoktu. Ya da kendisine böyle söylüyordu. O zaman neden Archer'ın yıllar önce onu kurtardığı gece verdiği bıçağı hâlâ yanında taşıyordu? Özellikle de bunu ödemek için ona teklif ettiği şeyi düşünmek -ki bu, sahip olduğu tek şey olan bedeniydi ve Archer bu teklifi duyar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

duymaz reddetmişti– yüzünün hâlâ alev alev yanmasına sebep olurken. En kötüsü de sonrasında Archer sanki olanlar onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi ortadan kaybolmuştu. Halbuki Elle için çok şey ifade ediyordu.

Şu anda da Archer'ın neden öyle davrandığını bilmiyor olabilirdi ama bıçağını almadan oradan ayrılmayacaktı. O bıçak bir nişandı. Eskiden ne olduğunu, şimdi neye dönüştüğünü hatırlatıyordu ona.

İkisi de hareket etmediler. Bardaysa hayat devam ediyordu. Kahkahalar, konuşmalar, dans eden insanlar... Herkes Archer ile Elle'in etrafını saran kozadan habersizdi. Onlara dikkat eden birileri de yoksa tamamen yalnız sayılabilirlerdi.

Archer topukları üzerinde kolaylıkla dengesini sağlayarak ona doğru eğildiğinde dizleri birbirine değdi. Elle onun ela gözlerindeki minik altın rengi noktacıkları, mürekkep siyahı kirpiklerinin her bir tanesini görebiliyordu. Yanakları kirli sakalla kaplıydı ve kare çenesinde bir kas seğiriyordu.

İstediğinde kaya kadar sert olabiliyordu.

Şimdi de karşısında her zamanki gibi göz korkutucu bir şekilde duruyordu. Geniş bedeni, arkasındaki her şeyi kapatıyordu. Archer karşısındaki kişiyi altına ettirecek kadar korkutabilirdi ama Elle'e karşı hiç böyle olmamıştı. Ona karşı hep dikkatli, temkinliydi.

Mesafeliydi.

Ve Elle en çok bundan nefret ediyordu.

Bıçağı bir kez daha onun uzun parmaklarının arasından çektiğinde Archer ona izin verdi. Elle doğrulup ona baktı. "İşimiz bitti mi?"

Archer da doğruldu ve ona öylece baktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Eee?" dedi Elle.

"Bizim işimiz hiç bitmez," dedi genç adam.

Hadi canım! Elle ona verecek nükteli bir cevap bulamayınca topuklarının üstünde dönüp kapıya doğru yürüdü ve serin ama güzel havaya çıkarak dört bir yanında minik ışıklarla aydınlatılmış dükkânlar bulunan avluda ilerledi. Şubat ayında San Francisco'da hava her an değişebilirdi. Soğuk, yağmurlu, kuru, hatta sıcak havaları bile gördükleri olurdu. Bu akşam gökyüzü, üzerinde minik elmaslar bulunan kapkara bir battaniye gibiydi. Hava soğuktu ve Elle sakinleşmek için derin nefesler alıp verirken ağzından çıkan minik, beyaz bulutları görebiliyordu.

Ama ne kadar nefes alsa da sakinleşemedi.

Avlunun ortasındaki süs havuzuna varınca biraz kafasını toparlamak için durdu. Birkaç dakikaya ihtiyacı vardı.

Hayatının şu anki amacı, çocukken kaçırdığı şeylerin peşinden tüm kararlılığıyla gitmekti. Kendisini mükemmelleştirmek, sertleştirmek için çok uğraşmıştı. Ayrıca sonuna kadar sadık biriydi. Ve doğruyu söylemesi gerekirse Archer'a karşı da büyük bir sadakat hissediyordu. Onu kötü bir durumdan kurtaran genç adama minnettardı. Archer onun hayatının gidişatını değiştirmişti. Fakat Elle, onun kendisinden başka bir şey istememiş olmasına biraz da olsa kızıyordu. Tabii bunu ancak kendisine itiraf edebilirdi. Gerçi Archer'ın onu istememesi şaşırtıcı değildi çünkü Elle yüzünden çok şey kaybetmişti. İşini...

Ve ailesini...

Havuzdaki sular, yumuşak seslerle madeni para dolu bakır zemine vuruyordu. Bu şey, binanın 1928 yılındaki inşasından elli yıl öncesinden, Cow Hollow'un ineklerle dolu olduğu zamanlardan beri buradaydı. Efsaneye göre bu havuzun başında samimi bir kalple dilek dilersen gerçek aşk seni buluyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tanrı korusun, diye düşündü Elle ürpererek.

Ama son yüz yılda, havuzda dilenen dileklerin gerçekleştiği görülünce insanlar efsaneye inanmaya başlamışlardı. Hatta Elle'in yakın arkadaşlarından ikisi de bu havuz sayesinde aşkı bulmuştu.

Elle'in düşüncesine göre yalnızca ahmaklar böyle bir şey için dilek tutardı. Aşk, insana karmaşık problemlerden başka bir şey getirmiyordu. Elle'in hayatında zaten yeterince sorun vardı.

"Havuza para atıp gerçek aşkın seni bulması için dilek tutmayacak mısın?" dedi arkasından, pürüzlü bir ses. "Herkes böyle yapıyor."

Bu, sokakta yaşayan İhtiyar Eddie'ydi. Sokakta yaşamayı kendisi tercih ediyordu. Binada yaşayanlardan bazıları ona yardım etmek istemişlerdi ama Eddie alternatif bir hayat yaşadığını ve kimsenin ona karışmasını istemediğini söylemişti.

Yaşlı adam, Christopher Lloyd'un *Geleceğe Dönüş* filmindeki gibi saç tarzı, deniz şortu, yağmur botları ve üstünde *Panik Yok, Bu Organik* yazan, tütün desenli Cal Berkeley kazağıyla uyum içinde olan bir tebessüm attı. Adam, beynini Woodstuck'ta kızartmadan önce, yetmişli yıllarda gerçekten de Berkeley'de okumuştu. Elle de ona bakıp gülümsedi. "Ben asla gerçek aşk için dilek tutmam," dedi. Belki sıcak, ıssız bir ada için dilek tutabilirdi. Ya da dünya barışı için.

"Pru dilek tutarak Finn'i buldu," diye hatırlattı Eddie. "Willa da Keane'i buldu."

"Onlar için mutluyum," dedi Elle. "Ama ben dilek tutmam."

"Çok kötü, dostum. Tutacak olsan, parayı oraya atacağına daha iyi bir amaç için kullan diyecektim."

"Dur tahmin edeyim," dedi Elle. "Parayı sana vermemi mi tercih ederdin?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Doğru bildin."

"Bilgin olsun diye söylüyorum, ben asla boşa para savurmam," dedi ama elini şalının gizli cebine sokup acil durumlar için sakladığı yirmiliği çıkardı. Tabii barda bu para yere düşmemişti. Düşen bıçak olmak zorundaydı. Elle içten içe yüzünü buruşturup parayı Eddie'ye verdi.

"Sağ ol tatlım." İhtiyar adam parayı cebine sokup Elle'i yanaklarından öptü. "Bugünün gazetesini aldım. Burç yorumunu söyleyerek sana borcumu ödeyebilir miyim?"

"Zahmet etme. Eminim benimkinde sadece, *Lütfen bugün kimseyi öldürmeyin*, yazıyordur."

Eddie yumuşak bir kahkaha attı. "Kimi öldürmek istediğin de belli tabii. Bizim çocuk aşırı zeki. Ayrıca sezgileri de, dedektiflik kabiliyeti de yüksek. Kendi başının çaresine bakabiliyor. Senin için canını hiçe sayacağını ikimiz de biliyoruz. Ama iyi olmadığı tek bir şey var, o da duygularını itiraf etmek."

"Kimden bahsediyorsun?"

Eddie ona "aptallaşma" der gibi bir bakış attı.

"Archer mı?" dedi Elle.

"Eh, başka kim seni böyle delirtebilir?"

Doğruydu.

Yaşlı adam onun koluna hafifçe vurdu. "Şunu unutma, onun hayatında yumuşaklığa, zayıflığa yer yok. Ama sen onun zayıflığısın. Seninle ne yapacağını bilemiyor. Daima hareket halinde olan biri olarak da bu durum kafasını çok karıştırıyor. Belki sen ona fazla yüklenmemeyi düşünebilirsin. Biraz çaba bile yeter."

Elle içini çekti ve Archer'la birbirlerine fazla yüklenmeden yapamadıklarını söylemek için ağzını açtı ama İhtiyar Eddie sokağına dönüp onu yalnız bırakmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Elle'in hayatı hep böyleydi zaten.

Bir Uber çağırmak için telefonunu çıkarmak istedi ama plan esnasında tutması için Spence'e verdiğini hatırladı. Spence de muhtemelen hâlâ bardaydı. "Kahretsin." Avluda dönüp tekrar bara girdi.

Spence gerçekten de barın en dip kısmında, Finn'in kendi grubu için açık tuttuğu yerdeydi. Ama Elle'in dikkatini başka bir şey çekmişti. Archer barın diğer tarafında, mükemmel manikürlü parmaklarını kaslı koluna koymuş olan güzel bir kadınla konuşuyordu. Kadının ona yanaşmaya çalıştığı belliydi. Bembeyaz dişlerini göstererek gülümsüyordu. Saçları yataktan yeni çıktığını ve geri dönmeye karşı olmadığını göstermek ister gibi dikkatlice karıştırılarak şekillendirilmişti.

Elle gözlerini devirerek Spence'e doğru ilerledi. Pru, Willa ve Haley de onun yanındaydılar. Willa, avluda barın karşı tarafında bulunan hayvan dükkânı South Bark'ın sahibiydi. Haley ise binanın ikinci katındaki optometri uzmanının ofisinde çalıyordu ve şu anda bekârdı. Gerçi birkaç haftadır Finn'in garson kızlarından biriyle flörtleşiyordu ve herkes bunun güzel bir ilişkiye dönüşmesi için dua ediyordu.

Spence telefonunu barın üzerinde ona doğru kaydırırken yüzündeki ifadeyi fark edince içki bardağını da ona verdi.

"Jameson mı?" diye sordu Elle.

"Senin için en iyisi," dedi Spence, onun içkiyi kafasına dikip öksürmesini izlerken. "Yavaş ol, kaplan."

Elle, artık serbestçe cilveleşmeye başlamış olan Archer'la kadına sırtını dönüp kendisine yeni bir içki uzatan Finn'e kafasıyla teşekkür etti.

"İlk yanaşan kadın oldu," dedi grubun barış elçisi Willa. Genç kadında bir azizenin kalbi vardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Elle onun gibi değildi. "Umurumda değil."

"Hı hı," dedi Spence.

Neden bütün erkekler pislik oluyordu? "Ne var biliyor musunuz?" dedi bardağını bara koyarken. "Ben gidiyorum."

"Ah, hadi ama..." Spence onun elini tuttu. "Gitme. Dartta beni yenmene bile izin veririm."

Elle parmağını ona doğrulttu. "Ben dartta seni *hep* yenerim zaten. Ama hayır. Bu gece olmaz."

"Saat daha on."

"Sabah ders ve iş için erken kalkmam lazım."

"Yetişkin olmak istediğini yapmak demektir," dedi Spence.

Bunu, iki yıl önce yenilikçi şirketini belirli olmayan bir miktar –yani milyonlar– karşılığında sattığı ve artık hamsterlar gibi daima bir çarkın içinde dönmek zorunda kalmadığı için söylüyordu. Şirketi sattıktan sonra kendisini eğlendirmek için bir sürü şey satın almıştı –mesela bu binayı– ve şimdi canı ne isterse onu yapıyordu. Son zamanlarda yaptıklarından biri de Willa'nın dükkânına gelen köpekleri yürüyüşe çıkarmaktı. Ama Elle biliyordu ki bunu, hayvanlarını yürüyüşe çıkartanın bir erkek olmasına bayılan kadınlar için yapıyordu. "Hayır, yetişkin olmak..." Doğru sözcükleri bulmaya çalıştı. "... Caddede karşıdan karşıya geçerken sağa sola bakmak ama sonra bir uçak tarafından çarpılmak demektir."

Spence bir kahkaha atarken Elle oradan ayrılmak için kalktı ama son anda kendisini tutamayıp barın öteki ucuna, Archer ile kadının gülüştüğü yere baktı. Elle ona fazla yüklenmeden duramayacağını biliyordu. Onu kendi haline de bırakamazdı.

"Elle," dedi Willa arkasından. "Hayatım, planladığın şey iyi bir fikir olmayabilir."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Haklıydı. "Ben bir şey *planlamıyorum*," dedi Elle. "Sadece... içimden geleni yapıyorum."

"Ama sen asla içinden geleni yapmazsın," dedi Pru. "Dudak parlatıcının rengini bile değiştirmeden önce Pinterest'te pano oluşturursun."

Kahretsin, bu da doğruydu. "Hey, o gizli bir panoydu ama. Sadece renk karşılaştırması yapmak istediğin için sana göstermiştim. Hem ben ne yaptığımı biliyorum."

"Emin misin?" dedi Spence.

Onları duymazdan gelen Elle, Archer'a doğru döndü. Kadının ona yanaşmasına izin vermesi yüzünden neden bu kadar rahatsız olduğunu bilmiyordu gerçi. Tamam, bu yalandı. Rahatsızlık verici olanın ne olduğunu biliyordu: Archer'ın *kendisiyle* hiç flörtleşmemiş olması. Çok tuhaftı bu. Saçmaydı. *Ahmakçaydı*...

Ama bu Elle'i durdurabilir miydi? Hayır. İkiliye doğru ilerleyip önlerinde eğildi ve Archer'ın omzuna hafifçe vurdu. "Selam. İyileşmişsin, ne güzel," dedi dostane bir tavırla. "Kurdeşenin geçmiş olmalı, ha?" Cümlesinin sonunda bakışlarını onun bedeninde gezdirdi, sonra sanki kazaraymış gibi gözlerini kasıklarında durdurdu. Evet, Trudy haklıydı. Archer'ın paketi gerçekten de etkileyici görünüyordu.

Archer kafasını yavaşça iki yana salladı. Dudaklarında sanki minik bir gülümseme oynaşmıştı. "Seni görmek ne hoş, Candy," dedi sakince. Pislik.

Elle ona "cehenneme kadar yolun var" dermiş gibi bakınca Archer karşılık olarak parlak bir tebessüm attı.

Lanet olasıca adam... Elle, kurdeşen yerine *kokuşmuş alet* demediğine pişman oldu. Kurdeşen kulağa yeterince kötü gelmiyordu. Tepesi iyice atarken topuklarının üstünde dönüp bir hışımla bardan çıktı ve soğuğu umursamadan bir Uber çağırıp

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Russian Hill'de bulunan, posta pulu büyüklüğündeki iki katlı binanın bir kısmı olan evine yollandı.

İçinde sağa sola çarpmadan rahatlıkla dönemiyor olsa bile evini de en az ayakkabıları kadar çok seviyordu. Sıcak, samimi ve güzel bir yerdi. Hayatında daha önce hiç sahip olmadığı bir şeydi.

Kendisine bir fincan sıcak çay hazırladı ve minik mutfağındaki minik masasına oturup iki muhasebe dersinin ödevlerini bitirmek için geç saatlere kadar ayakta kaldı.

Rahatsız edici, sinir bozucu, ukala ve küstah Archer Hunt'ı kesinlikle düşünmedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

4. Bölüm

#SinirKüpü

Archer marinada bulunan, eve dönüştürülmüş eski bir ambarda yaşıyordu. Zemin katta kendisine ait bir spor salonu vardı ve sabahları ilk burayı ziyaret edip kum torbasını mahvedene kadar dövüyordu. Bunu yapmasının sebebi vücudunu ince, sert ve dövüşe hazır tutabilmekti. Bir de zihnini temizlemek tabii.

Fakat bugün bu sonuncuyu bir türlü başaramıyordu.

Elle bıçağını atmamıştı. Ona ait olan bu parçayı o geceden beri devamlı yanında taşımıştı ve Archer bundan ne anlam çıkarması gerektiğini bilmiyordu. Özellikle de genç kadın onu görmezden gelmek için elinden geleni yapar ve diğer zamanlardaysa sanki camına yapışan bir böcekmiş gibi davranırken...

Archer biliyordu ki Elle ondan çok daha iyilerine layıktı. Ayrıca sırf borçlu hissettiği için kendisiyle birlikte olmasını asla istemezdi. Bu yüzden etrafına bir duvar inşa etmiş ve kendisini kontrol etmeye çalışmıştı. Sadece Elle için.

Ama Elle bıçağını atmamıştı...

Archer cebine uzanıp akik endişe taşını çıkardı. Her şeyin ikisi için de boka sardığı o gece, bıçak karşılığında Elle bu taşı ona

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

vermişti. Archer kasları sızlayana kadar kum torbasını yumruklamıştı sonra kendisine Elle'in değiştiğini hatırlattı.

İkisi de değişmişlerdi.

Ve ikisi de o günlere dönmeye niyetli değildi. Sonunda kendisini buna ikna edince spor salonundan ayrılıp duş aldı ve işe gitti.

Sabah ışıkları Pacific Pier Binası'nın avlusuna henüz vurmuştu. Ayaklarının altındaki kaldırım taşları gecenin çiyleriyle parlıyordu. Çeşmenin yanından geçip ikinci kattaki ofisine gitmek için merdivenden çıktı ama yukarı varınca sağa dönmek yerine sola döndü.

Ve kendisini, üzerinde ELLE WHEATON, YÖNETİCİ yazan kapının önünde buldu.

O sırada Spence ofisten çıkıp onu görünce kaşlarını kaldırdı ve Archer'a tuhaf bir şeyler oldu. Kalbi sıkışmış, isimsiz bir duygu göğsünü kaplamıştı.

Halbuki Elle'i işe alması için Spence'i ikna eden kendisi olmuştu. Ama sonra beklenmedik bir şey olmuş, son bir yılda Spence ile Elle fazlasıyla yakınlaşmışlardı.

Fakat genç kadın bu süre boyunca Archer'a hep mesafeli davranmıştı.

Archer bu konuyu kafasına takmamalıydı aslında ama takıyordu. Kıskandığını fark ettiğindeyse çok şaşırmıştı. Böyle hissettiği için kendisine çok kızıyordu ama gerçek buydu. Elle ile Spence arasında bir şey olacaksa şimdiye dek olacağından emindi, fakat yine de gülünç bir şekilde kıskançlık hissediyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Spence.

"Bir şey yok."

Arkadaşı ona uzunca bir süre bakıp gülümsedi. "Seni bozuk para gibi harcıyor."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Saçmalık," dedi Archer. Sonra duraksadı. "Öyle olsa bile bunun neresi komik?"

Spence onun omzuna vurdu. "İzlemesi eğlenceli olacak."

"Neyi?"

"Senin kendini kıçüstü yerde bulmanı." Bu gizemli lafı ettikten sonra Spence pisliği ellerini cebine sokup gülmeye devam ederek uzaklaştı.

Archer silkinip kendisine geldi ve Elle'in kapısına uzandı. Kapı kilitliydi ancak Spence az önce oradan çıktığına göre genç kadın içeride olmalıydı. Elle işe her zaman erkenden gelirdi, Archer'ın tanıdığı en çalışkan insanlardan biriydi. Onun hedefinin ne olduğunu bilmiyordu ama dünya hâkimiyeti olduğundan şüpheleniyordu. Bu hedefe ulaşmak için de haftada birkaç gün sabah altıdan sekize kadar üniversitenin internet üzerinden verdiği derslerden alıyordu. Bunun için iş yerine geliyordu çünkü evindeki internet pek iyi çekmiyordu.

Archer'ın kendisi hakkında bu kadar çok şey bildiğini bilse Elle küplere binerdi. Ama hayatına değer verdiği için Archer'ın böyle bir şey yapmaya niyeti yoktu. "Elle," dedi kapıyı tıklatırken.

Ses yoktu.

Dün gece barda çektiği numaradan sonra temkinli davranıyor olmalıydı. Çok akıllıydı. Ama bu önemli değildi. Binanın güvenliğinden sorumlu firmanın sahibi olarak her kapının anahtarına sahipti ama kapıyı anahtarla açmaya kalkmayacaktı çünkü aptal değildi.

Elle kapının diğer tarafındaydı; Archer onun nefes alış verişlerini duyabiliyordu. Eğer içeri kendi girmeye kalksa genç kadın onu vururdu. Dün geceki "kurdeşen" meselesinden sonra Archer da onu gebertmek istemiyor değildi aslında. Ama onun silahı elleri olurdu. Parmaklarını Elle'in güzel gırtlağına sarıp sıkardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gerçi bu yeni bir arzu değildi ama kendisini kontrol edebilirdi.

Tıpkı beynini kemiren bir diğer arzusunu –onu kollarına alıp başını döndürene dek öpme arzusu– kontrol edebildiği gibi.

Bu da yeni bir his değildi ama tabii ki iki arzusunu da gerçekleştirmeyi düşünmüyordu.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Elle, kapının diğer yanından.

"Uzun listemi mi yoksa kısa listemi mi istiyorsun?"

Karşılığında sessizlikten başka bir şey alamadı.

"Sen," dedi Archer. "Sorunum sensin."

"Dün gece için kızgınsın."

"Bardaki herkese cinsel yoldan bulaşan bir hastalığım olduğunu ilan ettiğin için mi?"

O sırada arkasından keskin bir nefes sesi gelince Archer döndü ve temizlik arabasıyla Trudy'nin orada durduğunu gördü. Kadının bakışları kasıklarındaydı. Archer elleriyle önünü kapatmamak için kendisini zor tuttu.

"Post Caddesi'ndeki klinik çok iyidir," diye fısıldadı kadın. "Ve şey... bilgileri gizli tutarlar."

Archer, Elle'in alayla güldüğünü duyunca dişlerini sıktı. "Bu bir şakaydı," dedi.

"Öyledir tabii, tatlım." Trudy anlayışlı bir şekilde koluna vurdu. "Ama sana söylemeliyim, hayal dünyam büyük bir darbe aldı." Sonra arabasını iterek uzaklaştı.

Archer dönüp hâlâ kapalı olan kapıya baktı.

"Bir kere," dedi Elle, güldüğünü belli eden bir sesle. "Ben *cinsel yoldan bulaşan hastalık* falan demedim. Ama senin aklının oraya kaydığını duyduğuma hiç şaşırmadım doğrusu."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Archer gözlerini yumup sakinleşmek için derin bir nefes aldı. Ama sakinleşmedi.

"İyi," dedi Elle. "Özür dilemekte iyi değilimdir ama sanırım dün gece yaptığımı yapmasam da olurdu sanırım."

"Haklısın," dedi Archer. "Özür dilemekte berbatsın."

Elle'in gülümsemesini neredeyse hissedebiliyordu. Kapıyı açıp açmama konusunda tereddüde düşerken doğal olarak gülümsemesinin solduğunu da hissetti.

"Bunun bedelini ödeyeceksin," dedi yumuşak bir sesle. "Biliyorsun, değil mi?"

"Ne yapacaksın? Bileklerime kelepçe takıp beni bara sürükleyecek ve seninle dalga geçtiğimi mi söyleteceksin?"

Archer neredeyse, *sana kelepçe takacak olsaydım gideceğimiz son yer bar olurdu bebeğim*, diyecekti ama ağzını kapalı tuttu. Kendi kafa karıştırıcı duygularıyla suları bulandırmaya gerek yoktu. Sonuçta birlikte bir gelecekleri olmayacaktı. "Sonsuza dek saklanamazsın Elle. Seni bulacağım."

Odadan küçük bir gümbürtü ve boğuk bir küfür yükseldi. "Kahretsin, çayımı döktürdün!"

Nedense bu Archer'ı neşelendirmiş ve sabahtan beri ilk kez güldürmüştü. Dönüp ofisine doğru ilerledi.

"Merhaba patron," dedi, Joe'nun kız kardeşi ve ofisin resepsiyonisti olan Mollie, elini neşeyle sallayarak. "Masana dün bakmadığın e-postalar da dahil birkaç şey bıraktım."

Archer gizemleri çözmekte ve kötü adamları yakalamakta iyiydi. Hem de çok iyi. Ama bu işle birlikte gelen evrak işleriyle uğraşmayı hiç sevmiyordu.

Ofisine girip masasının üstündeki yığına sanki bombaymış gibi baktı. Yığının en tepesinde, üzerindeki el yazısını maalesef

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ki tanıdığı küçük bir zarf duruyordu. Zarfı alırken havanın değiştiğini hissetti. Sanki komiser babası birden karşısında belirip onu izlemeye, yargılamaya başlamış gibiydi.

İçinde beliren, sırtını dikleştirip asker selamı verme isteği Archer'ın sinirlerini bozuyordu.

"Emeklilik partisine davet," dedi Mollie, birkaç evrakı daha bırakmak için ofisine girerken.

Archer kafasını kaldırıp ona baktı. "Sen nereden biliyorsun?"

Kız omuz silkti. "İkinci davetiyen çünkü. İlkine cevap vermemiş olmalısın ki ikincisini gönderdiler. Ben de merak ettim."

"Mektubumu mu açtın yani?"

"Bu benim işim," dedi Mollie. "Bu sefer bir de not eklemiş, *Kıçını kaldırıp eve gel*, diyor."

Archer zarfı masasına atıp köşedeki pencereye gitti. Bu ofisi seçmişti çünkü durduğu yerden avluyu da caddeyi de görebiliyordu. Her açıdan her yeri görebilmek en iyisiydi. Ekstra olarak da tepenin aşağısındaki Cow Hollow caddelerinin ötesinde bulunan körfez manzarasına sahipti.

"Senin için cevap göndermemi ister misin?" diye sordu Mollie.

"Telefon çalıyor."

"Ah!" Kız donup kulağını dikti. "Ah, kahretsin, haklısın!" Bunu dedikten sonra hızla odadan çıktı.

Archer davetiyeyi çöp kutusuna fırlattı.

Bir saniye sonra bir çift topuklu ayakkabı tıkırdayarak ofisine girince Archer boynunu uzatıp Elle'in çöp kutusuna eğilerek davetiyeyi almasını ve tüm dikkatini ona vermesini izledi. Arada onun için çalıştığından dolayı genç kadın ofise yabancı değildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hatta Archer'ı kışkırtan bir tavırla orası kendisine aitmiş gibi davranıyordu. "Ne kadar cesursun böyle," dedi.

"Baban önümüzdeki ay emekli mi oluyor?" diye sordu Elle, davetiyeyi okurken.

Archer gözlerini yumup kafasını pencereye vurma isteğini bastırdı. "Neden sorularıma hep soruyla karşılık veriyorsun?"

"Partiye gitmelisin," dedi genç kadın yumuşak bir sesle, onun gözlerine bakarak.

Archer bunun kötü bir fikir olduğundan emindi. Eve fazla gitmez, hatta uzak durmanın daha kolay olduğunu düşünürdü. On bir yıl önce kendisi de bir müşterek görev kuvvetinde çömez polisti. Fakat genç bir kızı kurtarmak için gözünü bile kırpmadan görevi tehlikeye attığında her şey kötüye gitmişti.

Bu karakteri dışında bir şey değildi gerçi. Her zaman kendi ahlak anlayışına göre hareket eder, kendi doğruları ve yanlışlarını seçerdi. Sorun şuydu ki bu anlayışı her zaman kanunun anlayışıyla örtüşmüyordu.

Kız henüz reşit değildi ve ablasının çaldığı bir şeyi ait olduğu yere geri götürmeye çalışıyordu. Ama bu önemli değildi çünkü yanlış zamanda yanlış yerde bulunmuştu. Gerçi içine girdiği tehlikenin farkındaydı. Biliyordu. Yine de yapmıştı. Archer'ın kalbini cız ettiren de bu cesareti, sadakati ve çaresizliği olmuştu zaten.

Evet, o zamanlar bir kalbi vardı.

Archer, Elle'in gözlerine baktı. O geceki bebek mavisi gözler hiç değişmemişti. Hâlâ derin bakıyordu ve sırlarla doluydu.

"Onu en son ne zaman gördün?" diye sordu genç kadın.

"Noel'de. Akşam yemeği yedik."

Elle kafasını salladı. "Ondan önce?"

Bu kadın, kemiği ağzından bırakmamakta ısrarcı bir teriyer gibi inatçıydı. "Geçen seneki Noel'de," diye itiraf etti Archer.

Elle onu eleştirmedi. Yargılamadı. Sadece kafasını salladı. "Üzgünüm," dedi kısık sesle.

"Gerek yok."

"Beni korumak istemen çok tatlı ama benim hatam olduğunu biliyorum," dedi Elle kafasını iki yana sallayarak.

Archer buna hazırlıksız yakalamıştı. Zaten ancak Elle onu böyle bir duruma düşürebilirdi. "Sana iki şey söyleyeyim," dedi. "Birincisi, ben tatlı değilim. Bedenimde tek bir tatlı kemik bile yok. İkincisi, bu senin suçun *değil*. Benim suçum."

Genç kadın ona öylece baktı. Gözleri birbirine kilitlenmişti. Elle bir kale gibi olduğuna inanıyor, kendisini koruyabildiğini ve duygularını belli etmediğini düşünüyordu, Archer bunu biliyordu.

Ama onu *tanıyordu*. Hatta belki de dünyadaki herkesten daha iyi tanıyordu ve duygularını anlayabiliyordu. Elle onun için endişeleniyordu ve Archer bundan nefret ediyordu. "Bak, unut şu meseleyi, tamam mı?"

"Sen emeklilik partisine gitmeye söz verirsen unuturum," dedi genç kadın.

Onu az önce teriyere mi benzetmişti? Hayır, asıl pitbula benzetmesi gerekiyordu.

"Söz ver," dedi Elle yumuşak bir sesle.

Archer da bir insandı. Hata yapabilirdi. Ama hatalarını tekrar etmemekte özenliydi. Yine de bu mavi gözlere bakmaktan ve onlarda boğulmaktan kendisini alamıyordu. Hem de her seferinde.

"Archer."

Ona söz verene dek susmayacağını ya da pes etmeyeceğini bildiğinden Archer en azından kendi şartını da koymak istedi. "Tamam. Ama sen de bir daha bu konuda konuşmayacağına söz vereceksin."

Elle kafasını hafifçe sallayıp ofisten çıktı.

"Hey," diye seslendi Archer onun arkasından. "Neden geldiğini söylemedin."

"Senin yüzünden çayım döküldüğü için Mollie'nin her sabah sizinkilere yaptığı kahveden almaya geldim."

Archer kafasını iki yana sallayarak tekrar cama doğru döndü ama manzarayı değil, uzun zaman önceki o gece olanları görüyordu. Özellikle de baskının berbat olmasından sonra olanları... Yırtılmış giysileri içinde, her yerindeki kesiklerle çiziklerden kanlar akarken ve gözlerinden sahte cesaret ateşi saçarken kollarını gövdesine sarmış, tortop halde duran Elle... Kızcağız sonra koşarak uzaklaşıp köhne bir parka gitmişti ve Archer onu bulmak için çok uğraşmak zorunda kalmıştı.

Sonra onu bir salıncakta, tamamen hareketsiz ve yapayalnız otururken bulmuştu.

Archer kendine, onun olay yerinden kaçmasına izin vererek yeterince şey yaptığını, artık peşini bırakması gerektiğini söylemişti ama kendisini yakacak olsa da bunu yapamamıştı. Kendi hayatını mahvetmiş, ardından da kariyerinin sona ermesine neden olan kıvılcımı ateşleyen kız için endişelenerek onun peşinden gitmişti.

Onu doktora götürmek istemişti ama Elle onunla bir yere gitmeyi reddetmişti. Bu yüzden Archer ona kendi cep bıçağını verip gerekirse kendini korumak için kullanmasını söylemişti.

Sonrasında da onu bir acil bakım kliniğine götürüp kontrol ettirmişti. Yediği yumrukla yanağında açılan yarığa dikiş

atmışlardı. Neyse ki yaralarının en kötüsü buydu. Klinikten sonra onu evine götürüp koltuğa yatırmıştı, Elle de ölü gibi uykuya dalmıştı.

Ya da uzun süredir güvende olmadığı için rahat bir uyku çekmenin ne demek olduğunu unutmuş olan bir kız gibi.

Onun uyumasını saatlerce izlediği için Archer bunu anlayabilmişti. Sabah da ona kahvaltı hazırlayıp duş almaya gitmişti. Duştan çıktığında Elle gitmişti. Uyurken üzerini örttüğü battaniyeler dürülmüş, akik taş da üstlerine konmuştu.

Archer polis kuvvetlerinden uzaklaştırılmıştı. Bunu yapmakta haklıydılar. Pek çok yönden işi batırmıştı ve babası emniyetten atılmamasını güç bela sağlayabilmişti.

Fakat Archer yine de istifa etmişti. Doğru yanlış anlayışı başkalarınınkiyle uyuşmuyor diye elinin kolunun bağlanmasını kabul edecek bir tabiatı olmadığını anlamıştı çünkü.

Ama istifası pek de iyi karşılanmamıştı. Annesinin on yıl önce kanser nedeniyle ölmesinden beri hiçbir konuda aynı kanaatte olmamalarına rağmen babası o kadar öfkelenmişti ki yıllarca onunla konuşmamıştı. Ailenin tatlı, sevgi dolu barış elçisi olmayınca ara bulacak kimse de kalmamıştı.

Bir süre sonra, Archer'ın kötü seçimler yapma huyu konusunda kaçınılmaz kavgalara tutuşmadan aynı odada bulunmayı başarabilmişlerdi gerçi. Hatta arada bir, tatillerde ya da doğum günlerinde konuşuyorlardı da. Birkaç yıl önce babasının bir görevde vurulduğu gece de konuşmuşlardı. Ama işi hâlâ babasının hayatıydı ve Archer bunu anlıyordu. İliklerine kadar polis olan babasının, onun yaptıklarının sebebini asla idrak edemeyecek olmasını anlaması gibi.

Ancak az önce Elle'e partiye gideceğine dair söz vermişti ve

orada muhtemelen bütün emniyet mensuplarıyla karşı karşıya gelmek zorunda kalacaktı.

Bu kadının, üzerinde nasıl böyle tuhaf bir güce ve ikna kabiliyetine sahip olduğunu bir gün çözmesi gerekecekti.

Ama o gün bugün değildi.

5. Bölüm

#ÇikolataVarsaHerŞeyDahaGüzeldir

Archer o hafta sonu birkaç arkadaşıyla birlikte kampa gitti. Boş günleri olduğunda birkaç ayda bir bunu yapmaya çalışırlardı. Dört çekerle dolaşır, balık tutar ve hepsi de rekabetçi olduğu için mutlaka aptalca bir yarışa girerlerdi. Ama henüz kimse ölmemişti; sadece bir keresinde ağaca tırmanmaya kışkırtılan Joe yere düşüp köprücük kemiğini kırınca acil servisi ziyaret etmek zorunda kalmışlardı.

Bugün aracı Archer sürüyordu. Spence yolcu koltuğunda, Joe ile Finn de arka taraftaydılar. Big Basin Redwoods Ulusal Parkı'na bir buçuk saatlik yol vardı. Yalnızca bir kere, bira ve balık yemi almak için durdular.

Parka vardıklarında Archer kamyonetten inip derin derin nefes aldı. Şehir arkada kalmıştı. Dağların, yüz metrelik kadim ağaçların arasında, zihinlerini boşaltabilecekleri bir sakinliğin ortasındaydılar.

Archer da sırf bu yüzden gelmek istemişti zaten.

Günü yürüyüş yaparak, balık tutarak ve saçma sapan iddialara girerek geçirdiler. Son iddiada, en az balık tutan kişinin nehre girmesi gerekecekti. Ancak aylardan şubattı ve nehir buz gibiydi.

Kuru kalmayı kafasına koyan Archer üç balık tuttu. Spence ile Joe ise ikişer tane yakaladılar.

Yalnızca bir tane tutabilen Finn homurdana homurdana üstündeki tüm giysileri çıkardı ve hipotermi geçirmekle alakalı bir şeyler söyleyerek suya girdi.

Diğerleri sırıtıp zaferlerini kadeh kaldırarak kutlarken Finn nehirden rekor sürede çıkmıştı bile.

"Belki de balık tutma konusunda kendini geliştirmelisin," dedi Spence, dişleri takırdayan arkadaşına.

Finn kıyafetlerini tekrar üstüne geçirirken Spence'e hareket çekti.

Archer ateşe biraz daha odun atarak genç adamı iyice yakınlaştırdı. Onun kaybetmesini izlemek eğlenceli olmuştu. Dördü arasında en iyi balıkçının kendisi olduğunu görmek de. Ama bu, arkadaşının donarak ölmesini istediği anlamına gelmiyordu tabii.

"*Sen* kaybetseydin suya girecek cesaretin olmazdı," dedi Finn, Spence'e.

"Benim cesaretim var," dedi Spence. "Şuraya gidip su yüzeyinde deri yiyici bir alg türü keşfedecek kadar hem de." Gülümsedi. "Ve burada yüzmenin güvenli olmadığını söyleyecek kadar."

Finn gözlerini kırpıştırdı. "Ah, ben bunu düşünemedim."

Spence bir parmağıyla şakağına vurdu. "Buna beyin derler."

Bir süre sonra güneş batıp yerini mürekkep karası gökyüzüne bıraktığında ateşi iyice harladılar ve Archer'ın balıkları pişirme-

sini beklerken biralarını yudumladılar. O sırada eşyalarını karıştırmakta olan Spence, "Nasıl yani ya?" dedi birden.

Hepsi dönüp ona baktılar.

"Atıştırmalıklar nerede?" dedi Spence.

"Gri kutuda," dedi Finn. "İçini çikolata, kraker ve son seferki kampımızda küçükleri yetmedi diye yakındığınız için büyük boy marşmelovlarla kendim doldurdum."

"Burada gri kutu falan yok," dedi Spence. "Nereye koydun?"

"Kahretsin," dedi Finn. "Kamyonete yüklemeyi unuttuk herhalde."

"Marşmelov kızartması olmadan olmaz ki ama," dedi Joe, hayal kırıklığına uğramış gibi. "Sabahtan beri bunun hayaliyle yaşıyordum ben."

Archer kafasını salladı. Ona hak veriyordu ama en yakın market otuz dakika uzaklıktaydı ve hepsi de bira içmişlerdi. "Google Express'in Timbuktu'ya servisi olmaması çok kötü."

"Finn'in böyle aptallık edeceğini bilseydim üzerinde çalıştığım son drone buraya atıştırmalık getirsin diye ayarlama yapardım."

"Bu Finn'in suçu," dedi Joe. "O bir çare bulmalı."

"Nasıl bulacağım?" dedi Finn. "Ne gibi bir çare olabilir ki?"

"Pru'yu ara," diye önerdi Spence.

"Ne için arayacağım?"

"Buraya gelip bize marşmelov ve başka atıştırmalıklar getirmesini söyle."

Finn kaba bir kahkaha attı. "Olmaz."

"Ama markette doğru marka tamponu aldığından emin olmak için onu FaceTime'dan aramayı biliyorsun," dedi Archer.

"Hey," dedi Finn, parmağını ona doğrultarak. "Bu aramızda sırdı."

"Ara onu hadi," dedi Spence.

"Bana gülüp *otur aşağı* der."

"Mesele de bu ya," dedi Joe, mantığın sesiyle. "*Biz* üçümüz bekârız. Birilerini ararsak çok gülünç duruma düşeriz. Ama sen Pru'yla berabersin zaten. Sana gülmesi kimin umurunda?"

Spence ile Archer bu mantıklı konuşma karşısında kafa salladılar.

"Doğru söylüyorsun ama şunu söyleyeyim," dedi Finn, savunmacı moda geçerek. "*Benim* umurumda."

Spence telefonunu çıkardı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Finn gergin bir sesle.

"Bekle," diyen Spence telefona döndü. "Pru? Finn'in sana ihtiyacı var."

"Aman Tanrım," diye bağırdı Finn, telefonu arkadaşının elinden almaya çalışıp başarısız olurken. "Ver şunu bana."

Spence telefonun mikrofon yerini eliyle kapatıp Finn'den uzaklaşırken kaslarını gerdi. "Son zamanlarda spor yapıyorum da," diye fısıldadı gururla.

"En azından ağaçtan düşüp köprücük kemiğimi falan kırmadığımı söyle kızcağıza," dedi Finn.

"Bir kere," diye mırıldandı Joe. "Sadece bir kere düştüm yahu."

"Finn'in kızarmış marşmelova ihtiyacı var. Ama senin alıp buraya getirmen lazım," dedi Spence telefona. "Büyük olsunlar. En büyüklerinden. Ve..." Arkadaşlarını saydı. "Sekiz kişiyi doyuracak kadar olsunlar."

Hepsi kafalarını salladılar. İkişer tane her zaman daha iyi olurdu.

Elle'in cumartesi akşamı için planladığı en son şey, Finn'in ihtiyacı olan gizemli bir şeyi götürmek için Pru ve Kylie'yle birlikte Big Basin'e gitmekti. Willa'yı da çağırmak istemişlerdi ama o ve Keane telefonlarını kapatmışlardı. Ne akıllıydılar. Muhtemelen şu anda tavşanlar gibi iş üstündeydiler.

Elle onları suçlamıyordu. Hatta onlara biraz imrendiğini söyleyebilirdi.

"Benimle geldiğiniz için sağ olun," dedi Pru. "Eminim ikiniz de meşguldünüz."

Kylie güldü. "Evde oturup kendi Lumosity skorumu geçmeye çalışmak meşguliyetse evet, bayağı meşguldüm."

Pru'nun arabası olmadığı ve gözlüklerini bulamadığı için Finn'in aracını şu anda Elle sürüyordu. Hayatında hiç kamp yapmamıştı ve yerde yatmakta veya ormanı tuvalet olarak kullanmakta çekici bir şey göremiyordu. Elektrik ve sifonlu tuvalet onun için gerekli şeylerdi.

Şehir çok uzaklarda kalmıştı ve Elle hiç bu kadar karanlık bir yer görmemişti. Ön cama doğru eğilip gözlerini kısarak kapkara geceye doğru baktı. Yol çok dönemeçli olduğu için dönüşü kaçırmak istemiyordu. "Bunu yaptığımıza inanamıyorum. Bize borçlusun, ona göre. Bu arada, Finn'e ne götürüyoruz?"

"Karmaşık bir durum," dedi Pru ama açıklama yapmadı. Ayaklarının dibinde kese kâğıdından büyük bir torba duruyordu.

"Nasıl karmaşık?"

Pru'nun sessizliği nedense Elle'in içinde bir sıkıntı oluşmasına neden olmuştu. Arkadaşına bir kez daha baktı. "Finn yalnız kamp yapıyor, değil mi? Sen öyle demiştin. Ama yalnız kamp yapmak çok aptalca, çünkü tehlikeli bir şey. Aslında Finn de bunu yapacak biri değildir."

"Sağa döneceksin!" dedi Kylie arka taraftan. Navigasyon görevini gören genç kız burnunu ceptelefonuna yapıştırmıştı. "Yedi metre sonra."

Elle sağa dönüş yapınca asfalt yol, yerini çakıl taşlarına bıraktı. Tüm dikkatini tümsekli, yamuk yumuk çakıl yola vermek zorundaydı. On beş metre kadar sonra da kamp yapılan bölgeye vardılar.

"Diş dolgularımın yarısı düştü sanırım," dedi Kylie.

"Yirmi dört numaralı kamp alanına gideceğiz," dedi Pru.

Beş dakika sonra dar yolda köşeyi döndüler ve aradıkları alana vardılar. Elle sakince park edip motoru susturdu ve gürlemekte olan kamp ateşinin etrafında oturan bir, iki, üç... *dört* erkek figürüne baktı. Bir tanesi Archer'a çok benziyordu. Onun etrafındayken her zaman olduğu gibi birden rahatsız hissetmeye başladı. "Kahretsin, Pru."

"Düşündüğün gibi değil," dedi Pru hemen.

"Öyle mi? Çünkü senin koca bir yalancı olduğunu düşünüyordum."

"Tamam, düşündüğün biraz doğru olabilir," dedi arkadaşı, omuzları çökerken. "Sadece buraya kadar yalnız gelmek istemedim. Archer'ın burada olduğunu söyleseydim gelmezdin. Ama çocuklara atıştırmalık getirmem gerekiyordu. Çok çaresizlerdi."

O bunları söylerken erkekler de ateşin başından kalkmış, çeşitli yüz ifadeleriyle arabaya bakmaya başlamışlardı. Pru'yu göreceği için heyecanlanan Finn sırıtıyordu. Spence umutlu görünüyordu; Elle buraya gelmelerinin asıl amacını açıkladığı için şimdi onun ifadesi de mantıklı geliyordu. Spence her çeşit tatlıya bayılırdı.

Archer normalde hiçbir duygusunu açık etmeyen biriydi ama şu anda yüzünde Elle'in hiç görmediği bir rahatlık vardı.

Vahşi doğa da onunla hemfikirdi.

Ancak Kylie kapısını açıp da içerideki lambanın yanmasını sağlayınca Archer'ın keskin gözleri ön cama dikildi. Bir an için duraksarken rahat gülümsemesi soluverdi.

Muhteşem. Elle onun akşamını mahvetmişti. Tıpkı bir zamanlar hayatını mahvettiği gibi. Hâlâ aynı yeteneğe sahip olması ne hoştu. Sakince, "Şunları verelim artık hadi," dedi ama içten içe panik ve endişe hissediyordu. Sanki yeniden on altı yaşındaki haline geri dönmüştü. Hâlâ onu ve ablası Morgan'ı piyon olarak kullanıp geceleri hırsızlığa göndererek sürekli tehlikeye atan dolandırıcı bir annenin kızıydı sanki.

Finn ile Joe hevesli köpek yavruları gibi atılıp kese kâğıdından torbayı kaptılar. Daha doğrusu, torbayı Joe kaptı. Finn ise Pru'yu kapıp kollarının arasına aldı ve günlerdir birbirlerini görmüyormuşçasına öpüşmeye başladılar. Hatta birbirlerinin yüzlerini yiyecekmiş gibi görünmelerine bakılırsa yıllardır görüşmedikleri bile zannedilebilirdi.

Aşk kuşlarını arabada bırakan Joe, Kylie ile Elle'e gülümsedi. "Hanımlar, hoş geldiniz. Hadi, ateşin yanına gelip ısının."

"Kalmayacağız," dedi Elle.

"Ah, sadece birkaç dakika kalamaz mıyız?" dedi Pru, bir süre için dudaklarını Finn'in dudaklarından ayırarak. "Lütfen?"

Elle topuklu ayakkabılarına baktı. Finn'in eşyalarını hemen bırakıp döneceklerini sanmıştı. Günlerden cumartesi olsa da çalıştığı için direkt olarak ofisten çıkıp gelmişti ve burada kalacaklarını düşünmediği için de üstünü değiştirmeye zahmet etmemişti.

Joe onu şöyle bir süzünce sorunun ne olduğunu anladı. "Dur," dedi ve kamp yerine gidip torbayı Spence'e verdikten sonra Elle'in yanına döndü ve kucağına alıp onu ateşin yanına taşıdı. "Kamp yapma konusunda ne düşündüğünü biliyorum," dedi ciddiyetle.

"Joe," dedi Elle gülerek. "İndir beni."

"İndirmek zorunda mıyım?"

"Evet!" Başka şartlar altında bir erkeğin kollarında olma hissinden hoşlanabilirdi. Joe da uzun, yapılı ve aşırı seksi bir adamdı. Bir kıza çok iyi vakit geçirtebileceğini gösteren bir gülümsemesi vardı ve dedikodulara bakılırsa bu doğruydu da.

Fakat Archer'ın karanlık, araştıran bakışlarını üzerinde hisseden Elle geri çekildi.

"Elle kamp yapmayı ya da ayıları sevmiyor değil," dedi genç adam ifadesiz bir sesle. "Sadece asla yürüyüş ayakkabısı giymez. Görünüşe bakılırsa mont da giymiyor." Bunu söyledikten sonra kendi montunu çıkartıp Elle'in yanına gitti.

Onun kendisini bu kadar iyi tanımasının verdiği mutluluk hissi, yapmak üzere olduğu şeyi görümce birden yok oldu. "Gerek yok," dedi Archer'a, gözlerini gece mavisi gömleğiyle aynı renkteki tişörtüne dikerek. Göğsündeki kaslar kumaşın gerilmesine neden olmuştu.

"Dudakların masmavi olmuş," dedi Archer. Vücut ısısıyla leziz bir şekilde sıcacık olmuş olan ve kendisi gibi kokan montunu onun omuzlarına sardı. Güzel kokusu işkence gibiydi.

Elle bir şey demek için ağzını açtı ama ne diyeceğini bilemiyordu. Gerçi önemli değildi çünkü Archer montunu ona sarar sarmaz dönüp ateşin yanına gitmişti.

"Ben üşümedim," dedi Pru. "Yeni kamp pantolonumu giydim

çünkü. Kumaşı yünlü." Kendi etrafında döndü. "Ayrıca kalın olması da avantaj. Ateşin başındaki kütüğün üstüne oturursam tenime kıymık falan batmaz." Sonra birden durup dönerek kendi poposuna bakmaya çalıştı. "Bir dakika. Pantolon fazla mı kalın yoksa? Beni şişman gösteriyor mu?"

Finn'in yüzündeki panik ifadesi Elle'in neşesini biraz da olsa yerine getirdi.

Pru gözlerini kocaman açarak sevgilisine baktı. "Şişman mı gösteriyor?"

"Hayır." Finn far ışıklarına maruz kalmış bir geyik gibi görünüyordu. "*Hayır*. Tabii ki şişman göstermiyor."

Joe onu dürttü. "Dostum, bir kadın sana şişman görünüp görünmediğini sorarsa sadece hayır demek yeterli olmaz. Bu soru karşısında şoka girmiş gibi yapmalısın. Hatta gerekirse şaşkınlıkla irkilmelisin."

Finn, Pru'yu tutup kucağına çekti ve parmaklarını onun saçlarının arasına daldırıp gözlerine baktı. "Bu kotun içinde şişman göründüğünü düşünmüyorum. Hiçbir kıyafetin içinde şişman görünmezsin sen. Hiçbir şey giymesen bile. Senin her yerini seviyorum."

Pru sırıttı. "Teşekkür ederim, bebeğim. Ben de seni seviyorum."

Finn gözlerini kıstı. "Bu bir sınavdı."

"Evet." Pru onu öptü. "Ama merak etme. Sınavı geçtin."

Elle onlara gıpta etti. Pru'nun insanların ortasında, hiç çekinmeden, erkek arkadaşını ne kadar çok sevdiğini kimin bilip kimin bilmediğini umursamadan böyle samimi olabilecek kadar rahat hissettiğini görünce kendisinin de bir gün aynı şeye sahip olup olamayacağını merak etti. Aslında hep aşkın insanı zayıf

düşürdüğünü düşünmüştü. Fakat Pru ile Finn'e bakınca asıl kendisi zayıf hissediyordu.

Marşmelovları kızartmaya başladılar. Elle, Pru'ya acele ettirmek istemese de aptalca bir şey yapmaya kalkmadan, bir an evvel gitmenin iyi olacağını düşünüyordu. Çünkü aklındaki aptalca şeylerden biri, erimiş marşmelovlardan birini Archer'ın seksi tenine sürüp oradan yalamayı içeriyordu.

"Doğruluk mu cesaret mi oynayalım!" dedi Joe, herkese biralarını verirken.

"On iki yaşında mıyız ya?" diye sordu Elle.

Joe gevşek bir sırıtışla ona bakınca Elle hepsinin çok önceden bira içmeye başlamış olduklarını hatırladı.

"Korktun mu?"

Bunu söyleyen kısık, seksi ses Archer'a aitti. Elle midesinin alt üst olduğunu hissederken risk alıp ona yandan bir bakış atınca genç adamın dudaklarının, avcı misali bir gülümsemeyle hafifçe kıvrıldığını gördü ve oturduğu yerde kıpırdandı. Hava birden sıcaklaşmış mıydı? Yoksa Elle'in iç ısısı mı yükselmişti? "Bence bu oyunlar aptalca..."

"Önce ben!" dedi Pru mutlulukla el çırparak. "Spence! Doğruluk mu cesaret mi?"

Genç adam bir süre düşündü, sonra Pru acele etmesi için elini salladı.

"Bir dakika ver," dedi Spence. "Cesareti seçersem ne kadar şeytanlaşabileceğini düşünmeye çalışıyorum."

Pru gülümseyince Spence bir küfür savurdu. "Anlaşıldı," dedi. "*Bayağı* şeytanlaşabilirsin. Doğruluk o zaman."

"Ama bu hiç eğlenceli değil." Pru dudaklarını büzdü.

"Şubat ayının ortasında nehre girmek de hiç eğlenceli olmaz. *Doğruluk* diyorum," dedi genç adam kararlılıkla.

"Hmm," Pru ona düşünceli bir şekilde baktı. "Hayattan beklentin nedir?"

Spence çenesini ovalayarak ciddi ciddi düşündü. "*Taco*," dedi ve Pru gözlerini devirince, "Ne? Balık yedik ama hâlâ açım. Marşmelov dışında bir şeyler getirdin mi?" diye ekledi.

Spence her zaman açtı. Bu yüzden hepsi onu duymazdan geldiler.

"Şimdi ben!" dedi Kylie, ellerini çırpıp oturduğu kütüğün üstünde zıplayarak. "Elle. Doğruluk mu cesaret mi?"

Elle gözlerini kıstı. "Neden ben?"

"Doğruluk mu cesaret mi?" diye tekrar etti kız.

İçini çeken Elle, "Doğruluk," dedi. "Ama sadece aptal bir cesaret gösterisi için bu kütükten kalkmaya zahmet etmeyeceğim için."

"Peki," dedi Kylie neşeyle. Elle onun planladığı oyunun tam ortasına düştüğünden emindi. "Her zaman fazlasıyla mükemmel ve şık görünüyorsun."

"Sağ ol ama bu bir soru değil," dedi Elle.

"Mükemmel olmadığın bir anda birilerinin seni görmesine izin verdin mi hiç?"

Archer alaycı bir nefes verecek gibi oldu ama Elle'in dik bakışlarıyla karşılaşınca bunu öksürüğe çevirdi.

"Hayır," dedi Elle, Kylie'ye. "Benim sıram." Archer'a döndü. "Doğruluk mu cesaret mi?"

"Doğruluk," dedi genç adam ihtiyatla.

"Hayatında aldığın en büyük risk neydi?"

"Seninle bu oyunu oynamak."

Elle hariç hepsi kahkahalara boğuldular. Ahmaklar.

"Bu sayılmaz," dedi Pru, arkadaşını savunarak. "Tekrar sorma hakkı var."

"Pekâlâ," dedi Elle, bir kez daha Archer'a bakarak. "Doğruluk mu cesaret mi?"

"Yine mi beni seçtin? Çift dikiş yapmak özgeçmişinde iyi görünmeyecektir."

"Şimdi kim korkak acaba?" dedi Elle. Aslında bu sadece yemdi çünkü Archer'ın asla korkak biri olmadığını hepsi biliyordu.

"Eh, adil olmak gerek," dedi Finn. "Kaybeden kişi çırılçıplak soyunup nehre girmek zorunda kalacak. Biliyorum çünkü başıma geldi."

"Ve su çok soğuk," diye ekledi Spence umutla.

"Sen nereden biliyorsun?" dedi Finn. "Suya girmedin ki."

Spence bir kaşını kaldırıp ona baktı. "Görebiliyoruz ama."

Finn gözlerini kıstı. "Hey, soğuktan büzüşmek gerçek bir şeydir."

"Doğruluk," diye cevap verdi o sırada Archer.

Elle içten içe parmaklarını kütürdetti. "En utanç verici anın neydi?"

Archer bir şey demeden ona baktı.

"Hadi ama," diye kışkırttı Elle, onu neden dürttüğünü anlamasa da. "Sen söylersen ben de söylerim."

Archer'ın, "Ben seninkini biliyorum zaten," diye cevap veren kısık sesi Elle'in içini gıcıklattı.

Aslında Archer bir şey bilmiyordu ama Elle bu konuyu tartışmak istemiyordu. "İyi. Soruyu değiştiriyorum o zaman. En büyük pişmanlığın nedir?"

Bay Konuşkan, yine sadece bakmakla yetindi.

"Cevap vermeyi ret mi ediyorsun?" dedi Elle. "Reddedersen ne olacağını biliyorsun."

"Her an büzüşebilirsin," diye mırıldandı Spence.

"Evet," dedi Archer tereddüt etmeden. Gözleri Elle'inkilerden hiç ayrılmamıştı. "Cevap vermeyi reddediyorum."

Onun nehre girmek zorunda olacağını fark edince konuşmak konusunda fikrini değiştireceğinden emin olan Elle nehri işaret etti.

Ama doğru tahmin edememişti. Bu adam aklına bir şey koydu mu asla geri dönmezdi. Tıpkı uzun yıllar önce, Elle'in yalnızca korunmaya ihtiyaç duyan, kırılgan bir sokak faresi olduğunu düşündüğü ve bu fikrinden caymadığı gibi, şimdi de yanıtlamak istemediği bir soruyu baskı altında bile yanıtlamazdı. Bu yüzden kalkıp su kenarına gitti. Gölgeler fazla şey görmesini engellese de Elle onun genel hatlarını görebiliyordu. Ve Archer'ın nefes almasından bile rahatsızlık duymasına rağmen bu hatların nabzını nasıl hızlandırdığını inkâr edemezdi.

Birkaç metre ötedeki Archer seyircileri umursamadan soyunmaya başladı. Hızlı ve çevik hareketlerle tişörtünü ve gömleğini, botunu, çoraplarını ve kot pantolonunu çıkarttı.

"Tabancan nerede?" diye seslendi Joe.

"Kamyonette kilit altında," dedi Archer. "Bu gece sinirlerimi bozan birilerini öldürmemek için oraya koydum."

Kamp ateşi etrafındaki arkadaşları muhabbet edip gülüşürlerken Elle gözlerini Archer'dan bir türlü ayıramıyordu.

Üstünde sadece boxerla kalan genç adam suyun sığ kısmında birkaç adım attı ve simsiyah parlayan akıntıya kendisini bırakıp gözden kayboldu.

6. Bölüm

#CarpeDiem

Elle, Archer'ın kaybolduğu yere bakmak için boynunu uzattı. Sonra diğerlerine dönüp, "Suya girdi!" dedi dehşetle.

"Evet," dedi Finn. "Sen meydan okudun ya."

"Ama... bu delilik. Hipotermi geçirir."

"Ben geçirmedim," dedi Finn.

"Sadece büzüştün," dedi Spence sırıtarak.

Finn boş bira kutusunu ona doğru fırlattı ama Spence kolayca kaçtı.

Archer hâlâ yüzeye çıkmamıştı.

Elle ayağa kalkıp bekledi. Daha fazla dayanamayınca da nehir kenarına doğru yürümeye başladı.

"Sen de mi soyunacaksın?" diye sordu Joe umutla.

Elle dönüp ona dik dik baktı.

Joe gözlerini kırpıştırıp parmağıyla Spence'i işaret etti. Spence de onu iterek kütükten düşmesine neden oldu.

"Vay canına dostum," dedi Joe, toprakta oturduğu yerden. "*Cidden* spor yapıyormuşsun."

"Söylemiştim."

Elle suya doğru ilerlemeye devam ediyordu.

"Elle, o iyidir. Sen ateşin yanından ayrılma," diye seslendi Finn.

Elle durdu ama oturmadı.

"Sorun olmaz. Archer iyi yüzücüdür," diye teminat verdi Joe. "Bir keresinde fırtınanın ortasında suya dalan birini kurtarmak için körfezdeki on metrelik bir yerden atlamıştı. Hem de gözlerini bile kırpmadan."

Kış nedeniyle dondurucu olan nehirde sonunda bir kafa belirdi. Ardından da bir beden... Archer adeta Adonis gibi rahatça sudan çıktı ve üzerindeki suları elleriyle silkip kıyafetleriyle ayakkabılarını aldı. Ardından tüm çıplaklığıyla ateşin başına gelip kurumak için dikildi.

"Doğruluk," dedi Finn, Pru'ya.

Pru ağzı bir karış açık halde Archer'a bakmakla meşguldü. "Ne?"

"Doğruluk dedim," diye tekrarladı Finn, elini kız arkadaşının önünde sallayarak. "Merhaba! Kadın, doğruluk diyorum sana."

"Pardon." Pru süklüm püklüm sırıttı. "Ateşin başında duran Yunan tanrısı heykeli dikkatimi dağıttı da."

"Senin Yunan tanrısı heykelinin *ben* olduğumu sanıyordum."

"Kesinlikle öylesin," dedi Pru, onun dizine hafifçe vurarak. Ama hâlâ gözlerini Archer'dan ayırmamıştı.

Kylie de aynı problemden mustaripmiş gibi görünüyordu. Hatta ses çıkarmadan, sadece ağzını oynatarak, *vay canına*, diyordu.

Archer üstünü giyinip Elle'in yanına oturdu ve kafasını savurup saçlarındaki suları etrafa sıçrattı.

"Hey," dedi Elle. "Biz senin gibi deli değiliz." Sonra ona bakıp her an donabileceğini fark etti. "Al, montunu giy."

"İstemez."

Eh, o inat etmek istiyorsa Elle için sorun değildi. Kendisi sıcak kalmayı tercih ederdi.

Pru, sevgilisine gülümseyerek bakıyordu. "Ben de doğruluk demeni umuyordum. Neden bu gece buraya birini çağırmak zorunda kalan sen oldun? Neden Spence, Joe ya da Archer değildi?"

Finn de ona gülümsedi. "Hiçbirinin arayacak seksi bir sevgilisi yok çünkü."

Pru bir kahkaha ararken Finn, yanında oturan Archer'a döndü. "Doğruluk mu cesaret mi?"

"Cesaret," dedi Archer.

"Ciddi misin?" diye sordu Finn. "Nehre bir daha girmek istemiyorsan tekrar düşün derim."

"İyi. Doğruluk."

Finn "*şimdi bitirdim seni*" der gibi gülümsedi. "Elle'le aranızda ne var?"

Elle keskin bir nefes alıp tıpkı İsviçre gibi tarafsız görünmek için elinden geleni yaptı.

Archer gözlerini Finn'den ayırmadı. "Hiçbir şey."

"Bu doğru değil," dedi Finn.

Ama doğru, diye düşündü Elle. Archer'la aralarında hiçbir şey yoktu gerçekten.

Fakat tek sorunu bu değildi.

Çünkü Elle aralarında bir şey olmasını istiyordu. Neden olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama onu çok istiyordu. Eh, peki, bir fikri vardı aslında. Bir zamanlar Archer onun kahramanıydı ve doğru olduğuna inandığı şeyi yaparak onun yerine hareket etmişti. Ve ondan herhangi bir lanet isteği bile olmamıştı.

Bu, Elle için bir ilkti. Çok şaşırmasına neden olduğu için onu asla unutamamıştı. Yaptığı şeyin Archer'a neye mal olduğunu da biliyordu çünkü yıllar içinde onu mümkün olduğunca izlemişti. Gerçi birkaç yıl önce izini kaybetmişti. Ta ki Pacific Pier Binası'nda çalışmaya başlayana kadar.

"Bunun doğru olmadığını düşünüyorsan," dedi Archer sakince. "O halde bana meydan oku."

Finn dudaklarını büktü. "Peki. Elle'e, aranızda hiçbir şey olmadığını söyle madem."

Archer içini çekti. "Bunu tartışmak için birkaç dakikaya ihtiyacımız var."

"Hayır, yok," dedi Elle.

"Ne kadar dakikaya ihtiyacınız varsa o kadar tartışabilirsiniz," dedi Finn kaşlarını kaldırıp indirerek. Sanki Elle hiç konuşmamıştı.

Archer parmaklarını arkadaşına doğrultup tabanca ateşliyormuş gibi yaptı, sonra ayağa kalktı. Bir saniye sonra dev elini Elle'inkine sarmıştı ve onu ormanın içine doğru sürüklüyordu.

"Hey," dedi Elle, ona yetişmek için koşmak zorunda kalırken. "Ayakkabılarım..."

Archer yavaşladı ve arkasını dönmeden elini bacağının arkasına doğru atıp onu hızlıca sırtına kaldırıverdi.

Bu Elle'in bir an için donmasına neden oldu. Daha doğrusu, donmasına neden olan şey Archer'ın geniş sırtını ve bacaklarını kavrayan kollarını hissetmek olmuştu. "Yere indir beni!"

"Zemin engebeli ve çamurlu," dedi genç adam. "Gerçekten *Gucci*lerini mahvetmek istiyor musun?"

"Bunlar Kate Spade." Ve hayır, ayakkabılarını mahvetmek istemiyordu. Bir iç geçirip alnını onun kalın omzuna dayadı.

Fakat bu hiç iyi olmamıştı çünkü şimdi dudaklarıyla Archer'ın boynu arasında yalnızca birkaç santim vardı ve genç adamın boynu gerçekten muhteşemdi. Ayrıca balık tutma, yürüyüş ve Tanrı bilir başka nelerle geçen koca bir günün ardından bile hâlâ aşırı seksi kokuyordu.

"Sen... beni kokluyor musun?" diye sordu Archer.

Elle donakaldı. Burnu genç adamın ensesine dayalıydı. "Hayır."

"Evet, kokluyorsun." Archer gülüyor gibiydi. "Tina'nın kafesindeki keklerden birini kokluyormuş gibi hem de..."

Elle bu dürtünün nereden geldiğini hiç bilmiyordu ama birden onu ısırıverdi. Sert değil, hafif bir ısırıktı bu ama dişlerinin hepsini tenine geçirmişti.

"Bu ne şimdi..." Archer durup onu sırtından kaydırarak indirdi.

Bedenlerinin bu şekilde birbirlerine değmesiyle Elle titrediğini hissetti.

Archer ise dönüp ona bakmaya başlamıştı. Gözleri karanlık ve anlaşılmazdı. "Neydi bu?"

Elle ayaklarını –yani topuklu ayakkabılarını– yere sertçe basıp ellerini kalçalarına dayadı. Onunla ancak bu şekilde karşı

karşıya gelebilirdi; vahşi doğada bir hayvanla karşılaşmış gibi. Kendisini mümkün olduğunca büyük göstermeye ve geri adım atmamaya çalışmalıydı.

Fakat az önce yaptığı şeyin sebebine dair bir fikri olduğunu söyleyemezdi. Belki de Archer'ın onu bu kadar iyi tanımasına öfkelendiği içindi. Aklından çıkmadığından, geceleri hatta gündüzleri hayallerini işgal ettiğinden dolayı sinirlendiği için... İtiraf etmesi en zor olan da şuydu ki böyle hissettiği için utanç duyuyordu. Eğer Archer duygularını öğrenirse öyle dehşete düşerdi ki Elle, Sibirya'ya taşınmak zorunda kalırdı. "Ah, lütfen ama," dedi kaşlarını çatıp utancını saklamaya çalışarak. Şu anda tek pişmanlığı onu daha sert ısırmamış olmasıydı. "Canını acıttığımı söyleme sakın. Seni hiçbir şey etkilemez. Kaya gibisin."

"Benim hiç canımın acımayacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu Archer şaşkın bir fısıltıyla.

"Acısa bile göstermezsin." Elle bir nefes alıp da göğsünün onunkine değdiğini hissedene dek burun buruna durduklarını fark etmemişti bile.

"Sen benim hislerim hakkında ne bileceksin ki Elle?" diye sordu Archer çok ama çok kısık bir sesle. Nefesi Elle'in şakağına vuruyordu.

Bununla birlikte Elle tamamen farklı bir nedenden gergin hissetmeye başladı. Bedenindeki tüm sinir uçlarını etkileyen bir gerginlikti bu. Ahmak beden.

"Hiçbir şey," dedi. "Senin hislerin hakkında hiçbir şey bilmiyorum çünkü bana uzak bir ada gibisin."

"Öyle mi? Eh, sen de Sibirya gibisin."

"Bu da ne anlama geliyor?" diye sordu Elle. "Soğuk olduğumu mu söylüyorsun?"

"Buz gibisin hem de."

Bu komikti çünkü Elle o kadar öfkeliydi ki alev alev yanıyordu. Düşünemiyor, konuşamıyordu. Kollarını göğsünde sıkıca birleştirip kendi içine kapandı; bu da Archer'ın söylediğini doğrulayan bir hareketti. Sonra belki de derinlerde *gerçekten* onun duygularını bilmek, kendisinin onun için önemli olup olmadığını görebilmek, ona ulaşabilmek ya da bir şekilde incitebilmek istediği için uzanıp parmağını sert göğüs kaslarına bastırdı.

Genç adam parmaklarını onun bileğine sardı. "Yapma."

Evet, bu akıllıca olurdu. Kesinlikle. Ama karşısında bu adam varken Elle hiç akıllıca hareket edemiyordu ki... Boşta kalan elini kaldırarak ona ortaparmağını gösterdi. "Buz gibiyim demek, seni geri kafalı, koca..."

Archer kısık sesle küfrederek diğer bileğini de kavrayıp ona iyice yaklaştı. Bu şekilde çenesini kapamasını ve gerileyerek dengesini kaybetmesini sağlamıştı. Sırtı bir ağaca çarpınca da bunu fırsat bilerek safi kastan oluşan bedeniyle onu ağacın gövdesine sabitledi.

Elle'in keskin bir nefes aldığını duyan Archer, göz kapaklarını yarı kapatıp bakışlarını kadının dudaklarına odakladı. Ardından ellerini onun iki yanından ağaca dayayıp derin bir nefes alıp verdi ve yanağını saçlarına dayadı. "Beni delirtiyorsun," diye mırıldandı. Sesi Elle'in göğsünde yankılanıyordu.

Bu sözler eylemlerine o kadar tersti ki Elle onun ne dediğini idrak etmek için bir an durup düşünmek zorunda kaldı.

"Eh, sen de beni," dedi sonunda, hareket etmesini engelleyen iri beden yüzünden ne yapacağını şaşırmış haldeydi.

Ve şu anda en büyük sorunu bu değildi.

Sorunu şuydu ki genç adamın bu yaptığı onu tahrik etmişti. "*Çekil.*"

Ama tam Archer çekilmek üzereyken Elle milyon yıl geçse sebebini asla açıklayamayacağı bir şey yaptı. Onun tişörtünün ön kısmını kavradı, uzandı ve... onu öptü.

Genç adamın iri bedeninin şokla irkildiğini hissedince onu tutan ellerini daha da sıktı ve şaşırtıcı bir inleme sesi çıkardı. Archer donakaldı. Sonraki saniyede ise kollarını onun beline sarıp öpücüğüne karşılık vermeye başladı. Yoğun, derin bir öpüşmeydi bu.

İnkâr edilemez zevk dalgaları bedenine yayılırken Elle kemiklerinin eriyecek gibi olduğunu hissetti. Hâlâ öfkeliydi. Hem de çok. Ama nedenini hatırlayamıyordu. Öfkesi cinsel arzuyla ve ihtiyaçla karışınca zihni adeta bembeyaz bir sayfaya dönüşmüştü. Beyni tepki vermiyordu.

Ama vücudu aynı durumda değildi.

Elle tüm bedeni sanki yıllardır dokunulmaya hasret kalmış gibi tepki verirken kıvranarak ona daha da yaklaşıp yüzünün açısını değiştirdi. Dilleri birbirine değdiğinde ve içi adeta alev alev yanmaya başladığındaysa Archer'ın kucağına tırmanmaya çalıştı.

Bu hareketi genç adamın kaba bir sesle inlemesine neden oldu.

Bu, dünyadaki en seksi ses olabilirdi.

Birden ikisi de hararetle birbirlerinin her santimine dokunmaya başlamışlardı. Elle sanki Archer'a, sıcaklığına, kuvvetli bedenine yeterince yaklaşamıyormuş gibi hissediyordu. Kamp ateşinden fazla uzakta değildiler ve her an biri onları basabilirdi ama Elle'in umurunda değildi.

Sonunda nefes almak zorunda kalarak dudaklarını ayırdıklarında uzun uzun bakıştılar. Elle onu itip oradan ayrılarak son sözü söylemiş olmak isterdi ama bunu yapamıyordu. Hareket

edemiyordu, sanki bacak kemikleri ondan habersiz tatile çıkmıştı. Bu yüzden hâlâ Archer'a yapışık durumdaydı. "Yanlış anlama," dedi titrek bir sesle. "Bacaklarımı bulamıyorum sadece."

Archer gırtlaktan gelen kısık bir sesle güldü. Onun dudaklarının hareketini yanan teninde hissetmek Elle'in ayak parmaklarının büzüşmesine neden olmuştu. Hâlâ onun saçlarının arasında olan parmaklarını yumruk yapıp başını kendisine doğru çekti ve tekrar öpüşmeye başladılar.

Bu çılgınlık, hatta delilikti ama Elle ellerini onun üzerinden çekerse ölecekmiş gibi hissediyordu. Archer da aynı şekilde hissediyor olmalıydı ki Elle onun tişörtünün altındaki göğüs ve karın kaslarını –Tanrı aşkına, bu kaslar muhteşemdi– okşarken o da ceketi kadının üzerinden çekip çıkartarak tüm arzusuyla göğüslerini avuçladı.

Elle, nehre girip çıktığı için genç adamın buz gibi olacağını sanmıştı ama tam tersiydi, teni alev almıştı sanki. Fakat elini onun kotunun düğmesine doğru kaydırdığında Archer dudaklarını onunkilerden ayırıp geri çekildi.

Neyse ki ağaç hâlâ arkasındaydı, yoksa tüm vücudu pelteye dönüşmüş olan Elle öylece yere yığılabilirdi.

Archer da dengesini kaybetmişti. Bir elini onun saçlarına daldırıp ipeksi tutamları yumruğunun arasında sıktı. Delirmiş gibiydi.

Elle ise kesinlikle delirmişti. Hareket edemiyordu. Şok halindeydi ve nefes alamıyordu. Her atışında göğüs kafesinden fırlayacakmış gibi hissettiren kalbini sakinleştirebilecekmiş gibi elini göğsüne koydu. "Bir dahaki sefere," dedi titreyen sesiyle. "Bunu birilerinin göremeyeceği bir yerde yapalım."

Archer ona öylece baktı. Ve o anda Elle'in kalbi gümbürdemeyi bıraktı. Hatta hiç atmıyordu artık. Çünkü karşısındaki ada-

mın yüzündeki ifadeyi tanıyordu; bir dahaki sefer diye bir şey olmayacaktı. "Tamam, unutalım bunu."

"Elle..."

"Yok, boş ver."

"Biz... arkadaşız," dedi Archer. "Seni çocukluğundan beri tanıyorum."

Kahretsin. Elle bu konuşmanın gerisini duymak istemiyordu. Evet, ona karşı gizliden gizliye bazı hisler duyuyor olabilirdi ya da ona çok uzun zaman önce âşık olmuş bile olabilirdi ama tek umudu, Archer'ın onu şu anda olduğu gibi, yani bir kadın gibi görebilmesiydi. Başarılı, güçlü bir kadın gibi.

Fakat bunun gerçekleşmeyeceği aşikârdı. Aralarında hiçbir şey olmayacaktı; bu yüzden ümit etmeyi, beklemeyi kesmeliydi. Bir yıl boyunca beklemişti ama ne içindi? Archer onun istediği şeyleri, güvende olma hissini ona verecek kişi değildi.

Hele aşkı hiç veremezdi.

Oysa Elle'in asıl istediği buydu. Artık biliyordu.

Belki Archer onu kendince seviyordu. Bir arkadaş olarak. Bir zamanlar koruduğu, bundan sonra da hep koruyacağı biri olarak. Elle bunu anlıyordu ama artık dizginleri ele almanın vakti gelmişti. İşe, bluzunun düzeltmekle –düğmeleri ne ara açılmıştı?– başladı ve dikkatlice etrafına bakındı. Archer'a bakmaktan kaçınıyordu çünkü ne göreceğinden emin değildi. Veya ne görmek istediğinden... Onun da en azından birazcık altüst olduğunu görebilmek güzel olurdu ama eğer bakarsa gözlerinde pişmanlık göreceğini düşünüyordu. Böyle bir şey olursa öfkesi daha da artardı. Yine de risk alıp gözlerini hafifçe kaldırdı ve Archer'ın yüzüne olağan ifadesinin geri dönmüş olduğunu gördü. Yani yüzü bomboştu ve ne hissettiğini açık etmiyordu.

Ağzı da tek kelime etmiyordu. Bu kahrolası adam o kadar dik kafalıydı ki Elle'e... kendisini hatırlatıyordu. Bu şekilde sonsuza kadar bekleyebilirdi.

Maalesef ki Elle bekleyemezdi. Hiçbir şeyi beklemeye sabrı yoktu çünkü. Çayın demlenmesini, internetin iyi çekmesini bile bekleyemezdi. Hele Archer'ın konuşmasını hiç bekleyemezdi. Bu yüzden savunma moduna geçti. "Dinle, bunu..." Neden kendisini onun üzerine attığı konusunda mantıklı bir açıklama bulmaya çalıştı ama mantığı sanki uçup gitmişti. "Yüksek rakıma bağlayacağız," dedi. Evet, bu olabilirdi. "Yüksek rakım, düzgün düşünmeyi zorlaştırıyor."

Ona dokunmasa da hâlâ yakınında duran Archer gecenin içinde karanlık bir gölgeden ibaretti. "Burası yüksek bir yer değil ama."

Cidden mi? Bunu kabul etmeyi bile ona çok mu görüyordu yani? Elle savunmasına devam etti. "Bak, seni ben öptüm, biliyorum. Ama ne var biliyor musun? Sen de beni öptün, hem de dille. Hatta ikinci aşamaya bile geçtin Bay Havalı. Bu yüzden sen iyi bir açıklama bul madem."

O bir şey söylemeyince Elle gerilemeye başladı. Topukları yumuşak toprağa saplanınca neredeyse düşecek gibi oldu ama umurunda bile değildi. "Diğerleri yanlış fikirlere kapılmadan önce kamp yerine dönüyorum," dedi gergince. "Onlara aramızda kesinlikle hiçbir şey olmadığını söyleyeceğim. Hiçbir şey..."

"Sensin," dedi Archer.

"Ne?"

"Benim en derin, en karanlık pişmanlığım sensin."

Bir dakika... Bu da neydi şimdi?

Fakat Archer bu sersemletici lafı eder etmez oradan ayrılıp

ateşin başına doğru ilerlemeye başladı. Elle tereddütle gözlerini kırpıştırdı ama sonra hemen onun peşine düştü. Evet, bu adamın seksi kıçına –ki bu kıça bir daha asla bakmayacaktı– tekmeyi geçirmek istiyor olabilirdi ama karanlığın ortasında ayı yemi olarak kalmaya hiç niyeti yoktu.

7. Bölüm

#GötürBeniUzaklara

Kızlar gece ormanda kalmayacaklardı. Oylama yaptıklarında kalmak isteyen tek kişi Pru oldu. Kylie ve Elle ondan daha mantıklıydılar.

"Benim yastığıma ihtiyacım var," dedi Kylie, üçü bu konuyu tartışmak için bir ağacın arkasına geçince.

"Benimse dağın ortasında *olmamaya* ihtiyacım var," dedi Elle. Ama asıl isteği şu anda Archer'dan en az yüz kilometre uzakta olmaktı.

"Tamam, anlıyorum." Pru içini çekti. "Gerçekten anlıyorum. Bana sadece bir dakika verin de Finn'e veda edeyim."

Kylie onun gidip Finn'i bir kenara çekmesini izlerken, "Bir dakikadan daha uzun süreye ihtiyacı olacak," dedi.

"Aynen," dedi Elle ama aklı Pru ile Finn'de değildi. *Archer'ın en büyük pişmanlığı kendisi miydi?* Bu ne anlama geliyordu?

"Ben beklerken gidip bir marşmelov daha yiyeceğim," dedi Kylie. Sonra ateşin başına gitti.

Öyle değilmiş gibi davransa da hâlâ sersem halde olan Elle,

ağacın arkasında kalıp başını kaldırarak berrak ve muhteşem gece göğüne uzanan dalları izlemeye başladı.

Archer'ın arkasından yaklaştığını hissetti. Onun sıcaklığını ve gücünü ne zaman hissetse olduğu gibi bedeni hareketsizleşti ama gözlerini gökyüzünden ayırmadı. "Ne demek istedin?" diye sordu ona.

Archer anlamamış gibi yapmadı. "O gece," dedi kısık sesle. "Canın yanmadan kurtaramadım seni. En büyük pişmanlığım bu."

Bu beklenmedik itirafla Elle'in ciğerlerindeki tüm oksijen yok oldu ve istemediği anılar zihnine doldu. O geceden altı ay kadar önce Morgan'la birlikte evden ayrılmış, dolandırıcı annelerini kendi haline bırakmışlardı. Belasız, güzel bir hayatları olsun istemişlerdi. Ya da en azından Elle'in istediği buydu. Fakat o zaman on sekiz yaşında olan Morgan, belayı bir türlü geride bırakamamıştı.

Elle'den habersiz gidip pislik sevgilisi Lars'la çalışmaya başlamıştı. Yine dolandırıcılık yapıyordu. Lars'ın adamlarından biri, mücevherler ve paha biçilemez Rus antikaları içeren bir soyguna karıştığındaysa Morgan korkup her şeyi Elle'e anlatmıştı. Bu işten kurtulmak istiyordu ama nasıl yapacağını hiç bilmiyordu.

Elle ona meseleyi çözeceğini söylemiş ve denemişti. Morgan'ın elindeki ganimetleri alıp Lars'a kendisi götürmüş ve ablasının peşini bırakmasını söylemişti. Tehdidini kuvvetlendirecek bir dayanağı yoktu ama Morgan'ı kurtarmak için doğaçlama yapmıştı.

Ne yazık ki iki şey ters gitmişti. Birincisi, Lars ona uysalca yaklaşacak tipte biri değildi ve onu tutup duvara yapıştırıp boyun eğdirene kadar dövmek istemişti. Ama işini tamamlayamadan ikinci sorun baş göstermişti.

Polis baskın yapmıştı. Ablasının erkek arkadaşının, antika kaçakçılığı dışında bir de uyuşturucu taciri olduğu ortaya çıkmıştı. Elle ise kendisini kurtaracak hiçbir delili olmadan ortada kala-kalmıştı. O gece diğerleriyle birlikte tutuklanması gerekirdi ama Tanrı ona bir koruyucu melek göndermişti.

Archer.

Kılık değiştirmiş olan genç adam, onu oradan kurtarabilmek için her şeyi mahvetmişti ve bu ona pahalıya mal olmuştu. İşini kaybetmişti ve babasıyla arası bozulmuştu.

Elle, Archer'ın onu nasıl affedebildiğini hiç bilmiyordu. Gerçi hiç iletişim kurmadan geçen yıllarına bakılırsa belki de affetmemişti. Geçen sene, Hunt Dedektiflik'in bulunduğu binada işe başladığında birbirlerini görmeye başlamışlardı ama pek ilerleme kaydettiklerini söyleyemezdi. Ne zaman aynı ortamda olsalar ya çocuk gibi ağız dalaşına giriyor ya da iki yabancı gibi sus pus oturuyorlardı.

Şimdi tüm bunlara bir de sanki hayatları buna bağlıymış gibi öpüşmüş olmaları eklenmişti.

O geceyi düşündüğünde Elle'in zihnini en çok işgal eden şey ne kadar yalnız hissettiğiydi. Yalnızdı, korkmuştu ve o eski parkta köşeye sıkışmıştı. Ve Archer bu haline şahit olmuştu. Onu istememesine şaşırmamalıydı. Archer için Elle sadece küçük bir kızdı. Şimdi olgunlaşmış ve başarılı bir kadına dönüşmüş olabilirdi ama bunlar, o korkunç ilk izlenimi değiştirmiyordu.

O anları düşünmek yine midesinde bir boşluk hissetmesine neden olmuştu. Güçlükle yutkunup kafasını iki yana salladı. "Sen benden sorumlu değildin Archer. Orada kendi isteğimle bulunuyordum. Olanlar benim hatamdı. O gece olan her şey benim hatamdı."

"Ama beni hiç affetmedin," dedi genç adam.

Kalbi öyle sıkıştı ki Elle gözlerini yumup uzun, derin bir nefes almak ve kendisini toparlamak zorunda kaldı. Archer'ın böyle düşündüğüne inanamıyordu. "Affetmem gereken kişi sen değildin. Kendimdim."

Cevap alamayınca gözlerini açtı.

Ve tıpkı çok uzun zaman önceki o gecede olduğu gibi yine yapayalnız olduğunu gördü.

Elle uzun iş saatleri ve ödevlerle geçen dört koca günün ardından bir akşam, sonunda midesinin isteğine yenik düşüp ofisinin bulunduğu binanın merdivenlerinden indi. Amacı Finn'in meşhur tavuk kanatlarından yemek ve şöyle sert bir şeyler içmekti.

Daha önce Finn'den, o akşam barda *country* gecesi olduğuna dair mesaj almış olduğu için topuklu ayakkabılarını çıkartıp bir çift güzel kovboy çizmesi giydi ve gümüş tokasında REBEL[1] yazan bir kemerle bir kovboy şapkası taktı.

Öpücük fiyaskosundan beri Archer'la hiç konuşmamıştı. Gerçi karşılaşmamış olsalar da onu sürekli rüyalarında görmüştü ve Archer'ın yaptıklarıyla onu terlettiği bu karanlık fantezi dünyasından kaçması mümkün değildi.

Onunla bir daha aynı şekilde, birbirlerini yiyecekmiş gibi öpüşürlerse neler olacağını hayal edebiliyordu. En iyi ihtimal, bacaklarının arasında yangın çıkardı.

Fakat bunu yapacak kadar aptal değillerdi. En azından Archer değildi. Sonuçta geçen gece frene basan o olmuştu ve bunu yaparken hiç düşünmemişti.

Bu ikinci kez oluyordu. Elle normalde böyle şeyleri saymazdı

1 (İng.) Asi. —*çn.*

ama bir daha gecenin köründe gözlerinin önünde Archer belirdiğinde bu olanları unutmamak için aklından silmiyordu. Archer onun için doğru kişi değildi. Hiçbir zaman da olmayacaktı.

Asla.

Bunu düşünmek canını yaksa da Elle düşüncelerini zihninde derinlere itti. Bu konuda çok iyiydi. Daha önce de kötü şeyleri derinlere itmişti. Mesela "normal" bir aileye sahip olamayacağını kabullendiği anı. Babasını hiç tanımamıştı ve annesinden de çok uzun zaman önce uzaklaşmıştı. Ablasından da uzaklaşması gerekmişti. Ona en çok koyan da bu olmuştu ve şimdi bile beynini işgal ediyordu.

Demek Archer onu istemiyordu? Peki, bu düşünce de zihnindeki bir rafa kaldırılacaktı.

Avludan bara doğru ilerlerken süs havuzunun başında dikilmekte olan Kylie'yi gördü. Genç kadın, şekilli ama narin bedenini ortaya çıkaran dar bir kotun içindeydi. Pantolonun dizlerinden ve bacaklarından birinde birer yırtık vardı. Beline bir alet kemeri takmış, yün kenarlı deri bir ceket giymişti ve aynı anda hem çok kadınsı hem de çok sert görünüyordu.

Elle onun kıyafetine bayılmıştı ama kızın biraz dudak parlatıcısı sürmesi gerektiğini düşünüyordu. Bir erkeği memnun etmek için falan değil, solgun yüzüne renk gelsin diye.

Kylie uzun ve zorlu bir gün geçirmiş gibi derin derin iç geçirdi ve uzun, dalgalı, kahverengi saçlarını geriye atarak elindeki talaşın saçına bulaşmasına neden oldu.

"Şey," dedi Elle, onun kafasına işaret ederek. Ama Kylie umursamıyormuş gibi elini salladı. Yavru köpeği Vinnie, parlak mavi tasmasıyla yanında duruyordu. Daha dört ay önce bu köpek sadece bir kafa ve iki kulaktan oluşuyor ve bir elin avucuna sığabiliyordu.

Kafası ve kulakları hâlâ kocamandı ve büyüdüğünde ya dev bir sıçan ya da bir Fransız buldogu olacaktı. Bardaki country gecesi için boynunda bir kravat takılı olan yavru, kafasını kaldırıp ancak bir köpeğin sahip olabileceği hayat neşesi ve heyecanıyla Elle'e baktı.

"Çok yakışıklı olmuşsun, kovboy," dedi Elle ona.

Vinnie mutlulukla nefes verip en özel yerlerini göstermek için yere yatıverdi.

"Tam bir erkek," dedi Elle gülerek. Ama yine de eğilip köpeğin göbeğini okşadı. Bir yandan da Kylie'ye baktı. "Havuza sanki düşmanınmış gibi bakıyordun. Ne oldu?"

Genç kadın omuz silkti. "Sana çok aptalca gelecektir."

"Bir söyle bakalım."

"Tamam," dedi Kylie. "Aşka, onun için dilek tutacak kadar güvenip güvenmediğime karar vermeye çalışıyordum." Avucundaki madeni parayı gösterdi.

"Gerçekten bunu mu düşünüyordun?" diye sordu Elle. "Aşkı bulmak adına dilek dilemek için cesaretini toplamaya çalışıyordun, öyle mi?"

"Eh, evet." Kylie ona baktı. "Pru da Willa da dilek tutarak aşkı buldular."

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

Kylie dudağını ısırırken, Willa ile Keane'in merdivenden inip pirinç kapıdan girerek gözden kaybolmalarını izledi. "İnanmak istiyorum." Elle'e baktı. "Sende de hiç böyle bir arzu oluşmuyor mu bazen?"

Belki bir-iki saniyeliğine oluşuyor olabilirdi. Ama Elle artık bu işleri bırakmıştı. Yine de başkalarının hayallerini yıkmak

istemezdi. "Bilmem. Ama şunu biliyorum ki ben aşk için dilek dilemek istemiyorum. Olacaksa kendiliğinden olsun isterim."

Kylie gözlerini kırpıştırdı. "Vay canına. Senden bunu beklemezdim. Gizli romantik çıktın."

Elle de kendisinden bunu beklemezdi ama maalesef ki söyledikleri doğruydu. Küçük bir kahkaha atıp kafasını sağa sola salladı. "Ama benim ne düşündüğüm önemli değil. *Senin* ne düşündüğün önemli." Bozukluğu Kylie'nin elinden alıp havuza attı. "Kylie'ye gerçek aşkını gönder," dedi havuza bakarak. Sonra Kylie'ye döndü. "İşte, artık senin elinden çıktı. Halloldu."

Kylie ona sırıttı. "Sen öyle hükmettin diye mi?"

"Evet."

Arkadaşı gülümsemeye devam ederken kafasını iki yana salladı. "Bütün dünya her daim senin emrine göre mi hareket eder?"

Elle bu soruyu çok duyuyordu. "Kendisi için doğru olanın bu olduğunu anladığı zamanlarda," diye yanıt verdi.

"Dileğin gerçekleşmesini çok istediğimi söylersem bana güler misin peki?"

"Yüzüne karşı gülmem tabii," dedi Elle. "Aç mısın? Benim şu anda acil olarak Finn'in tavuk kanatlarından yemem ve yanında bir şeyler içmem lazım da."

"Evet," dedi Kylie hevesle.

"Peki o zaman. Ama önce..." Elle, genç kadının saçlarındaki talaşları mümkün olduğunca temizledi.

Bar çok kalabalıktı ama neyse ki Finn, mekânın bir kısmını binada yaşayan ve çalışanlar için açık tutuyordu. Pru, Haley, Willa ve Keane, değişik "kovboy" kıyafetleriyle oradaydılar.

Kylie oturdu ama Elle tavukları yerken de ayakta kalmayı tercih etti. Bütün gün oturmuştu ve kıçının artık düzleşeceğinden

korkuyordu. Küçüklüğünde sahip olduğundan daha iyi bir hayat için çalışıyor olsa da kıvrımlarını bu uğurda feda etmek istemiyordu.

Güzel bir hayata ve güzel kıvrımlara *aynı anda* sahip olmak istiyordu.

"Şuradaki mutsuz kovboya bir bakın," dedi Pru, masalardan birinde oturan aileye işaret ederek. Ailenin iki çocuğunun yüzlerinde, yemeklerinden daha çok barbekü sosu vardı. İki yaşında görünen çocuk ciğerleri patlayacakmış gibi bağırıyor, ondan biraz daha büyük olan diğerininse ağzı kulaklarına varıyordu.

Elle ürperdi. "Çocuğunuz olduğunu hayal edebiliyor musunuz?"

"Evet," dedi Pru, yüzünde yumuşacık bir gülümsemeyle.

Willa da duygusal bir şekilde kafasını salladı. "Evcil hayvan bakmaktan daha zor olamaz. En azından çocuklar sonunda tuvalet kullanmayı öğreniyorlar."

Erkek arkadaşı Keane güldü. "Ne kadar romantiksin."

"Her zaman," dedi Willa. "Belki de gidip üreme çalışmaları yapmalıyız."

Keane onu öpmek için eğildi. "Ne zaman istersen."

"Senin için de aynısı geçerli," dedi Finn, Pru'ya. "Söylemen yeter. Üreme çalışmalarına her an başlayabiliriz."

Elle çocukları izlemeye devam ediyordu. Küçük çocuklar onu her zaman gererdi. Patlamaya hazır saatli bomba gibiydiler. "Ben kendimi çocuk sahibi olacak biri gibi göremiyorum," diye itiraf etti.

"Sen çok iyi bir anne olursun," dedi Pru samimiyetle. "Güçlü ve akıllısın. Ayrıca önem verdiğin kişileri hep düşünürsün. Cidden, çocuğun çok şanslı olacak."

"Ama şu doğum işi," dedi Elle. "Sanki basit bir çıkış stratejisi gibi değil mi?"

O sırada birisi omzuna hafifçe vurunca Elle arkasını döndü ve muhteşem bir takım elbise giymiş genç bir adamla karşılaştı. Gülümsemesi de ayrı muhteşemdi. Archer'ın müşterisi Mike'tı bu.

"Selam," dedi adam. "Seninle burada karşılaşmak ne hoş."

Hı-hı. "Bu binada çalıştığımı biliyorsun," dedi Elle.

Mike çenesini ovalayıp ona çarpık bir tebessüm attı. "Kabul, seni burada görmeyi umuyordum. Seni dansa kaldırmak isterdim çünkü bu benim imza hamlemdir. Ama Archer senin bekâr olmadığını söyledi."

Elle içkisini bırakıp derin bir nefes alıp verdi. "Pardon, ne dedi?"

Mike kafasını sallayıp bardaki kâseden birkaç fındık aldı. "Gayet kesin bir tavırla bekâr olmadığını belirtti."

Archer... Kendisi Elle'i istemiyor ama başka biri sorunca da bekâr olmadığını söylüyordu, ha? Elle kulaklarından öfke buharları fışkırdığını hissedebiliyordu. Çok... ama çok uzun zamandan beri hayatına hiç erkek girmemişti. Hatta iki senedir seks yapmıyordu ve özel bölgelerinin artık isyan ettiğinin farkındaydı. "Bekâr olmadığımı söyledi demek," diye tekrar etti, Archer'ın yavaş ve acı verici ölümünü planlamadan önce kesin olarak emin olmak istediği için.

"Öyle söyledi," dedi Mike. "Kullandığı ifadeler tam olarak *yasak bölge ve aklından bile geçirme* şeklindeydi."

Elle homurdandı. Sinirden küplere binmişti. Ama asıl öfkesi kendisineydi çünkü bazı şeyleri bir türlü öğrenemiyordu. Archer onu bir sorumluluk olarak görmekten asla vazgeçmeyecekti.

Elle'in artık hayatına devam etmesi ve onu korkmuş, kırılgan bir kızdan daha fazlası olarak görebilecek bir erkek bulması gerekiyordu. Bunu kendisine borçluydu.

"Hey, isyankâr," diye mırıldandı Spence arkasından. Mike'la konuşmaları sırasında gelmiş olmalıydı. "İçkini bitirmeden cinayet işlemeye kalkma sakın."

"Emin misin?" dedi Elle. "Bence bir an önce yapılmalı."

Spence kafasını iki yana salladı. "Bugün seni kefaletle kurtarmaya gelecek havamda değilim."

Elle, "Yarın olur mu o zaman?" diye sordu ama arkadaşının katı ifadesini görünce içini çekti. "Ah, unut gitsin. Turuncudan nefret ederim zaten. Ayrıca tulumu bence şeytan icat etmiş."

"İşte benim arkadaşım," dedi Spence. "Her zaman düşünerek hareket eder."

Onların konuşmasını yakından takip eden Mike sırıttı. "Yani... Archer'ın yanlışı olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Ah, evet. Pek çok yanlışı vardı. Ve Elle artık havlu atmaya karar vermişti. Bu kadarı yeterliydi. Archer'ı unutup hayalindeki hayata bir an önce kavuşmalıydı. "Bence Archer benim adıma konuşmamalı," derken bir yandan da başarılı, şık ve hoş görünümlü Mike'ı tekrar inceliyordu. Evet, kalbini stratosfere uçacak kadar kanatlandırmıyordu ama belki zamanla bu da halledilirdi.

"Şurada arkadaşlarımla birlikte içki içiyorduk." Birkaç adamın bira içip duvardaki büyük televizyondaki maçı izlemekte olduğu bir masaya işaret etti. "Bardaki en güzel kadınla sohbet edemeyeceğimi düşünüyorlardı." Sırıttı. "Yanıldıklarını kanıtlamak ve benimle akşam yemeğine çıkmak ister misin?"

İkinci bir görüşe ihtiyaç duyan Elle, Spence'e bir bakış attı. Arkadaşı kafasını iki yana salladı.

"Negatif," dedi. "Bu kötü bir fikir."

Ah, o zaman Elle ikinci görüşü boş verecekti. Mike'a döndü. Düşünmeden davranmak hiç tarzı değildi ama her şeyin bir ilki vardı. "Olur," dedi.

"Tanrım," diye mırıldandı Spence.

Mike sırıttı. "Harika, hadi gidelim."

"Gitmek mi?" diye sordu Elle. Barda kalacaklarını zannediyordu.

"Aklımda bardan daha farklı bir yer var. Ama çok müthiş," dedi Mike. "Bana güveniyor musun?"

"Kesinlikle hayır."

Mike sadece güldü. "Dürüst bir kadın. Sevdim. Ayrıca akıllı da. Peki, şöyle yapalım. Sana harika vakit geçirteceğime söz veriyorum. Eğer sözümü tutamazsam Archer'ı üstüme salabilirsin. Ne dersin?"

"Ben kendi adıma savaşabilirim."

"Peki. Kıçıma *kendin* tekme geçirebilirsin," diyen Mike elini beline koyarak onu kapıya doğru itmeye başladı. O anda Elle ensesinde bir çift göz hissedince kafasını çevirip barın diğer tarafına, Archer'ın bilardo odasından çıkıp gözlerini kendisine diktiği yere baktı.

Bar kapısında dururken bir an tereddüt etti. Yan gözle gördüğü Archer'ın yüzünde hiç ifade yoktu. Her zamanki gibi sakin, havalı ve anlaşılmazdı. Zaten Elle'in sinirine dokunan da buydu. Eğer Archer onun başka biriyle çıkmasını istemiyorsa o zaman kendisi çıkma teklif etmeliydi. Ve bunu Elle fikrini tamamen değiştirmeden yapmalıydı.

"Sen iyi misin?" diye sordu Mike ona bakarak. Archer'ın varlığından habersiz olduğu belliydi.

Elle iyi olup olmadığını bilmiyordu. Muhtemelen iyi değildi ama her zaman iyiymiş gibi rol yapabilirdi. "Tabii, iyiyim," derken duygularını içinde kazdığı çukura gömebilmek için tüm gücünü kullanıyordu.

Otuz dakika sonrasında kendisini bir helikopterde buldu. Şehir turuna çıkmak üzereydiler. Hayatında hiç böyle bir şey yapmadığı için kalkış anında yüreği heyecanla ağzına geldi.

Yanında oturan Mike çok iyi bir tur rehberiydi. Ona San Francisco'yu hiç görmediği açılardan gösteriyordu. Golden Gate Köprüsü'nü, Alcatraz Adası'nı, Fisherman's Rıhtımı'nı gördüler... Point Reyes'ın üzerinden uçup yeşiller, turuncular ve kahverengilerle kaplanmış dağları, denize bakan kayalıkları ve güneş ışıklarının vurduğu koyu mavi okyanusu izlediler.

Ancak pilot tam da uçuşun ortasında Mike'ın kulaklığına özel bir şeyler söyledi.

"Sorun ne?" diye sordu Elle, geri döndüklerini fark edince.

Mike alaycı bir şekilde gülümsedi. "Bekâr olduğundan emin misin?"

"Tabii ki eminim!"

Mike uzanıp onun elini tuttu. "Bu helikopter, nüfuzlu bir iş adamı arkadaşıma ait. O da güvenlik işlerini Archer'ın firmasına veriyor."

Elle'in içinde kötü bir his belirmişti. "Eee?"

"Birden bu helikoptere ihtiyaç duymuşlar. Sanırım Archer bizi engelliyor."

Ah, demek öyleydi. Bu gidişle Elle turuncu hapishane tulumunun içinde güzel görünmenin bir yolunu bulmak zorunda kalacaktı çünkü bir cinayet işleyeceği kesindi.

Mike ise bu durumu anlayışla karşılamıştı. Hatta o kadar iyiydi ki evine bıraktığında Elle onun kendisine iyi geceler öpücüğü vermesine bile izin verdi. Dudakları birleştiğinde hareketsiz kalıp kendisini bu bağlantıda kaybetmek istedi. Mike'ın dudakları sıcak ve yumuşaktı. Öpüşme konusunda bayağı yetenekliydi. Gerçi bütün çapkınlar öyle olurdu. Elle onun sert bedenini üzerinde hissettiğinde içinde küçük kıvılcımlar oluştuğunu hissetti.

Ama yangın çıkmamıştı.

Kahretsin.

Mike geri çekildi. Yüzündeki tebessümde kötü bir niyet yoktu. "Denediğin için teşekkürler," dedi genç adam. Sonra yanağına küçük bir öpücük daha kondurup gitti.

Elle onun arabasına binip uzaklaşmasını izledikten sonra ceptelefonunu çıkardı.

Telefonu çalmaya başladığında Archer, Mission Bölgesi'ndeki dört katlı bir binanın çatısında uzanıyordu. Yüzüne doğru kaldırdığı dürbünle caddenin karşısındaki, içinde bir görevin yürütüldüğü ve çağırdığı helikoptere aslında hiç ihtiyaç duyulmayan binaya bakmakla meşguldü.

Mesajın kimden geldiğini anlamak için ekrana bakmasına gerek yoktu çünkü telefonu yalnızca tek bir kadına... Elle'e ait olabilecek bir öfkeyle titremişti.

Archer mesajı görmezden geldi ama Elle'le alakalı düşünceler zihninde dolanıp duruyordu. Bu düşünceler o kadar uzun zamandan beri onunlaydı ki artık varlıklarına alışmış olmalıydı. Yıllar içinde onu *düşünmemek* için kendisini eğitmeye çalışmış, çoğunlukla da başarılı olmuştu. Ta ki Elle'in geçen yıl, patronuyla

yatmayı reddettiği için işten çıkarıldığını öğrenene kadar. Tabii atılmasının resmi sebebi olarak bu değil, yetki sınırı dışındaki belgelere ulaşmaya çalışması ve şirket e-postalarını "kazara" dışarıdan kişilere göndererek gizlilik sözleşmesini bozması gösterilmişti.

Bunlar teknik olarak doğruydu ama Archer asıl hikâyeyi biliyordu. Elle, şerefsiz patronuyla yatmayı reddedince adam onu kovmakla tehdit etmişti. Bu olayla otorite sahibi kişilere olan güveni daha da zedelenen genç kadın insan kaynaklarına gitmek yerine meseleyi kendi ele almak istemiş ve şerefsizle metresi arasındaki yazışmaları adamın karısına göndermişti.

Archer tüm bunları biliyordu çünkü yıllardır Elle'i izliyordu. Evet, özel hayatına izinsiz burnunu sokmuştu; bunu yaptığı için muhtemelen kafadan hastaydı. Ama umurunda değildi. Konu Elle olunca kendisine engel olamadığını çok öncelerden fark etmişti.

O sıralarda Spence de Pacific Pier Binası'nı yeni satın almıştı ve Elle'i yönetici pozisyonu için işe alması konusunda onu ikna etmek Archer için sorun olmamıştı. Sonuçta genç kadının işinde mükemmel olduğu ortaya çıkmıştı zaten.

Elle'e bu konudan hiç bahsetmemişti, bahsetmeyi de düşünmüyordu. Hayatına önem veriyordu çünkü. Ayrıca ondan uzak kalabildiği onca yılın ardından aynı binada olmalarının da problem olacağını sanmamıştı. Kendi kendine, Elle'e mutlu bir hayat yaşamak ve onu en kırılgan halinde görmemiş olan, yanında rahat edebileceği bir adam bulması için bir şans verdiğini söylemişti.

Fakat genç kadına olan mesafesini korumak hayatında yaptığı en zor şey olmuştu. Onu bu kadar çok arzuladığı için kendisinden nefret ediyordu. *En başından* beri hem de. Elle o zamanlar

sadece bir çocuktu, Tanrı aşkına. Archer'ın o zamanlar onu istememesi gerekiyordu. Yıllardan beri onu güvende tutmak için çok çabalamıştı. Sadece hayatını kurtarmak istediğine dair de kendisine söz vermişti. Öyle kötü bir başlangıçtan sonra kızcağız bunu hak ediyordu. Yani evet, mesafeler Archer'ın dostu olmuştu.

Ancak kamp yaptıkları gece marşmelov getirmeleri için kızları aradıklarında her şey değişmişti. Çünkü Elle o sıcacık dudaklarını onunkilere yapıştırmış ve aralarındaki bütün mesafe yok olmuştu. Ve onun tadını bir kez aldığında lanet olası aklını kaybetmişti.

Elle bir konuda haklıydı: Bu bir daha olamazdı.

Sonunda merakına yenik düşünce telefonunu çıkartıp mesajı açtı.

Elle: Seni öpeceğim!

Archer: Dille mi?

Elle: Öldüreceğim. Seni ÖLDÜRECEĞİM. Kahrolası otomatik düzeltme!

Archer aptal gibi sırıtmaya başlamıştı. Bluetooth kullanarak onu ararken hâlâ gülüyordu. Elle telefonu açtı ama konuşmadı. "Şu öpücüğü sabırsızlıkla bekliyorum," dedi Archer.

"Bunu söylemek için mi aradın?" diye sordu Elle buz gibi sesiyle. "Aramalar sadece biri *öldüğü* zaman yapılır Archer. Hatta o durumda bile sadece mesaj atılabilir."

Archer kulağında alaycı bir nefes sesi duyunca adamlarının kulaklıklarından onları duyabildiğini hatırladı ve içini çekti. "Bir şey mi istemiştin, Elle?"

"Ne zaman eve döneceğini öğrenmek istemiştim. Seni öldürmeye geleceğim de," dedi genç kadın. "Öpmek değil, öldürmek."

Yine boğuk kıkırtılar duyuldu.

"Tamam, anlaşıldı," dedi Archer. "Açıkladığın için sağ ol."

Ama Elle telefonu çoktan kapatmıştı.

O sırada hedefleri ortaya çıkınca Archer en iyi yaptığı şeyi yaptı. Hayatını kategorilere ayırıp telefonunu kaldırdı ve işe döndü.

Elle kendisine bir şey yapmadan yatması gerektiğini söyledi. Saat on olmuştu ve şimdi yatarsa iyi dinlenebilirdi. Çizmelerini çıkarttıktan sonra her zaman yaptığı gibi sevgiyle eline alıp dolaba kaldırmak yerine öylesine yerde bıraktı. Ardından giysilerini çıkartmaya koyuldu ama o sırada masasındaki dizüstü bilgisayarı gözüne çarpınca aklına bir şey geldi.

Archer şu anda çalışıyor olabilirdi ama Elle, işine burnunu sokması ve çok uzun zamandan beri çıktığı ilk randevuyu mahvetmesi konusunda ne düşündüğünü bir e-postayla ona gönderebilirdi. Bilgisayarını açıp hiddetle parmaklarını klavyede dolaştırarak Archer'ın ne kadar büyük bir pislik olduğunu tüm detaylarıyla yazdı.

Aslında tam bir iş kadını olan Elle, kartlarını gizli tutması gerektiğini biliyordu. Sabırlı olmayı, bir karar vermeden önce uzunca ve detaylıca düşünmeyi çok uzun zaman önce öğrenmişti. Büyük ve zor kararlar vermesi gerektiği zamanlarda genelde kendisine zaman verirdi. Yani normalde bu e-postayı atmak için de yarına kadar beklemesi gerekirdi.

Fakat bu sefer bunu yapamazdı.

Gönder tuşuna bastı.

Ardından sakince giyinip az önce çıkarttıklarını katladı ve kovboy çizmeleriyle birlikte kaldırdı. Makyajını silip nemlendiricisini sürdü, dişlerini temizledi.

Sonunda yatağa girip battaniyeyi üstüne çekti ve... tavana bakarak e-postadaki öfke dolu sözcükleri aklından tekrar etti. Archer'a hakaretler etmiş ve yazısını, "Bundan sonra beni ne ara, ne e-posta at, ne ofisime gel ne de başka bir şey yap. Sakın!" diye bitirmişti.

Bunları söylerken ciddiydi. Kendi kendine kafa sallayıp yatakta yan döndü ve yastığına bir yumruk geçirdikten sonra uyumaya çalıştı.

Ne de başka bir şey yap. Sakın...

Bu son sözleri kafasında yankılanıyordu. Bir daha onunla çalışmayacağı, onu görmeyeceği anlamına gelen *bu* sözcükler birden az da olsa pişmanlık hissetmeye başlamasına neden olmuştu. Archer'ı gebertmek istiyor olabilirdi ama bir yandan da... eh, tam olarak ne hissettiğini bilmiyordu ama aralarındaki şey her neyse onu özleyeceğini biliyordu. Aralarında romantik bir şeyler olamayacağını artık kabullenmiş olabilirdi fakat arkadaşlıklarını da feda edebilir miydi? Ya da etmeli miydi? Peki, aralarındaki şey arkadaşlık mıydı? Elle bunu bilmiyordu ama bildiği bir şey varsa o da Archer'ı hayatından tamamen çıkarmaya hazır olmadığıydı.

Ayrıca onun için çalıştığı zaman aldığı yüklü ödemeleri de kaybetmek istemiyordu çünkü bu para sayesinde ayakkabı alışverişi yapabiliyordu. Bir de Archer'ın adamları vardı tabii. Elle hepsini de çok seviyordu.

Ne de başka bir şey yap. Sakın...

Peki, diye düşündü Elle, bir de başka açıdan ele alalım... Archer'ın bu akşam yaptığı şey, yani Mike'la randevusunu mahvetmesi yanlıştı. Burada kesinlikle sınırı aşmıştı ama Elle de onun müşterisi olan biriyle çıkarak bir sınırı aşmış sayılırdı.

İkisi de hatalıydı. Hatanın büyüğü Archer'daydı ama Elle de suçun bir kısmını üstlenebilirdi.

Ne de başka bir şey yap. Sakın...

O anda e-postada yazdığı şeyler tüm gerçekliğiyle kafasına dank edince nefesi kesilen Elle gözlerini birden açtı.

Ne yapmıştı?

Öfkesine yenik düşmüş ve Archer'a yaptığının bedelini ödetmek yerine onu hayatından çıkarmıştı. Kahretsin. Ona bedel ödetmek kesinlikle çok daha tatmin edici olurdu. Yatakta doğruldu ve hemen Spence'e mesaj attı.

Elle: Gönderdiğin bir e-postayı geri almanın yolu var mı?

Spence: Ne yaptın?

Elle: Sadece evet ya da hayır diye cevap vermen gerekiyor.

Spence: Hayır. Tabii kanun karşısında suçlu sayılmadan olmaz. Yine ne yaptın, Elle?

Elle açıklama yaparak onu sıkmak istemedi. Zaten ne yapması gerektiğini biliyordu. Archer'ın ofisine girecek ve şu anda görevde olduğu için telefonundan falan bakmadan önce e-postayı silecekti.

Sorun olmayacaktı. Hiç sorun olmayacaktı.

Spence: Elle?

Spence: Cidden Elle. Cevap ver yoksa arama ekibi göndereceğim.

Elle: Ulaşmaya çalıştığınız kişi bu soruyu pas geçmek istiyor...

Sonra, Spence'in ne kadar zeki olduğunu ve kendisini takip edip durduracağını bildiği için telefonunu kapattı. Şu anda onu kimse durduramazdı.

8. Bölüm

#HaydiGöreyimSeni

Elle battaniyesini kenara atıp hızlıca üstüne bir şeyler geçirdi. Hayatında ilk kez hiç düşünmeden giyinmişti. Saçını da atkuyruğu yaptıktan sonra evden çıktı.

Uber'in gelmesini bekleyemeyeceği için hemen bir taksiye atladı ve Pacific Pier Binası'na varınca da gece yarısı olduğu için tamamen boş olan avluda koşarak ilerledi.

Bar hâlâ açık ve kalabalıktı. Spence'i, arka taraftaki odada Finn ve Keane'le bilardo oynarken bulduğu için kendisini şanslı hissetti. Archer'ı ortalarda göremeyince onun görevden hâlâ dönmediğini düşündü, daha doğrusu umdu. Ama Archer pisliği istemediği zaman görünmeden hareket edebilirdi. Bu yüzden Elle dikkatli olmalıydı. Nefessiz kaldığını ve panik halinde olduğunu gizlemeye çalışarak bilardo masasına gitti ve Keane ile Finn'i selamlamak için sarıldı. En sona, ona bir kaşını kaldırarak bakan Spence'i saklamıştı.

"Randevuya çıktığını sanmıştım," dedi genç adam. "Soruyu pas geçmek falan demiştin."

"Çıkmıştım. Eee... Dördüncü silahşor nerede?"

"Görevde." Spence ona uzun uzun baktı. "Neyin peşindesin, Elle?"

Kahretsin. Bir dâhiyle arkadaş olmanın dezavantajı da buydu işte. Adam her şeyi görüyordu. Her şeyi biliyordu. Ve ondan on adım öncesini düşünebiliyordu. "Hiç," dedi. "Hiçbir şeyin." Bunu söyledikten sonra arkadaşına kocaman gülümsedi çünkü onun bilmediği bir şeyi biliyordu. Spence'in kocaman bir beyni olabilirdi ama ölümcül bir kusuru vardı: İş üstündeki bir kadınla başa çıkmak için gerekli olan kurnazlık, hızlılık ve tecrübe henüz onda yoktu. "Sizi görmek güzeldi ama şimdi gitmem lazım."

Spence onu kazağının arkasından tutarak çekti ve sıkıca tuttu. "Bana ihtiyacın olduğunda arayabilirsin, biliyorsun."

"Evet."

"Polisler gelmeden önce ara."

Elle onun esprisine güldü. "Tamam." Ona sarıldı. "Saat geç oldu. Yatma saatim de geçti. Balkabağına dönüşmek istemem," dedikten sonra oradan kaçtı.

Hiç nefes almadan binanın ikinci katına çıkıp Hunt Dedektiflik'in kapısında durdu ve yavaşça elini açıp avucuna, Spence'in cebinden aşırdığı şeye baktı.

Anahtarlar. Arkadaşının bina anahtarlarını almıştı.

Evet, bu gece bir suçlu sayılabilirdi ki zaten bu onun eski yeteneğiydi.

Planı basitti. Archer'ın ofisine girecek, e-posta kutusunu açıp kendi gönderdiği mesajı silecek –onun e-postayı çoktan görmemiş olduğunu varsayıyordu– ve fark edilmeden oradan çıkacaktı. Bunları, işi güvenlik olan birine yapıyor olma düşüncesi bir an duraksamasına neden oldu ama burada gururu ve Archer'la

ilişkisi söz konusuydu. Gerçi aralarında basit bir arkadaşlıktan daha fazlası da olacak değildi.

Hunt Dedektiflik'in ofisine adımını atarken ilk hatası aklına geldi. Arka taraftaki ofislerin anahtarı elinde yoktu. Ama bir dakika... Arka tarafta bir ışık yanıyordu ve...

"Elle?"

Elle neredeyse korkudan küçük dilini yutacaktı. Cam duvarın diğer tarafında Joe belirmişti ve ona şaşkınlıkla bakıyordu.

"Selam," dedi Elle, beynindeki çarklar hızla dönerken. "Geç saate kalmışsın."

"Yanlış giden bir işle alakalı aptalca bir rapor yazmam gerekti."

Elle'in kalbi durdu. "Ne kadar yanlış?"

Joe sesli bir nefes verdi. "Hedefimizdeki adam, biz onu silahsız bırakamadan önce bıçağını fırlattı. Nişan alma konusunda bayağı yetenekliymiş."

"Aman Tanrım," dedi Elle, midesi altüst olurken. "Kim yaralandı?"

"Şanslıymışız. Bizim gibi hızlı davranıp eğilemediği için neredeyse sözleşmeli adamımız yaralanacaktı. Ama bizim çeteyi bilirsin, birileri her zaman kahramanı oynamalıdır."

Elle hikâyeleri duymuştu. Bu adamların hepsi mutlaka birbirleri için kendilerini feda etmişlerdi. "Kim adamın önüne atlayıp yaralandı?"

"Sence kim?" dedi Joe. "Archer tabii ki."

Elle beynine kan hücum ettiğini hissetti. Görüşü de bulanıklaşmıştı.

"Hey, hey, ne oluyor..." Joe sanki kilometrelerce uzaktan konuşuyordu. Sonra elleriyle Elle'i destekleyip bir sandalyeye oturttu.

Eh, Elle en azından iç ofislere ulaşmayı başarmıştı. "Ne kadar kötü?" diye fısıldadı.

"Kolunu kesip geçti," dedi Joe. "Fazla kötü değil. Archer acil tıp teknisyenlerine sadece yara bandıyla idare edebileceğini söyledi ama onlar yarayı dikmekte ısrar ettiler. Muhtemelen şu anda hastanede yataktadır."

Görüşü düzelirken Elle kafasını salladı. "Bunu duyduğuma sevindim. Teşekkürler."

"Sorun değil." Joe onu rahatlatmak ister gibi kolunu okşadı. "Olayı duymadıysan o zaman buraya neden geldin?"

Tüh. Güzel soruydu bu. Elle ayağa kalktı. Konuşurken sesinin ağlar gibi çıkması için çaba sarf etmesine gerek kalmamıştı. "Burada bir şey unutmuşum."

Joe onun gözlerine bakıp da yaşları görünce açıkça panikledi. "Nerede? Ben alıp getireyim."

Elle ellerini ovuşturup gözyaşlarından birinin düşmesine izin verdi. "Sana sıkıntı vermek istemem..."

"Hiç sorun değil." Joe ön ofise gidip Mollie'nin masasındaki mendil kutusuna altın bulmuş gibi atladı. Sonra kutudaki mendillerin neredeyse hepsini çıkartıp Elle'e verdi. Gözleri resmen pörtlemişti. "Neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Elle biraz abartarak iç geçirdi ve gözlerini kuruladı. "Archer'ın ofisinde."

Genç adam gözlerini kırpıştırdı. "Şey..."

Elle, Archer'ın ofisine doğru ilerledi ve içeri girip lambayı açtı. Joe da o sırada ona yetişti.

"Elle..."

"Archer'ın bilgisayarında," dedi Elle, bilgisayarı açıp hemen kendisine gelmesini umarak.

Joe uzanıp nazikçe ama kararlı bir şekilde dizüstü bilgisayarın kapağını kattı. "Senin için her şeyi yaparım, biliyorsun. Ama işimi seviyorum."

Elle onun gözlerine baktı.

Joe'nun bakışlarında özür vardı. Ama bir yandan da ciddiyetle doluydu. "Bu konuda emir aldım."

"Beni içeri almamak için mi?" diye sordu Elle duyduklarına inanamayarak.

"*Kimseyi* içeri almamak için."

"Ama ben çoktan içeri girdim."

Genç adam yüzünü buruşturdu. "Biliyorum. Bunu öğrendiğinde Archer'la ben yüzleşmek zorunda kalacağım. Alınma ama sen korkutucuysan o bin kat daha korkutucu. Eğer bilgisayarını açmana izin verirsem işten kovulurum ve dediğim gibi, işimi çok seviyorum. Sana sert davranmayayım, Elle."

Adamcağız bir çatışmaya hazırlanmış gibiydi ama Elle onun çok iyi biri olduğunu düşünüyordu ve ona bunu yapamazdı. "Archer'ın iyi olduğundan emin misin?"

"Daha kötülerini de gördü."

Bunun doğru olduğunu bilen Elle içini çekti ve sinir bozucu Archer Hunt söz konusu olunca bu kadar aptalca tepki gösterdiği için kendisine küfür ede ede ofisten çıktı. Archer e-postayı okusa ne olacaktı ki sanki? Sonuçta Elle söylediklerinde ciddiydi. Yani çoğunda.

Tamam, sadece bazı kısımlarında...

Kahretsin! Archer da bu gece incinmişti! Ön kapıya geldiğinde Joe'nun arkasından gelmediğini gördü. İçeriden seslerinin geldiğini duyuyor ama onu göremiyordu. Hızlıca düşündükten sonra kapıyı açtı ve sertçe kapattı.

Ardından resepsiyon koltuğunun arkasına çömelip Joe gidene kadar bekledi. O lanet olası e-postayı silecek, sonra da Archer'ı arzulamaktan vazgeçecekti. Tabii kendi koyduğu koşulları göz önünde bulundurarak... Ve bu koşullar, bıçaklandıktan sonra Archer'ın iyi olup olmadığını görmeye gitmeyi de içeriyordu. Çünkü onun ölümü bir suçlunun değil, *Elle'in* ellerinden olacaktı.

Archer hastanelerden nefret ediyordu. Kokusundan, makinelerin bipleme ve tıslama seslerinden, soluk renkli duvarların üzerine geliyormuş gibi olmasından nefret ediyordu. Annesinin kanserle verdiği uzun ve işkence dolu savaştan beri hastanelere hiç katlanamıyordu. Hayatı boyunca bir daha herhangi bir hastaneye adım atmak zorunda kalmasa çok mutlu olurdu.

Bir hemşire kapıdan içeri kafasını uzatıp gülümsedi. "Çıkmaya hazır görünüyorsunuz."

"Daha buraya gelmeden hazırdım zaten."

"Güzel o halde," dedi kadın. "Doktorun imzasını bekliyorum. Sonrasında gidebilirsiniz."

Archer, kadının arkasından dişlerini sıkarak baktı ama yine de dediğini yapıp beklemeye koyuldu. O sırada öten telefonunu cebinden çıkartıp gelen bildirime inanamayarak baktı. Birisi bilgisayarına girmeye çalışmıştı. Hem de ofistekine. Ofisinde onun dışında biri vardı.

Bildirimin hemen ardından Joe'dan bir mesaj geldi. Durumu açıklıyordu ama bir sebep veremiyordu.

Joe: Elle burada. Bilgisayarından bir şey istiyormuş. Protokole uygun olarak ona dışarı kadar eşlik ettim. Gidiyormuş gibi yaptı ama şu anda resepsiyonda saklanıyor. Ne yapmalıyım?

Archer: Kendini gösterme. Bütün çıkışları kumandadan kapat.

Joe: Onu içeri kilitlememi mi söylüyorsun? Tekrar ediyorum, onu İÇERİ mi kilitleyeyim?

Archer: Evet. On dakikaya kadar oradayım.

Archer kafasını şaşkınlıkla iki yana salladı. Elle bilgisayarına girmek istemişti. Neden olduğunu hiç bilmese de onun sebepsiz bir şey yapmadığını biliyordu. Genç kadın bir şeylerin peşindeydi ve bu muhtemelen kötü bir şeydi.

Doktorun imzasını bekleyemeyecekti. Kolunun zonklamasını umursamadan tişörtünü ve kazağını üstüne geçirip acil servisteki odacıktan çıktı.

Altı dakika sonra ofisin arka kapısındaydı. Orada onu beklemekte olan Joe dehşete düşmüş gibi görünüyordu. O gece daha önceki saatlerde bıçaklı bir deliyle yüz yüze gelmişti ama Elle onu daha çok korkutmuş gibiydi. Bunu bilmek güzeldi. "Buradan sonrasını ben hallederim," dedi ona.

Joe rahatlayarak derin bir iç geçirdi, kafasını salladı ve Archer'ın hiç görmediği bir hızla koşarak uzaklaştı. Archer onu suçlayamazdı. Elle muhteşem, kurnaz, işbirlikçi ve cidden çok korkutucu bir kadındı.

Archer koridorda ilerlerken varlığını gizlemeye çalışmasa da fazla gürültü çıkarmadı. Kolu çok kötü ağrıyordu ve vücudunda hiç derman kalmamıştı. Ne bulacağından emin değildi ama bir şeyi biliyordu.

Kolay bir şey olmayacaktı.

Elle'le hiçbir şey kolay olmazdı.

Koridorun ortasına geldiğinde malzeme odasından bir ses

duydu. Tanrı aşkına, neyin peşindeydi bu kadın? Archer odaya girip ışığı açtı.

Siyahlar içindeki Elle, dünyadaki en seksi hırsız gibi karşısında duruyordu. Bir rafın önünde eğilmiş, elindeki fırlatacakmış gibi kaldırmıştı.

"Ne oluyor Archer ya?" dedi, ayağa kalkıp elindeki ölümcül silahı atarken. "Ödümü patlattın."

"Ne yapacaktın? Bana zımbayla mı saldıracaktın?" diye sordu Archer. "Ancak şu büyük zımbalardan olsaydı işine yarardı. Gerçi onu atsan bile ıskalardın. Mümkün olduğunca hızlı fırlatmalısın ki hedefinin kafasını vurabilesin. Tabii bu hedefin ben olmayayım."

Elle sinirlenmiş ya da utanmış gibi yüzünü buruştururken zımbayı rafa geri koydu. "Tek bildiğim gelenin Joe olmadığıydı. Onun adımları daha ağır ve geçen yıl kırdığı için sol ayağının üzerine pek basmıyor. Senin geldiğini tahmin ettim çünkü avına yaklaşan vahşi bir kedi gibi yürüyorsun. Ama yine de emin olamamıştım."

Şu an, Elle'in yeteneklerinden etkilenme zamanı değildi. Archer onun ne kadar mükemmel olduğunu zaten biliyordu ve eğer kafayı sıyırmış olduğunu düşünmese onu çoktan işe almış olurdu.

Ama kimi kandırıyordu? Onu işe alamazdı çünkü Elle'in kendisini uykusunda öldüreceğini biliyordu.

Ya da tam tersi olurdu.

Elle'in gözleri, Archer'ın kolundaki bandaja kaydı. "Sen iyi misin?"

"Hayır," dedi Archer. "Önce sen söyle bakalım. Gecenin köründe burada ne arıyorsun?"

"Eh, daha gecenin körü sayılmaz. Yeni on iki oldu."

"İstediğim cevap bu değil, Elle."

Genç kadın tereddütle kafasını başka yöne çevirdi. Bu, düşüncelerini ya hiç ya da çok nadir belli eden bir kadının yapacağı bir şeydi. Ama Archer bu kuralsız oyunları oynayamayacak kadar bitkin hissediyordu. "İzinsiz ofisime girmişsin."

"Teknik olarak öyle değildi," dedi Elle. "İzinsiz girmeme gerek kalmadı."

"Evet, öyle olmuş çünkü o tehlikeli mavi gözlerini Joe üzerine kullanmışsın," dedi Archer.

"Joe'yu suçlama."

"Onu değil, seni suçluyorum."

Elle gözlerini onun kolundan ayırmadan öne doğru bir adım attı. Gerçekten çok cesurdu. Hep böyleydi zaten. Çoğu insan Archer'ın karşısında onun kadar cesaretli duramazdı. Zaten Archer da buna izin vermezdi. Görünüşe göre arzuları yüzünden deliliğe yaklaşıyordu. "Ofisimde ne arıyordun, Elle? Bilgisayarımda ne var?"

"Kesik derin mi?" diye sordu genç kadın, parmağını nazikçe yaralı kolunda kaydırarak. "Çok fazla dikiş atmaları gerekti mi? Komplikasyon oldu mu?"

Archer onun elini tuttu. "Hayır, hayır ve hayır." Diğer eliyle de atkuyruğu yapılmış saçını kavrayıp çekerek yüzünü kendisininkine doğru kaldırdı. Bu an şok edici şekilde samimiydi ve Archer'ın gözünde başka başka görüntüler canlandırmıştı.

Belki de bu gece kafasını fark etmeden bir yerlere çarpmıştı. Bu her şeyi açıklardı. "Şimdi sen söyle," dedi. "Neyin peşindesin Elle?"

"Hiçbir şeyin."

"Yalan," dedi Archer. "Sebebini tahmin edeyim. Seks davetini böldüğüm için kızdın ve bana bir e-posta attın. Ama sonra pişman oldun ve ben telefonumdan açıp okuyana kadar e-postayı bilgisayarımdan silmek için buraya girdin. Doğru mu?"

Elle harikaydı. Gerçekten harika. Archer'ın e-postayı çoktan okuduğunu duyduğunda gözünü bile kırpmamıştı. Sadece yavaşça nefes alıp, "Seks daveti değildi, yalnızca basit bir randevuydu."

"Mike'tan bahsediyoruz burada," dedi Archer. "Kesinlikle seks davetiydi. Aradaki farkı öğrenmen gerekiyor."

Elle ona uzun uzun baktı. Duyduklarına inanmakla öfkesine tutunmak arasında gidip geldiği belliydi. "İyi bir adama benziyor," dedi sonunda.

"Öyle. İyi bir adamdır ama kadınları sever. Bütün kadınları."

Genç kadın bunu düşünürken kollarını gövdesine sardı. Bu da duygularını açık eden başka bir hareketti. "Ben bekâr bir kadınım. Yani kiminle görüşmek istersem görüşürüm. Ne yapmak istersem yaparım."

Yavaş ve kontrollü bir nefes alma sırası Archer'a gelmişti. Onun, Mike'la... ya da kendisinden başka bir adamla "ne yapmak isterse yaptığı" görüntüler zihninde canlanmıştı çünkü.

Yüce İsa, Archer fena tutulmuştu.

"Bak," dedi Elle. "Bir Neandertal[2] gibi davranarak randevumu mahvetmen beni çok sinirlendirdi, tamam mı? Senin benim üzerimde bir hakkın yok Archer."

Gözleri buluşurken Archer ağzına kadar gelen kelimeleri söylememek için dilini sertçe ısırdı. Çünkü rol falan yaptığı yoktu, kendisi gibi davranıyordu. "Burada işimiz bitti mi?"

2 Kaba taş çağında yaşamış olan ilkel insanlar. —*çn.*

Genç kadın gözlerini kıstı. Evet, kulaklarından çıkan öfke buharlarına bakılırsa işleri bitmişti.

Elle gitmek için hızlıca döndü ama öfkesine yenik düşünce kendisini durduramadan tekrar Archer'a baktı. "Bilgin olsun diye söylüyorum, randevuyla seks daveti arasındaki farkı biliyorum ben. Randevu, iki insanın bir yerlere gidip birbirleriyle hoş vakit geçirdikleri şeydir. Senin geçen hafta barda konuştuğun o kadınla muhtemelen yaptığın gibi muhabbetin hemen ardından yatağa atlamak değildir. İşte senin *o* yaptığına seks daveti denirdi Archer."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Elle ona ağzı bir karış açık kalarak baktı. Şaşırmış mıydı yoksa kızmış mıydı kendisi bile bilmiyordu. "Hatırlamıyorsun bile. İnanılmaz. Umarım o kızın yüzünden aletin kopmuştur."

Archer ona şöyle bir baktı, sonra kahkaha attı.

Cidden kahkaha attı.

"Geçen gün kurdeşen döktüğümü ilan ettin, şimdi de aletimin kopmuş olmasını diliyorsun," dedi sırıtarak. "Muhteşem."

O anda gözünü kan bürüyen Elle, yine kişisel alanını işgal etmiş olan Archer'ın, seksi olmak için yaratılmış devasa bedenini itti. Ama itmesi bir işe yaramamıştı. Tabii ki de yaramazdı. Hem kolunu incitmemek için dikkat etmişti, hem de Archer istediği zaman inatla ayağını yere bastığı için hiç kimse onu itemezdi. Ama bu Elle'in onu bir kez daha itmesine engel olmamıştı.

"Yapma," dedi Archer. Gözleri hâlâ parlıyordu ama artık gülmüyordu.

Elle onun sesindeki tehlikeyi duyuyordu ama kendisini kaybetmişti bir kere. Aklını yitirmiş gibiydi. Bu yüzden onu bir kez daha itti. Ve Archer ona gözünü bile kırpma fırsatı vermeden

kazağının önünü sıkıca kavradı ve onu döndürüp duvara yapıştırdı, sonra da kendi sert bedenini onunkine yapıştırdı. Gözleri gece gibi kapkaraydı.

Ve söyledikleriyle Elle'i köşeye sıkıştırdı.

"Bıçağımı yanında taşıyorsun," dedi ona. "Sürekli."

Ellerini Elle'e henüz sürmemişti. Birini kafasının yanında duvara dayamıştı. Diğerini ise muhtemelen fazla acıdığı için kaldırmamıştı. Elle kafasını yana çevirse dudakları onun koluna değerdi. Ve bunu yapmayı aşırı istiyordu. "O adil bir bıçak," diyebildi sadece.

"Ve sen hep yanında taşıyorsun," diye tekrar etti genç adam.

Elle onun şaşkın olduğunu o an fark etti. Hatta belki de gördüğüne inanamıyordu. "Evet," dedi duygularının patlamasına engel olmaya çalışarak. Lanet olası bir yıl geçmişti ve Elle hâlâ onun, kendisini arkadaş grubuna dahil olan bir kadından daha fazlası olarak görmesini bekliyordu. Dağa gittikleri o gece sonunda sabrı taşmıştı ve kendisini kaybedip onu öpmüştü. Archer ondan kaçtığındaysa Elle önemli bir şeyin farkına varmıştı. O çok güçlü bir kadındı ve onu istemeyen bir erkeği asla istemezdi. O gece belki bir anlığına düzgün karar verme yetisini kaybetmiş olabilirdi ama artık kendisini toplayabilirdi.

Toplayacaktı.

Bunu kendisine kanıtlamak için Archer'ın kolunun altından geçip kapıya yöneldi. Oradan hemen gitmeye karar vermişti. Onun hayatından çıkmaya da.

Ve Archer da ona izin verdi.

9. Bölüm

#YenilmeyeDoymayanlar

Ertesi gün Elle internet üzerindeki muhasebe dersini bitirip kitaplarını kaldırdıktan ve çayını tazeledikten sonra sonunda işiyle alakalı yapması gerekenlere başladı. Bir yandan da içindeki hem iyi hem de kötü yanları ortaya çıkarmayı başaran devasa adamı unutmaya çalışıyordu.

Ofisin dış kapısı tıklatıldığında kaşlarını çattı. Saat sabahın sekiziydi ve bu kadar erken bir saatte randevusu yoktu. Sadece saat onda, alt kattaki iki daireden birini görmek için gelecek potansiyel bir kiracıyla görüşecekti.

Kalkıp çayının son yudumunu kafaya diktikten sonra kapıya doğru yürüdü. Gelenin Trudy ya da kapıcı kocası Luis olduğunu düşünüyordu. Kiracılarla alakalı bir soru soracaklardı belki de. Ya da sabahları koşuya giden ve Elle'in kahvaltısından kalanları araklamak için ofisine uğrayan Spence olabilirdi.

Ama gelen Trudy ya da Luis değildi.

Spence de değildi.

Geçmişinden gelen, nahoş bir sürprizdi.

"Sürpriz!" dedi ziyaretçisi.

Ne sürprizdi ama. "Sen burada ne arıyorsun?"

"Artık arayı kapatma vakti geldi diye düşündüm." Morgan ona çekici bir tebessüm arttı. "*Kardeşim.*"

Aynı şehirde yaşıyor ve birbirlerini Instagram'dan takip ediyor olsalar da ablası yıllardır ortalarda yoktu. Elle bir süre onunla irtibatta kalmaya çalışmış, ama sonra söyleyecek bir şeyi kalmamıştı. Morgan'ın kendisini nasıl bulacağını bildiğini düşünüyordu. Ama ablası ancak bir şeye ihtiyacı olduğunda Elle'in kapısında belirirdi. İki kez kefalet için, bir kez de sürekli ayrılıp bir araya geldiği ve bir türlü kurtulamadığı erkek arkadaşı Lars'a ödeme yapmak için para istemişti. Söylediğine göre Lars'tan para *ödünç almıştı* ve birlikte olmalarına rağmen Lars, parayı geri ödemezse dizlerini kırmakla tehdit etmişti.

Bu iki yıl önceydi. O adam Elle'in ödünü patlatıyordu, oysa Elle hiç de kolay korkan biri değildi. Onunla başa çıkmaya çalışmak, annesiyle geçen çocukluğunu hatırlatıyordu ve bir daha bunu yapmayacağına dair kendisine söz vermişti. Zar zor kaçtığı o hayata tekrar sürüklenmeyecekti. "Bu 'arayı kapatma' uydurmasına inanmıyorum," dedi ablasına. "Bir şey istiyorsundur."

Morgan içini çekti. "Sadece seni görmek istediğime inanman çok mu zor?"

"Doğruyu söylemem gerekirse evet." Elle, içgüdülerini dinlemeyi çok uzun zaman önce öğrenmişti. Her zaman da doğru çıkıyorlardı. "Üzgünüm," dedi. Cidden üzgündü. Kendisi Morgan'dan bir şey istemeyeli çok olmuştu. Mesela *gerçek* bir kardeşlik ilişkisi... Ama gerçekler değişmiyordu. Morgan ancak bir şey istiyorsa ona geliyordu. Ve istediği şey muhtemelen büyük miktarlarda olacaktı ve Elle ona yeterince para vermişti zaten. "Ama şu anda seninle bunu yapamam."

Morgan'ın gülümsemesi soldu. "Yapamaz mısın yoksa yapmaz mısın?" Kafasını iki yana salladı. "Hayır, ne var biliyor musun? Cevap vermene gerek yok, ne diyeceğini biliyorum." Bunu dedikten sonra da dönüp kapıyı çarparak kapattı.

Elle ofisinde birkaç kez volta attı. Duyguları coşmuş durumdaydı. Pişmanlık. Suçluluk. Yoğun bir hüzün. Çünkü kahretsin ki sahip olduğu tek aile Morgan'dı. Berbat bir ablaydı ve aralarındaki bağ çok zayıftı ama yine de o olmadan Elle kendisini... Yalnız hissediyordu. Bunun için kendisinden nefret etse de yine de kapıyı açtı ama ablası çoktan gitmişti.

Emin olmak için alt kata inip etrafa bakındığında yine Morgan'ı etrafta göremeyince Tina'nın kafesine gidip bir paket dolusu küçük kek alarak Willa'nın dükkânına gitti.

Pru çoktan gelmiş, Willa'yla birlikte oturuyordu. Elle'in elindeki paketi gördüklerinde ikisi de heyecanla yerlerinden fırladılar. Willa kucağında muhtemelen Kylie için bakıcılık yaptığı Vinnie'yi tutuyordu. Küçük adam da Elle'i görünce hareketlenip minicik bacaklarını yerden kesecek bir şiddetle havlamaya başladı. Willa yanına gelip ona sıkıca sarıldığında Elle kısa bir an için tereddüt etti, sonra sarılmasına karşılık verdi.

"Muhteşemsin," dedi Willa gülümseyerek. "Neye ihtiyacım olduğunu her zaman biliyorsun." Sonra gülümsemesi biraz soldu. "Hey, bir dakika. Sorun ne?"

"Bir şey yok."

"Tabii," dedi Willa. "Bunu kabul edip Chris Evans'tan veya havanın yağmurlu olmasından falan bahsedebiliriz. Ya da daha iyisi, bugün giydiğin şu harika ayakkabılardan. Ama biliyorsun ki sen buradan gider gitmez biz konuyu sana getireceğiz."

"Bana mı?" diye sordu Elle.

"Evet. Sorununun ne olduğunu, yardıma ihtiyaç duyup duymadığını düşünecek, yardım istemeyecek kadar inatçı olduğunu konuşacağız. Ya da istersen bizi saçlarımız grileşene dek düşünmekten kurtarıp sen anlatabilirsin."

"Saçlarınız grileşene kadar mı? Cidden mi?"

"Hey, aile üyeleri birbirleri için hep endişelenirler," dedi Pru. "Ve insanın saçları hep ailesi yüzünden ağarır."

Arkadaşları onu gerçekten seviyorlardı. Elle bunu fark edince kendisini tutamadan olanları dökülüverdi. "Ablam geldi," dedi. "Bu da, onun peşi sıra çok kötü şeylerin geleceği anlamına geliyor. Örneğin korkunç bir kasırga... Ayrıca benim saçlarım asla ağarmayacak. Siz ikiniz için bile. Ağarsa da kimse bilmeyecek."

Pru gülümseyerek onun elini tuttu. "Böyle kasırgalarda kız kardeşlerinin senin yanında olacağını biliyorsun, değil mi?"

Willa da diğer elini tutup sıktı ve Pru'nun söylediklerini kafasıyla onayladı. "Daima," dedi. "Hastalıkta, gri saçlarda ve sağlıkta, hayatım."

Elle'in boğazı sıkıştı. Çünkü gerçekten de yalnız değildi. İstediği aileye sahipti. Aralarında kan bağı olmasa da arkadaşları onun ailesiydi.

Günün geri kalanında Elle, ablasıyla alakalı krizi unutup kendi işlerine baktı. Evet, Morgan'ın yine bir krizin ortasında olduğundan yüzde yüz emindi ve bunu yaptığı için kendisini pislik gibi hissediyordu.

Bunun dışında bir mesele daha vardı. Archer'dan özür dilemeliydi. E-posta için değil; asla duyguları için özür dilemezdi, özellikle de samimiyse. Özrünün sebebi, ofisine izinsiz girmesi

ve bunun için adamlarından birini kullanması olacaktı. Hoş bir davranış değildi çünkü bu.

Sabahtan beri Archer'ın ofisini izliyordu; onu görmek ve yara aldıktan sonra iyi olup olmadığını kontrol etmek istiyordu. Fakat sadece uzaktan bakacak, konuşmayacaktı. Bundan sonra hiçbir koşul altında ağzını açmayacaktı.

Artık Archer'dan vazgeçmişti ve bu kararından dönmeyecekti.

Ama Archer bütün gün onun ofisinden uzak durmuştu. Gerçi bu sıra dışı bir şey değildi çünkü genç adam sık sık ofis dışı işlere giderdi. Ona göre ofis işleri sıkıcı bir zorunluluktu. Bu yüzden en sonunda Elle bakınıp durmaktan vazgeçip onunla ilgili haberleri Mollie'den aldı.

"Daha iyi," dedi Mollie. "Ama bir haftadır pek formunda olmadığını itiraf etmez tabii."

"Şimdi de göreve mi gitti?"

"Yani, tabii ki," dedi kız. "Kendi deyimine göre *küçük bir çizik* yüzünden işi bırakacak biri değil. Neyse ki bu seferki sadece gözlem işi."

"Nerede?" diye sordu Elle.

"Kusura bakma tatlım." Mollie kafasını iki yana salladı. "Konumunu bildiremem."

"Ama şu anda çalışıyor olmamalıydı, değil mi?"

"Evet. Doktor en az bir hafta daha çalışmamasını söyledi ama Archer bunun saçma olduğunu düşünüyor. Bugünkü gözlem işini diğerleri de halledebilirdi ama o yardımı reddetti. İnsanların kendisiyle ilgilenmesine izin vermiyor. Ama o hepimize ailesiymiş gibi davranırken bizim onu umursamamızı istememesi çok gülünç." Kafasını sağa sola salladı. "Her neyse, yerini sana söy-

lemek isterdim çünkü ruh halini düzeltebilecek tek kişi sensin. Ama maalesef..."

"Ah, inan bana," dedi Elle. "Ben onun ruh halini düzeltemem."

Mollie ona saçmalama der gibi baktı. "Masamın karşısında o muhteşem elbiseyle dururken –bu arada nereden aldığını bir an önce öğrenmem gerek– gözlerimin içine bakarak cidden erkekler üzerinde öyle bir etkin olmadığını mı söyleyeceksin bana?"

Elle ağzını açıp kapattı. O sırada telefonu çalınca oradan kaçmak için mükemmel bir bahane bulmuş oldu.

Ekrandaki numarayı tanımıyordu. Cevap verdiğinde duyduğu sesi de.

"Morgan," dedi kaba bir erkek sesi.

Elle gözlerini kıstı. "Yanlış numarayı aradınız..."

"O halde Elle'sin."

Elle hareketsiz kaldı. "Kimsiniz?"

Ama adam telefonu kapatmıştı. "Kahretsin," derken Elle koridorda dönerken neredeyse Joe'ya çarpacaktı. "Selam," dedi ona. "Tam da görmek istediğim kişi."

"Hayır," dedi Joe.

"Pardon?"

Genç adam bir nefes verdi ve acı çekiyormuş gibi yüzünü ovuşturdu. "Bak Elle, aşırı seksi bir kadınsın ve seni seviyorum. Fakat bundan daha önemlisi, patronun bugün çok kötü bir ruh halinde olması... Yani, biliyorum, sen onun ruh halini iyileştirebilirsin ama..."

"Bunu bana söyleyen ilk kişi sen değilsin. Ama bu doğru değil."

Joe alaycı bir nefes verdi. "Tabii, tabii. Neyse, bugünkü oyunun için başka bir yardakçı bulman gerek."

"Bilgin olsun diye söylüyorum, oyun falan yok," dedi Elle, onun ofise girip gözden kaybolmasını izlerken. "*Korkak tavuk.*" Telefonunu çıkartıp Trev'i aradı.

"Kesinlikle hayır," dedi genç adam, isteğini duyar duymaz. "Korkutucu birisin tatlım. Ama Archer daha da korkutucu."

Özür dilemeyi mümkün olduğunca zorlaştıran, korkutucu bir adamdı, evet! Elle bu sefer de Spence'i aramayı denedi.

"Senin arayacağını biliyordum," dedi arkadaşı. Onun sesini duyduğuna pek mutlu olmamış gibiydi. "Dün gece yürüttüğün anahtarlarımı, Archer'ın ofisine girdikten sonra bana geri getirdiğin için teşekkürler."

Elle eve dönmeden önce anahtarları onun mutfak tezgâhına bırakmıştı. "Benim aldığımı nereden bildin?"

"Çünkü ben izin verdiğim için alabildin."

Ya Elle yeteneğini kaybetmeye başlamıştı ya da Spence bu işte çok iyiydi. Muhtemelen ikincisi doğruydu. "Archer'ın nerede olduğunu öğrenmem gerek."

"Sana söyleyeceğim ama sadece onun modunu düzeltebileceğini düşündüğüm için."

Elle telefonu kulağından kaldırıp ekrana baktı, sonra kafasını iki yana salladı. "Neden herkes bana bunu söyleyip duruyor?"

Spence alaycı bir nefes verdi. "Bekle," dedi. "Yeri sana mesajla atarım."

Beş dakika sonra bir adres ve notun yazılı olduğu mesajı geldi.

Spence: Şu anda bir teftiş işinde, tehlikeli bir şey değil. Ve yalnız. Bir hafta boyunca senden kek bekliyor olacağım.

Archer, zamanının çoğunu neden böyle bir işi aldığını düşünerek geçirdiği nadir işlerden birindeydi. Aslında bu görevi üstlenmek istememişti çünkü ailelerle alakalı işleri almak genelde prensibi değildi. Taraflardan birinin ihanetinin kanıtıyla karı-kocaların arasında kalmak hiç hoşuna gitmiyordu. Evet, alaycı, sıkıcı ve soğuk bir adam olabilirdi. Bunu biliyor ve kabul ediyordu. Ama yine de bir evliliğin cenaze tabutuna son çiviyi çakan kişi olmaktan nefret ediyordu.

Bu dava da tam olarak bunu yapmasını gerektiriyordu. Müşterisi besin zincirinin en tepesinde bulunan ve San Francisco'nun elitlerinden olan bir milyonerdi ve belediye meclisindeki kocasının onu aldattığından şüpheleniyordu.

Archer'ın davayı almasının tek sebebi, belediye başkanının onu şahsen arayıp "sevgili arkadaşı" için bir iyilik istemiş olmasıydı.

Geçmişe bir sünger çekme isteğiyle ve tek koluyla da yapabileceği düşüncesiyle gönülsüz de olsa işi kabul etmişti. Eski hızına kavuşup başka işlere dönebilmek için en az bir hafta daha beklemesi gerekiyordu. Bıçaklanmak bu kadar kötüydü işte. Daha kötü olansa elemanlarının birer bebek bakıcısına dönüşmüş olmalarıydı. Ona göz kulak olmak ve yapmaması gerektiğini düşündükleri işleri kabul etmek zorunda kalıyorlardı. Archer da aynısını onlar için yapardı ama kontrolde olmaya bu kadar alışkınken şimdi bu duruma düşmek kafayı yiyecek gibi olmasına neden oluyordu.

Şimdi de birini bekler gibi arabasının kaputuna rahatça yaslanmış, müşterisinin kocasının şehirdeki evinin kapısına bakıyordu ki kendisine doğru gelen bir çift topuklu ayakkabı sesi duydu.

Gelen Elle değildi.

İlk düşüncesi bu oldu. Adımlar maksat ve zarafet dolu değildi ama iş üstündeki bir kadının adımlarıydı.

Archer arkasına döndüğünde müşterisi Maya'nın kaldırımda dikildiğini gördü. "Sen burada ne yapıyorsun?" diye sordu ona.

Kadın gülümseyerek onun gibi arabaya yaslandı. "Kyle'ın bu akşam şehir dışında olacağını öğrendim. Acil gitmek zorunda kalmış. Fahişesiyle buraya geleceğini düşünüp beklediğin için sana söylemek istedim."

"Beni arayıp da söyleyebilirdin."

Maya omzunu onunkine vurdu. "Öyle eğlenceli olur muydu hiç?"

Archer onun ne demek istediğini idrak etmeye çalışırken kulakları farklı topuk sesleri duydu. Bu adımlar Maya'nınkilerin tam zıddıydı.

Elle.

Onun elinde en sevdiği Tayland restoranının torbasını görünce Archer'ın ağzı sulandı. Ya da kahretsin, belki de ağzını sulandıran bembeyaz bir bluz ve seksi kıvrımlarını saran, dapdar, kraliyet mavisi eteğinin içindeki Elle'di.

Archer onun ne yaptığını hiç bilmiyordu ama artık merak etmeye zahmet etmemeye karar vermişti çünkü Elle'in kafasının farklı çalıştığını biliyordu. Fakat aklındaki bir soru hiç değişmiyordu: Ateşkes yapmaya mı gelmişti yoksa savaşın yeni safhasına mı geçeceklerdi?

Elle, Archer ile bir kadını, birbirlerine oldukça yakın bir şekilde arabaya yaslanmış halde görünce adımlarını yavaşlattı. Mümkün

olduğunca özgüvenli olması... Olamasa bile öyleymiş gibi rol yapması gerektiğini çok küçük yaşta öğrenmişti.

Fakat bazen role geçmesi biraz zaman alıyordu. Şu andaki gibi. Çünkü iki şey kafasına dank etmişti. Birincisi, buraya gelmemeliydi. Artık Archer'dan vazgeçmişti ve kararına sadık kalmış olması gerekirdi.

İkincisi ise, sosyal durumlardan normal çocuklar gibi geçmemişti. Lanet olsun, *hiç* çocuk olmamıştı ki. Hayatta kalmak için bazı duyguları ikinci plana atması gerekmişti, bu yüzden de nasıl baş edileceğini öğrenmemişti.

Kıskançlık da bu duygulardan biriydi.

Ve muhtemelen testosteron ve feromon hormonlarının etkisi altındaki Archer'ı bir kadınla samimi halde görmek kesinlikle kıskançlık duygusunun kabarmasına sebep olmuştu.

Evet, ondan vazgeçmiş olması iyi olmuştu. Oradan ayrılmak için topukları üzerinde hızla döndü ama Archer ondan daha hızlıydı.

Her zaman daha hızlıydı zaten.

Onu bileğinden yakalayarak yavaşça kendisine çekti ve hafifçe tökezlemesini fırsat bilerek kollarını ona sıkıca sardı.

"Merhaba bebeğim," dedi kaba sesiyle, dudaklarını çenesine götürerek.

Elle şoka girerek donakaldı. *Bebeğim mi?*

Archer tenine doğru, "Sonunda gelebilmene sevindim," diye hırlayarak Elle'in tüylerini diken diken etti. "Neden bu kadar geç kaldın?"

Elle'in o anda dizini onun kıymetli bölgesine geçirmekle seksi bedenine sarılmak arasında zor bir karar vermesi gerekecekti

ama Archer bu kararı da elinden alıp onu kaldırdı. Ayaklarını yerden kesti.

Sonra da onu öptü.

Archer'ın seksi, deneyimli ve yetenekli dudaklarını kendisininkilerin üzerinde hissettiği anda Elle'in aklındaki tüm düşünceler uçup gitti. Beyni çalışmayı kesti. Ama bedeni hâlâ özgürce işliyordu ve bütün zerrelerine işleyen bir keyifle ona sarılmıştı.

Archer, belindeki kollarını daha da sıkarak onu kendisine iyice yapıştırdığında Elle'in kalbinde şiddetle çekiştirilmiş gibi bir his oluştu. Ve beyninin en derinlerinde bir yer çalışmaya başlayarak tüm bunların bir şov olduğunun farkına vardı. Bu bir dikkat dağıtma işiydi ve başarılı da olmuşlardı. Neyse ki gerçek değildi çünkü Archer'ın dili ağzındayken ve kendisi de dilini kediler gibi onunkine sürterken Elle hiçbir şekilde genç adama karşı gelecek durumda değildi. Bunun yerine kendisini iyice işe verdi ve korumacı, sahiplenici kız arkadaş rolüne bürünüp kollarını sıkıca ona sardı.

Öpüşmeleri sona erdiğinde Archer alev alev gözlerle geri çekildi. Elle dizlerinin titrediğinin farkına varılmamasını umarak gülümsedi. "Sana akşam yemeği getirdim, tatlım."

Archer bir kaşını kaldırdı. Bu hareketi Elle'in birden Güneyli ağzıyla konuşmasına mı yoksa ona tatlım demesine mi yapmıştı belli değildi. Elle bazen bu gibi işlerde deposundan yepyeni bir karakter çıkartırdı ve bu konuda Akademi Ödülü kazanacak kadar iyi olduğunu çok iyi biliyordu.

"Bak sen şuna," dedi Archer gülerek. "Ne kadar da evcimen ve... şeker görünüyorsun."

Ah, Archer bunu ödeyecekti. Elle bir elindeki kese kâğıdı torbayı ona uzatırken diğer elini arkasına doğru kaydırıp arka cebine daldırdı ve kıçını çimdikledi.

Hem de sertçe.

Archer ona sadece sırıttı. "Çok leziz kokuyor. Borcum nedir?"

"Ayarlarız." Bu bir sözden ziyade bir tehditti ve Elle tehdidini desteklemek için onu tekrar çimdikledi. "*Sonra.*" Ardından kadına döndü. "Eee, bu kim?" dedi kelimeleri uzatarak.

"Maya Rodriguez," dedi Archer. "Müşterim. Maya, bu da..."

"Candy," dedi Elle. "Archer'ın... nişanlısıyım. Siz az önce başka bir kadının nişanlısına sarkmıyordunuz, değil mi?"

Archer bunu duyunca neredeyse boğulacak gibi oldu. Elle de yardım etme ayağıyla sırtına, kaburgalarını kıracak bir şiddetle vurdu.

Maya kafasını iki yana salladı. "Üzgünüm. Nişanlı olduğunu bilmiyordum. Ben sadece..." Archer'a bir bakış attı, "... ümit etmiştim. Şanslı bir kadınsın, Candy. Archer muhteşem biri. Akıllı, kararlı..." Gülümsedi. "Ve seksi."

Archer da ona gülümsedi.

Bunu görünce "Candy" onu tekrar çimdiklememek için kendisini zor tuttu.

"Aile benim için çok önemlidir," dedi Maya. "Hatta aile her şey demektir." Gözleri hafifçe sulandı. "Babam, annemi yıllarca aldattı. Şimdi de benim alçak kocam aynı şeyi yapıyor. Ben neredeyse..." Pişmanlıkla Archer'a baktı. "Eh, boş verin. Bizim bir kızımız var. Onun için kendimi toparlamalıyım." Telefonunu çıkartıp ekrandaki fotoğrafı gösterdi. Çok tatlı bir gülümsemesi olan, şeker, küçük bir kızdı.

Ne yazık. "Çok güzelmiş," dedi Elle kısık sesle.

Maya'nın gözleri hâlâ yaşlıydı. "Biliyorum. Hayatımda yaptığım en iyi şey o. Herkes bunu söyler, biliyorum. Ama gerçekmiş. İnsan kendi ailesine sahip olmayınca bunu anlamıyor. Siz

de ne güzel sıkı sıkıya bağlısınız." Acı acı gülümsedi. "Benim gibi olmayın, olur mu? Bana benzemeyin. Sahip olduğunuz şey için şükredin ve savaşın." Geriye doğru bir adım attı. "Benim gitmem lazım. Ama umuyorum ki aranızdaki şey gerçektir ve benim gibi ahmak, yalnız bir kadının yaptığı bu şey aranızı bozmaz."

Bunu söyledikten sonra uzaklaştı. Archer ile Elle de onu izlediler.

"Bir saat içinde tüm bölge benim nişanlı olduğumu düşünmeye başlayacak," dedi Archer. Ama pek de rahatsız olmuş gibi değildi.

"Hey," dedi Elle, Güneyli ağzını bırakarak. "Bunu başlatan *sendin*. Beni sen öptün. Bu arada bu çok kafa karıştırıcıydı. Benimle birlikte olmak istemediğin aşikâr ama yine de sanki bana doyamıyormuş gibi öpüyorsun. Artık buna katlanamayacağım, Archer. Net bir karar verene dek o mükemmel dudaklarını kendine sakla."

Archer kafasını çevirip ona baktı.

"Ciddiyim," dedi Elle, onun yüzündeki ifadeden hiç hoşlanmayarak. "Ben daha iyisini hak ediyorum. Seni anlıyorum, gerçekten. İnsan birini, senin beni kurtardığın gibi kurtardığında... eh, korumacı olur. Ama ben artık on altı yaşındaki o kız değilim, Archer. Yetişkin bir kadınım. Bu arada, seni kurtardığım için teşekkür etmelisin. Hesaplarıma göre bu senin için yaptığım on beşinci işti."

Archer'ın yüzünden şaşkınlık olduğunu düşündüğü bir ifade geçti. "Sayıyor musun?"

"Tabii ki de sayıyorum. Henüz eşit değiliz ama üzerinde çalışıyorum. Ben borçlarımı öderim Archer." O sırada rüzgâr çıkınca Elle kollarını kendisine sardı. "Hepsini."

"Elle..." Archer'ın yüzündeki gülümseme solmuştu. "Bana borcun falan yok."

"Evet, var," dedi Elle hevesle. Onun anlamasını çok istiyordu. "Yıllar önce benim için yaptığın çok büyük bir şeydi. Doğrusunu söylemem gerekirse sana karşılığını ödeyebilir miyim hiç bilmiyorum. Beni yanına alıp bilmediğim bir şeyi, istemediğim bir hayattan uzaklaşabileceğimi ve hayatımı *kendi* isteklerime göre şekillendirebileceğimi gösterdin. Bana da sadece bunu yapmak kaldı."

Archer hareket etmiyordu. Nefes bile almıyordu sanki. "Beni dikkatlice dinlemeni istiyorum," dedi sonunda çok ciddi bir sesle. "Birbirimiz için yaptığımız şeylere fiyat biçemeyiz."

"Ama beni oradan kurtarman sana pahalıya mal oldu. Bir de beni doktora götürdün, yiyecek bir şeyler ve sığınacak bir yer verdin. Bana verdiğin o kazağın cebine bulmam için iki yüz dolar bile koymuştun..."

"Yerimde bir başkası olsa o da aynısını yapardı Elle."

Elle'in büyüdüğü yerde böyle yapacak biri çıkmazdı. "Al şunu. Umarım güzeldir. Benim gitmem lazım."

"Buraya neden geldiğini söylemedin," dedi Archer arkasından. "Ve yerimi söylediği için hangi elemanımla yüzleşmem gerekiyor?"

Rüzgâr daha da artmış, bulutlar gökyüzünde bir araya toplanmıştı. Bu manzara Elle'in kalbinde oluşan fırtınanın birebir yansıması gibiydi. "Hiçbiriyle," dedi dönüp Archer'a bakarak.

Genç adam hafifçe tebessüm etti. "Birilerini koruyorsun." Yüzünü inceledi. "Paramı Spence'e yatırıyorum."

"Nereden anladın?"

"Çünkü dün akşamdan sonra Joe'nun yeniden tuzağına düşmesi mümkün değil. Mollie kendisine seni örnek alıyor ama beni çok seviyor. Spence, şu anda senin büyüne teslim olabilecek tek kişi gibi görünüyor. Neyse, sadede gelelim Elle. Neden buradasın?"

Elle onun için endişelendiğini asla itiraf etmezdi çünkü koca egosunu daha da şişirmiş olurdu. "Senden özür dilemek istemiştim ama artık öyle hissetmiyorum."

"Ofisime izinsiz girdiğin için mi yoksa adamlarımdan birini kullandığın için mi?"

Elle içini çekti. "İkisi için de."

Archer gözlerini ondan hiç ayırmamıştı. "Dahası da var. Benim için endişelenmiştin."

"Eh, senin için endişe etmek, kendi yaşam alanındaki bir aslan için endişelenmeye benzer. Ormanın kralı, kontrolü elinden bırakmayan, asla zayıflık göstermeyen..."

"Evet," dedi genç adam yumuşak bir sesle. "Benim için endişelisin."

Elle sesli bir nefes verdi. "Olabilir. Ama sadece bu seferlik." Gitmek için tekrar döndü ama Archer onu yine tuttu.

"Buradaki işim bitti," dedi. "Seni arabayla götürürüm. Ama önce yemek yiyelim."

Elle'i arabasına bindirip Marina Green'e götürdü, sonra da inmesini ve kendisiyle birlikte, etrafını saran uzun ağaçlar sayesinde esintiden korunan bir bankta oturmasını istedi. Fırtınanın suyu hareketlendirmesini ve dans eder gibi dalgalanarak kıyıya vurdurmasını izlediler.

Elle çatal almayı unutmuştu, bu yüzden sadece yemek çubukları vardı. Fakat Archer yemek yerken kullandığı sağ kolundan

yaralıydı ve onun sol eliyle çubukları tutmaya çalışmasını izlemek çok eğlenceliydi. Üç kez ağzına götürmeye çalıştığı yemeği düşürdü ve Elle'in gülümsediğini görünce ona yandan bir bakış attı.

"Ben burada açlıktan ölüyorum, sen ise karşıma geçmiş gülüyorsun," dedi.

"Komik gelen şey, senin bir şeyi beceremediğini görmek." Elle kalkıp artıkları toplayarak çöp kutusuna attı. Rüzgâr artık iyice kontrolden çıkmış gibiydi ve arada bir gök gürültüsü sesleri kulaklarına geliyordu. Archer'ın kamyonetine doğru yürürlerken Elle'in saçları sağa sola savruluyordu.

Saçları seksi bir şekilde dağılmış olan Archer şoför koltuğuna oturdu. "Teşekkürler," dedi, direkt olarak önüne bakarak. "Bu akşam için."

"Müşterini başından savmana yardım ettiğim için mi, yemek getirdiğim için mi?"

Genç adam ona baktı. "Senin benim için yaptığın şeyleri yapacak fazla insan yok, biliyorsun."

"Sana bağırmam gibi mi yani?"

"Yani," dedi Archer sabırla. Tartışmaya çekilmek istemediği belliydi. "Yanımda olman gibi."

Şaşkına düşen Elle bir süre araba süren Archer'ı izledi, sonra kafasını çevirip yanlarından geçip giden karanlık şehre, ışıklı binalara baktı.

Yerlerini değiştirseler mutlaka Archer da aynı şeyi Elle için yapardı. Onunla dalga geçer, ona takılır, sinirlerini bozardı. Ama bir şey isterse, bu her ne olursa olsun bir yolunu bulup isteğini gerçekleştirirdi.

"Nereye gidelim?" diye sordu Elle'e.

"Bara gidip Willa, Pru ve Haley ile buluşmam gerekiyordu."

Bu kızlar onun kardeşleriydi. Maya'nın sözleri kulağında çınladı.

Aile her şeydir.

Elle kapısında beliren ablasını düşündü. Morgan'ın yüzünde pişmanlık ve... üzüntü vardı ancak kendisi kapıyı onun yüzüne kapatmıştı.

İçini çekerek kafasını koltuğa yasladı ve gözlerini yumdu. O günden beri bu konuyu düşünüyordu. Verdiği bir karardan pişmanlık duyması sık görülen bir şey değildi ama bu sefer bayağı pişmandı. Ablasını neden en azından bir kere dinlememişti?

Archer'ın parmağının yüzüne değip şakağına düşen saçları kulağının arkasına itmesini hissedene dek durduklarını fark etmedi.

Gözlerini açtığında Pacific Pier Binası'na vardıklarını gördü.

"Hey," dedi Archer alçak sesle.

"Sence aile her şey midir?"

Genç adam uzun bir nefes verdi. "Doğduğumuz değil de kendi oluşturduğumuz aileden bahsediyorsan evet."

Archer bazen öyle bilgece şeyler söylüyordu ki Elle onu öldürme isteğini unutuveriyordu.

Bu doğru değil, dedi kafasındaki bir ses. *Bazen onu öpmek istiyorsun...*

"İyi misin?" diye sordu Archer. "Bir süredir dalgınsın."

Elle hafifçe gülümsemeyi başarıp kamyonetten indi. Hava en az on derece soğumuştu. "Hadi ama Archer. Şimdiye dek öğrenmiş olman gerekmez miydi? Ben her zaman iyiyimdir."

10. Bölüm

#İyiBirKomşuGibi

Elle iyi uyuyamadı. Bütün geceyi yatakta dönüp durarak geçirdikten sonra kalkıp duş aldı ve ne kadar kafası karışık olsa da Archer'a karşı hissettiklerinin onu kontrol etmesine izin vermeyeceğine dair bir kez daha kendisine söz verdi.

Ofisine gidip internet derslerini açtı ama profesörün anlattıklarına bir türlü kendisini veremiyor, iş için yapılacak şeylere bakıp içini çekip duruyordu. İşini çok seviyordu, evet, ama bazı günler bu işle ilgili tek güzel şey, dönen bir sandalyeye sahip olmak olabiliyordu.

Yine de her gün olduğu gibi dersler bitince işe başlamak için hazırlandı ama bu sefer de iş bilgisayarı açılmayarak yoluna taş koydu. Şifreyi değiştirmeye çalışmaksa ancak sinirlerini daha da bozmaya yaradı çünkü yeni şifrenin bir büyük harf, bir rakam, bir haiku[3], bir çete sembolü ve bir bakirenin kanını içermesi gerekiyordu.

Bununla daha fazla uğraşamayacağına karar veren Elle, bilgisayarı camdan aşağı atmadan önce kendisini toparlayabilmek için

3 Geleneksel bir Japon şiir türü. —*çn.*

ofisten ayrıldı ve yukarı çıkmak için asansöre bindi. Metal kapılardaki yansımasına bakarken kendisini... çok yalnız hissetti.

Ama bu çok saçmaydı. Güzel bir hayata sahipti. Archer'a ya da başka herhangi bir erkeğe ihtiyacı yoktu. Ama bir geceliğine de olsa hayatına bir erkek girsin istiyordu. Dokunulmak, arzulanmak istiyordu.

Asansörü beşinci katta durdurabilmek için özel bir karta ihtiyacı vardı. Herkes buranın birisi tarafından kiralanmış bir depo olduğunu ve yalnızca yetkili personelin girebileceğini sanıyordu.

Ama bu kat bir depo değildi.

Bir çatı katı dairesiydi. Üç yüz altmış derecelik bir şehir manzarasına sahip olan, muhteşem, göz kamaştırıcı, devasa bir evdi.

Ve Spence'e aitti.

Arkadaşı evde olmadığı için Elle uzun pencerelerin yanına gidip ayaklarının altında uzanan şehri izlemeye başladı. Hayatını artık yoluna sokmaya kararlıydı ve bu güvenli bir yol olacaktı. Güvenliğin yanında mutluluğa da hayır demezdi ama insan umduğunu değil, bulduğunu kabul etmeliydi.

Elle hâlâ pencerenin yanında dikilirken Spence ve hem arkadaşı hem de eski iş ortağı olan Caleb içeri girdiler. Üstlerinde koşu kıyafetleri vardı ve terliydiler. Üzerinde çalıştıkları dronelardan biri için bir bilgisayar programı oluşturmaktan bahsediyorlardı.

Spence kafasını kaldırıp Elle'i görünce gülümsedi ama onun yüzünde gördüğü ifade karşısında gülüşü soldu. Elle istediğinde yüzüne mükemmel bir ifadesizlik yerleştirebilirdi ama şu anda bunu yapamayacak kadar hassas hissediyordu.

Bu kaçık yanını Caleb'ın gözleri önüne sermek istemediği için dönüp Spence'in mutfağına gitti. Genç adamın buzdolabı genelde

dopdolu olurdu. Çünkü sürekli aç olurdu ve herkes bunu bilirdi. Kadınlar onun için yemek pişirmeyi severlerdi. Bunlardan biri de Trudy olurdu, Spence parmağını bile kaldırmaya zahmet etmesin diye onun için sık sık yemek hazırlardı.

Elle buzdolabını açınca mükemmel, minik kişler buldu ve tezgâha götürüp yemeye başladı.

"Hiç çekinme," dedi Spence kuru bir sesle.

Elle cevap vermeden yemeye devam etti.

"Biliyorsun, buraya bir kadınla da gelmiş olabilirdim," dedi Spence. "Uygunsuz bir durumda olabilirdim."

"Gerçekten mi?" dedi Caleb. "Kimmiş bu kadın?"

Spence ona pis bir bakış attı. "Mesele bu değil."

Caleb, Elle'e dostane bir tebessüm attı. Elle aslında bu çocuğu severdi. Sebebinin ne olduğunu bilmiyordu ama Caleb diğer insanlar gibi ondan korkmuyordu. Eski kovboylar gibi hoş görünümlüydü, aşırı zekiydi ve her zaman Elle'le muhabbet etmek için zaman ayırırdı. Hatta birkaç kez ona çıkma teklif etmişti ama Elle hep yoğun olmuştu.

Belki de artık bunu değiştirmenin vakti gelmişti.

"Ne?" dedi Caleb, onun kendisine bakmakta olduğunu fark edince.

Spence irkildi. "Caleb, dostum, ben sana ne dedim? Kızgın olduğu zamanlarda ona yaklaşmamalısın. Kulaklarından çıkan buharın kesilmesini beklemelisin. O zaman bile bir stratejiye ihtiyacın var hatta. Asla ama asla direkt bir soru sormamalısın."

Elle gözlerini devirip kişlerini yemeye devam etti.

Caleb'ın gözü korkmuş gibi değildi ve Elle bunu sevmişti. Hem de çok. Onun dört ya da beş ablayla büyüdüğünü biliyordu.

Muhtemelen bu yüzden kadın korkusuna karşı bağışıklığı vardı. "Ben kızgın falan değilim," dedi Elle. En azından o anda değildi.

Caleb onun gözlerine baktı. "Sende bir şey var," dedi gözlemci bir edayla. "Yani, her zamanki gibi çok güzel görünüyorsun ama... kendinde değil gibisin." Sıcak çikolata rengindeki gözleri samimiydi; onunla oyun oynamıyordu. "İyi misin?"

Elle çiğnemeyi kesti. Bir an için kalbinin teklediğini hissetti ama hayır, yalnız hissettiğini söylemeyecekti. Son zamanlarda kendisini yeterince açık etmişti zaten. Yoğurdu üfleyerek yemişti ama yine de ağzı yanmıştı. "İyiyim. Cidden," dedi genç adamın şüphesine karşılık. "Aslında... Bana bazen sorduğun şeyi tekrar sormanı istiyorum."

Caleb şaşkın bakışlarla bir Spence'e bir Elle'e baktı.

Erkekler. "Tekrar sor," dedi Elle imalı bir sesle.

Genç adam gözlerini kırpıştırdı. "Demek istediğin..."

"*Evet.*"

"Benimle çıkmak mı istiyorsun?" diye sordu Caleb güçlükle yutkunarak.

"Evet."

Caleb sırıttı. "Güzel. Şimdi mi?"

"Eh, şu anda biraz terlisin. Bu yüzden..."

"Beş saniye içinde duş alıp hazır olabilirim," dedi genç adam hemen. Hatta kapıya yönelmişti bile. "Kahvaltı etmeye gidebiliriz."

Elle, onun hevesini takdir ediyordu ama yapması gereken çok iş vardı. "Şunu akşam yemeği yapalım," dedi. "Bu akşam."

"Ah," dedi Caleb hafifçe gülerek. "Doğru. Böylesi daha iyi."

Spence ağzını açtı ama sonra Elle'in dik bakışlarını görüp susmayı tercih etti.

Elle ağzına bir kiş daha attı, Caleb'a gülümsedi ve kendisini çok daha iyi hissederek ofisine döndü.

Yarım saat sonra telefonunun mesaj sesi çaldı.

Spence: Umarım ne yaptığını biliyorsundur.

Elle: Ne yaptığımı biliyorum. Senin çalışanınım sonuçta.

Spence: Her zaman bu kadar ukala mısındır?

Elle: Hayır. Uykuda olduğum zamanlarda değilim.

Archer ve birkaç adamı, öğle yemeği için bara indiler. Doktoru evde kalmasını söylemişti ama onu tabii ki de dinlemeyecekti. Çalışıp dikkatini dağıtması gerekiyordu. Elle'e karşı olan arzusunu yıllardır dikkatle bastırmıştı. Ya da en azından bastırıyormuş gibi yapmıştı ama şimdi birden –belki de birden değildi– savaşı kaybetmeye başlamıştı. Çaresiz haldeydi. Ondan uzak durabileceğini sanmıştı ama bunda da başarısız olmuştu.

Caleb oturdukları masanın başında belirince Archer ona başıyla selam verip acılı tavuk kanadı ve patates kızartması tabağına işaret etti. "Hepimize yeter."

"Sağ ol ama ben kalmayacağım." Caleb da en az Spence kadar zekiydi. Bu da demek oluyordu ki zekâsı oradaki herkesten çok daha fazlaydı. Fakat Spence için köpekleri yürüyüşe çıkarmak, bir drone tasarlamak ve bir oda dolusu yöneticiye hitap etmek aynı şeydi. O hepsini yaparken rahat olabilirdi. Ancak Caleb hiç rahat görünmüyordu. "Sana, bu akşam Elle'i dışarı çıkartacağımı söylemek istemiştim sadece."

Masadaki muhabbetler anında kesildi ve bir sessizlik oldu.

Caleb gözlerini Archer'dan hiç ayırmadı. "Bilmeni istedim."

"Neden?" dedi Archer.

Caleb'ın yüzünden bir şey geçti. "Sanırım yerinde ben olsaydım bilmek isterdim. Her neyse, size afiyet olsun."

Bunu söyledikten sonra gözden kayboldu.

"Caleb onunla çıkabiliyorsa ben de çıkabilirim, değil mi?" diye sordu Joe.

"Hayır," dedi Archer.

"Ama..."

Trev bir tavuk kanadı alıp Joe'nun ağzına tıktı. "Bir şey değil," diye mırıldandı kısık sesle. Aralarında başka konuşma geçse de Archer şiddetli kalp atışlarının kulaklarında yankılanması yüzünden duyamadı.

Bir yandan, istediği ve hak ettiği hayata sahip olmak için uğraşan Elle'le gurur duyuyordu. Fakat diğer yandan, onun gidişini izlemek kalbinin ikiye ayrılmasına, nefesinin kesilmesine neden oluyordu. Bıçaklanmak bile canını bu kadar yakmamıştı.

İşten sonra Caleb, Elle'i almaya geldi ve Embarcadero'da yürüyüş yaptılar. Elle uzun zamandır bunu yapmamıştı ve şimdi çok eğleniyordu. Kabul ediyordu ki bu heyecanının ve maceraya rahatça atılmasının sebebi Caleb'ın çöpçatanlık sitelerinde aktif olmasıydı. Yani Elle herhangi bir şey yaparsa onun kalbini kırmayacaktı.

"İtiraf etmeliyim," dedi Caleb, kalabalığın arasında yürürlerken. "Bu akşam benimle çıkmayı kabul etmene şaşırdım."

"Ben de onca sosyal meşguliyetinin arasında bana zaman ayırabilmene şaşırdım."

Caleb bir kahkaha attı. Buna alınmamıştı. "Duyduğun her şeye inanmamalısın."

Elle kafasını yana eğdi. "Duyduklarımın yüzde kaçına inanmalıyım peki?"

Genç adam ona sırıtarak baktı. "Yüzde elli. En fazla altmış."

Pier 39'a vardıklarında batı marinada dikilip batan güneşi ve verandalarda yatan denizaslanlarını izlemeye başladılar. "Geçen sene Archer, Spence'le konuşup seni yönetici olarak işe aldırdığından beri etrafta olman çok güzeldi," dedi Caleb.

Elle gözlerini sudan ayırıp ona dikti. "Ne?"

Caleb gülümsedi. "Evet, hepimiz seninle çalışmayı seviyoruz. Patronu yumuşatmayı biliyorsun. Tabii kendisi bunu asla itiraf etmez."

Kulaklarına hücum eden kan yüzünden dengeli bir sesle konuşamayan Elle, "Ben bu işe bir yetenek avcısı aracılığıyla girdim," derken kendisini zar zor dizginliyordu. "Archer sayesinde değil."

"Şey..." Caleb sonunda durumu anlayıp onun yüz ifadesini okudu ve her ne gördüyse büyük bir gaf yaptığını belli edecek şekilde yutkunup geri adım attı. "Gidip yemek yiyelim mi artık? Ne dersin? Biraz..."

"Caleb, bu işi almamla Archer'ın ne alakası var?"

"Bilmiyorum."

"*Caleb.*"

"Tanrı aşkına Elle," dedi genç adam, acı çeker gibi bir yüz ifadesiyle parmaklarını saçlarına daldırarak. "Söylediklerimi unutsak? Çok uzun zaman önce Archer ile Spence'i konuşurken duymuştum. Şimdi de yanımdaki seksi kadını budala gibi izlemek yerine muhabbet açmaya çalışıyordum sadece."

Elle bu konuyu görmezden gelmek için elinden gelini yaptı ama başaramadı. Çünkü Pacific Pier Binası'nın sahibi Spence'ti ve Archer ile iyi dosttu. Buradaki hesabı yapmak için Elle'in muhasebe bölümünü bitirmiş olması gerekmiyordu. Archer bir şekilde onun işe ihtiyacı olduğunu öğrenmiş ve Spence'ten onu işe almasını istemiş olmalıydı. Halbuki Elle bu işi itinayla aradığı için kendi kendisine kazandığını zannetmişti.

Caleb'ın iyice gerildiğini gören Elle onun için üzüldü çünkü aslında bu işte onun bir suçu yoktu. Asıl sorumlu olan Archer artık ölü bir adamdı. Elle elini onun koluna koyunca genç adamın irkildiğini hissetti.

Caleb özür diler gibi küçük bir kahkaha attı. "Şey," dedi. "Bana dokunmanı istediğimi sanmıştım. Hem de deli gibi. Ama şu anda dokunuşundan sadece korkuyorum." Ona bakmak için döndü. "İşin hakkında konuşmamalıydım. Düşüncesizlik ettim."

"Bildiğimi sandığın için konuştun," dedi Elle. Suçu hak etmeyen birine yükleyecek bir insan değildi. "Senin hatan yok Caleb."

Genç adam yine de pek iyi hissetmemiş gibiydi ama kafasını salladı. O sırada telefonuna bir mesaj geldi.

"Kahretsin," dedi Caleb, mesajı okuyunca. "Bunu beklemiyordum ama Spence'le birlikte yaptığımız bir iş vardı ve şu anda bana ihtiyacı varmış."

"Sorun değil," dedi Elle ama bu işte bir bit yeniği olduğunu hissediyordu. Ve bu, çok sevimli, seksi, aşırı zeki ve Spence isimli bir bitin işiydi.

"Üzgünüm," dedi Caleb samimi bir pişmanlıkla. "Gel seni evine kadar götüreyim."

Elle onun omzunun arkasındaki bir yere bakarak dişlerini sıktı. "Yok, ben burada kalacağım. Sen beni merak etme Caleb. Benim de bir işim var aslında."

Cinayet işlemek gibi bir iş mesela...

Caleb onu hızlıca kucaklayıp yanağına bir öpücük kondurdu. "Bunu telafi ederiz," dedi.

Elle gülümseyip onun gitmesini izledi, sonra da iskelenin diğer tarafında dikilen Archer'a döndü.

Archer tembelce yaslanmakta olduğu direğin yanından ayrılıp ona doğru yürümeye başladı.

"İkide iki," dedi Elle. "Dikkatli ol, böyle devam edersen benden hoşlandığını düşünmeye başlayacağım."

"Senden hoşlanıyorum," dedi genç adam.

"Başkalarıyla çıkmaya başlayıp birden senin için ulaşılmaz olduğumdan dolayı mı?"

"Sana söylemiştim. Mike çapkının tekidir. Sana bir iyilik yaptım."

"Ya Caleb?"

"O iyi bir adam," diye kabul etti Archer. "Ama sen onun için yasak bölgesin."

Elle kollarını göğsünde kavuşturdu. "O nedenmiş? Ama başka erkeklerle çıktığımı görünce birden senin de aynı şeyi istemeye başladığını söyleme sakın."

Archer bakışlarını ondan hiç ayırmamıştı. "Ben, Mike ve Caleb'la aynı şeyi istemiyorum."

"Öyle mi?"

Genç adam kafasını yavaşça iki yana salladı. "Öyle. Çünkü benim tek istediğim seninle çıkmak değil."

Duyduklarını komik bulmayan Elle kollarını yine göğsünde kavuşturup ona dik dik baktı. "Yanlışsam düzelt ama kıskanç bir ahmak gibi davranmak için bir yılın vardı Archer."

"Eh, bende disleksi var. Bu yüzden..."

Elle o kadar öfkeliydi ki kelime dağarcığının yüzde yüzünü kullanamıyordu. Bulabildiği tek karşılık, "Sen delirmişsin," oldu.

"İyi anlamda, değil mi?"

"Aman Tanrım." Elle ellerini havaya kaldırıp oradan gitmek için döndü.

"Bu akşam bir randevuya çıkmak istemişsin," dedi Archer arkasından. "Benimle çık."

Elle tekrar ona baktı. "Bunu yapmam için bana tek bir haklı sebep söyle."

"Çünkü seninle hiç çıkmadık ve bu benim suçum. Seni dışarı çıkarmalıydım."

"Sen randevuya çıkmazsın," diye hatırlattı Elle. "Sadece kadınları etkilersin; o da ancak ruh halin iyiyse. Ve oynarsın." Bir de aşırı seksisin... "Ama randevuya çıkmazsın. En azından normal erkekler gibi değil."

"Bu akşam çıkacağım ama," dedi Archer. "Akşam yemeğine gidelim Elle. Ya da sen ne istersen onu yapalım."

Elle ona inanmıyordu. Fakat birkaç sorusu vardı ve bunlara yanıt istiyordu. Şimdi de Archer'ı sorguya çekmek için bir fırsat bulmuşken kaçırmamaya karar verdi. "İyi," dedi. "Sosisli sandviç istiyorum."

"Ne?"

Elle, sosisli sandviç tezgâhına işaret etti.

"İlk randevumuzda bunu mu yemek istiyorsun yani? Sokak satıcısından sosisli sandviç?"

"Evet. Sorun mu var?"

"Yok," dedi Archer. "Ama çok kolay kabul ettin ve sen kolay biri değilsindir. Bunun altında bir şey var."

"Bir şey yok." *Yalancı, yalancı, sana kimse inanmaz.* Elle sosisli tezgâhına gitti ve kendisi için iki sandviç sipariş edip üzerlerine bol bol ketçap, hardal ve turşu koydu. Sonra, sırf sinir bozmak için soğan da ekledi.

Archer onu sessizce izlerken tabağına bakıp ürpermiş gibi görünüyordu. Ardından o da iki sandviç isteyip üstlerine sadece hardal ekledi.

"Sıkıcı," dedi Elle.

Archer şaşırmış gibiydi. Muhtemelen daha önce hiçbir kadın ona sıkıcı dememişti.

Sonrasında su kenarındaki bir banka oturdular ve Elle sandviçlerini midesine indirirken Archer onu izlemeye başladı. Normalde bu utandırıcı bir şey olabilirdi ama Elle hiç utanmıyordu çünkü hem öfkenin onu acıktırdığını fark etmişti hem de karşısındaki adamın onu samimi bir şekilde eğlenerek izlediğini görmüştü.

"Ne?" dedi onu test etmek için.

"Sadece etkilendim. Yemeğini zevkle yiyen kadınları severim."

"Hmm," dedi Elle. Sonra onun sandviçinden büyük bir ısırık almasını bekledi. "Eee, işimi bana sen ayarlamışsın, ha?"

Archer lokmasıyla neredeyse boğuluyordu. Bunu görmekten çok memnun olan Elle onun sırtına birkaç kez, olması gerekenden daha sert bir şekilde vurdu. "Gerekirse işaret dilini kullanabilirsin ama bana cevabımı vermen gerek."

"İşi kendin aldın," dedi genç adam zar zor. "Yeteneklerin sayesinde. Ben sadece seni tavsiye ettim, o kadar."

Demek doğruydu... Yani bu işte Archer'ın parmağı vardı. Elle'in aklında bin bir türlü çıkarım dolaşmaya başladı. "Vay canına," dedi sonunda. "Vay canına diyorum, başka bir şey demiyorum."

"Kızma," dedi Archer. "İşi gerçekten kendin aldın."

"Biliyor musun..." Elle cümleye sakinlikle başladı ama asla sakin hissetmiyordu. İçine fırtına öncesi sessizlik hâkimdi. Hem de çok kuvvetli bir fırtınanın sessizliği. "Nereden başlayacağımı bilemiyorum bile."

"Belki sabaha kadar beklesen daha iyi olur," diye önerdi Archer.

Elle ağzını açıp kapattı. Hayatında ilk kez doğru sözcükleri bulmakta güçlük çekiyordu. "Benim biraz... bilemiyorum." Ayağa kalktı ve Archer'ın peşinden gelmek istediğini görünce kafasını iki yana salladı.

"Biraz zamana ihtiyacın var," dedi Archer. "Anlıyorum."

"Biraz değil, fazlaca zamana ihtiyacım var." Elle derin bir nefes aldı. "Ne var biliyor musun, Archer? Benim ihtiyaçlarım çok basittir. Tek istediğim bağımsız ve güçlü olabilmekti. İkisini de başardığımı sanmıştım ama sen bunu mahvettin."

Genç adam yüzünü buruşturdu. "Elle, beni dinle. Sen bağımsız ve güçlü bir kadınsın. Tanrı aşkına, hayatımda tanıdığım en bağımsız, en güçlü kadın sensin. İnanılmaz birisin. Umarım bunu biliyorsundur. Sana söylemedim çünkü sebep yoktu. İşi kendi kendine kazandın, benim sayemde değil."

Onu dinlemekten bıkan Elle kafasını iki yana salladı. "Peşimden gelme." Bunu söyledikten sonra kalkıp oradan uzaklaştı ve önüne gelen ilk taksiye atladı.

11. Bölüm

#VeKadınBöyleDedi

Archer bir mucizeyle kalkıp kamyonetine binerek Pacific Pier Binası'na kadar Elle'in taksisini takip etti. Elle araçtan inince Archer da indi ve genç kadının cüzdanını aradığını görünce taksiciye parayı kendisi verdi.

Bunun karşısında Elle dişlerini sıktı ama tartışma çıkarmadı. Archer bunun sebebinin, taksicinin yanında nazik görünmek istemesi olduğunu biliyordu. "Teşekkürler," dedi genç kadın gönülsüzce. "Ama şuna bir netlik kazandıralım: Ben iyiyim. Beni gözetmene gerek yok, yapacağını yapmışsın zaten. Görünüşe göre bir yıldır da yapıyormuşsun. Sana zaten ödeyemeyeceğim kadar borcum var; bu yüzden lütfen kes artık şunu. Ben artık hayatıma devam ediyorum. Sen de et."

Archer onun uzaklaşmasını izledi ama Elle, onun beklediği gibi bara gitmek yerine süs havuzunun başında durup dalgınca suyu izlemeye başladı. Kollarını üşümüş gibi gövdesine sarmıştı. Archer bekledi. Onun düşüncelerini bölmek istemiyordu ama ihtiyacı olursa diye uzaklaşmak da istemiyordu. Gerçi bu gülünçtü

çünkü az önce Elle ne istediğini açıkça belirtmişti. Onun kimseye, özellikle de Archer'a ihtiyacı yoktu.

Elle'in hâlâ kendisine borçlu olduğunu düşündüğünü öğrendiğinde en kötü kâbusu gerçekleşmişti. Çünkü genç kadın buna inanmaya devam ettiği sürece Archer ona sahip olmayı hayal bile edemezdi. Birlikte olsalar bile onun bunu borcunun karşılığı olarak yaptığından endişelenip dururdu.

Bunu düşününce aklına başka bir şey geldi. Ve şu ana kadar unutup hiç düşünmediği için kendisinden utandı.

Bu akşam babasının emeklilik partisi vardı ve kendisi gidip gidemeyeceğine dair bir cevap vermemişti. Telefon bile etmemişti. Hiçbir şey yapmamıştı. Suçluluk duygusu ve kendinden tiksinmeyle ceptelefonunu çıkartıp rehberi açtı ve babasını bulup numarasına öylece baktı.

Aramalı mıydı yoksa mesaj mı atmalıydı? Hayır, mesaj atmak korkaklık olurdu. Archer telefonu cebine koydu. Sonra bir küfür savurarak tekrar çıkartıp numaranın üstüne tıkladı ve... sesli mesaja yönlendirildi. "Baba," dedi bip sesini duyunca. "Selam. Bak, son dakika olduğunu biliyorum ve seni daha önce aramam ve en azından davetine cevap vermem gerekirdi." Eliyle yüzünü ovuşturdu. "Kusura bakma. Eğer senin için sorun değilse gelmek istiyorum. Bana haber vermek için istersen... mesaj da atabilirsin." *Kahretsin.* Telefonu kapatıp uzunca bir süre, hiçbir şey yapmadan öylece dikildi. Sonunda birkaç küfür daha savurup kafasını kaldırdı ve ensesinde izlendiğine dair tuhaf bir şey hissetti.

Elle artık havuzun başında değildi. Yanına gelmiş, onu izlemeye başlamıştı.

"Hey," dedi genç kadın yumuşak bir sesle. Yüz ifadesi Archer'ın genelde gördüğünden daha yumuşaktı. *Onun için üzülüyordu.*

Ve bu korkunç bir şeydi. "Yapma," dedi Archer.

"Ne yapmayayım?"

Bana acıma. Ama bunu dillendiremedi bile. "Gitmem lazım," deyip merdivene yöneldi. Böyle nadir davetler için, kahrolası ofisindeki dolabında kahrolası bir takım elbise tutuyordu. Üstünü değiştirmeli ve geç olsun güç olmasın düşüncesiyle babasının emeklilik partisine gitmeliydi.

"Babana bıraktığın mesajı duyduğum için yine sessiz ve karamsar tipine mi bürüneceksin yani?" diye sordu Elle, soğukta kollarını gövdesine sararak. "Bu biraz kaba olmuyor mu sence de?"

"Sen bara git, Elle." Archer bunu söyledi ama öyle bir şey olmayacağını biliyordu aslında. Elle'e ne yapacağını söyleyemezdi. Yine de kafasını iki yana salladı. "İçerisi daha sıcaktır." Sonra basamakları koşarak çıkıp ofisine girdi ve beş dakika sonra giyinmiş halde tekrar aşağı indi.

Elle hâlâ olduğu yerde bekliyordu. Bunu görünce Archer'ın içinde bir şeyler düğümlendi. Evet, dingilin teki olabilirdi ama yine de Elle'i önemsiyordu. O baş döndürücü öpüşmelerinden beri yanlış işaretler vermemek için elinden geleni yapmaya çalışıyordu ama artık bu kadın için neyin doğru, neyin yanlış olduğunu bilmediğinden dolayı bunu yapması çok zor oluyordu. Tamamen altüst olmuş durumdaydı. Ceketini çıkartıp onun omuzlarına sardı. "Sana içeri girmeni söylemiştim. Dışarısı bu elbise için çok soğuk." Bu arada genç kadın bu elbiseyle aşırı seksi görünüyordu.

"Babanın emeklilik partisine yalnız gitmeyeceksin," dedi Elle.

"Gideceğim." Bu onun kefareti olacaktı. Ayrıca inanılmaz derecede tuhaf geçecek olan bu buluşmaya kimsenin şahit olmasını

istemiyordu. Çünkü tuhaflıktan nefret ederdi. Bu tuhaflığı birilerinin izlemesinden daha da nefret ederdi.

"Spence'e mesaj attım," dedi genç kadın. "Yolda, geliyor."

Kahretsin. "Spence'i götürmem. Çok fazla konuşur."

"Ama birisini götürmelisin," diye ısrar etti Elle. "Finn çalışıyor. Willa'ya ne dersin?"

"O, Spence'ten daha çok konuşur."

Elle etkilenmiş gibi değildi. "Tamam o zaman. Adamlarından birini götür. Joe ya da Trev belki..."

"Dudaklarımı oku, Elle. *Hayır.*"

Genç kadın kollarını göğsünde kavuşturdu. Yüzündeki inatçı ifade pes etmeyeceğini gösteriyordu. Archer sesli bir nefes verdi. "İyi. İlla ki birinin benimle gelmesini istiyorsan ben oyumu senden yana kullanıyorum. Lanet kamyonete bin hadi."

Elle bir kaşını kaldırdı. "Tanıdığın onca insanın arasından seni en çok delirten kişiyi mi götürmek istiyorsun? Sana kızgın olan kişiyi? Gerçekten kızgın..."

"Böyle bir anda arkamı gerçekten kollayabilecek kişiyi götürmek istiyorum."

Bu Elle'i şaşırtıp susturdu. Hatta dargınlığının ve kızgınlığının bir kısmını da alıp götürmüş gibiydi.

Ama hepsini değil tabii ki. Sonuçta burada Elle söz konusuydu.

"İyi," dedi genç kadın, topuklarını tıkırdatarak kamyonete doğru ilerlerken. Poposu her zamanki seksi zarafetiyle sağa sola oynuyordu. "Ama unutma. Bu bir randevu *ya da* seks daveti değil."

Archer bir kahkaha attı. Gerçek bir kahkaha hem de. Bunu da ancak Elle başarabilirdi zaten. Kötü ruh halini yok eder, gününü güzelleştirirdi. Bazen Archer oturup bu konuya kafa yorardı ama şu anda bunu yapacak durumda değildi. "Artık gidebilir miyiz?"

"Ah, tabii," dedi Elle. "Şu işi bitirelim."

Archer kafasını iki yana salladı ama onun ukala ağzını sevdiğini itiraf edebilirdi. Aslında onu partiye götürmesi çılgınlık sayılabilirdi. Şu anda insanlarla çevrili olmak iyi bir fikir değildi. Elle'in, yani şu gezegende onu sinirlendirme konusunda en başarılı olan insanın yanında olmaksa delilikti. Fırtınalı hava şu anda adeta Archer'ın ruh halini yansıtıyordu. Yolcu kapısını onun için açtığında ve Elle koltuğa oturmak için o sıcacık, kıvrımlı bedenini yanından geçirerek onu baştan ayağa sarsan bir elektrik akımının kaplamasına neden olduğunda Archer kıçüstü yere düşecek gibi oldu. Sonra uzun, derin bir nefes verip arabanın önünden dolanarak direksiyonun başına geçti. "Hazır mısın?"

"Ben hazır doğmuşum."

Evet. Archer'ın da korktuğu buydu.

Elle gökyüzünde dolanan fırtına bulutları yüzünden kapkaranlık olan arabada Archer'ı izledi. Şu anda zihninde o kadar karmaşık duygular dönüp duruyordu ki sanki fırtına bedeninin içinde kopuyormuş gibiydi.

"Neredeyse unuttuğuma inanamıyorum," dedi Archer kısık sesle. Kendi kendisine konuşuyordu sanki.

Bu, Elle'in *Archer-geçirmez* zırhına işlememeliydi ama zırhı çoktan delmişti bile. Yanındaki bu genç adam hayatını hep sert ve güçlü olmaya çalışarak geçirmişti. Çünkü böyle olmak zorundaydı. Fakat bu gibi anlarda Elle onun da herkes gibi hatalar yapan ve etten kemikten yaratılmış bir insan olduğunu fark ediyordu. "Herkes bir şeyleri unutur," dedi ona. "Önemli şeyleri bile. Mesela, *Ah, unutmuşum, sana işini aslında ben ayarlamıştım ama önemli değil,* derler."

Archer ona yandan bir bakış attı. "Partiye yalnız gitmeliydim."

Elle içini çekti. "Gidebilirdin, evet. Ama gitmemeliydin. Bana inan, aileyle başa çıkmak için destek kuvvet gerekir."

Bunu duyunca Archer'ın dudaklarının kenarı hafifçe kalktı. "Beni güvende tutacak mısın Elle?"

"Hey, yanımda bıçağım var."

"Evet, evet var." Archer duraksadı. "Bıçağı neden hâlâ yanında taşıdığını bana anlatacak mısın?"

Eh, Elle kendisi kaşınmıştı. "Tabii. Sen beni bu işe neden aldırdığını anlattığında."

"Hâlâ o konuda mıyız?"

Elle ona en ters bakışını attı.

"Lanet olası işi sana ben ayarlamadım," dedi genç adam. "Sadece seni tavsiye ettim. Yapmamın sebebi de yapabilecek olmamdı. Başka bir şey değil."

Elle onun kalabalık caddede, kendisinin asla yapamayacağı bir rahatlıkla ve kolaylıkla arabayı sürmesini izledi. "Bıçağı taşımamın sebebi kullanışlı olması."

Archer kafasını sağa sola salladı. "Dahası da var."

"Yanılıyorsun."

"Sen de koca bir yalancısın." Archer kırmızı ışıkta durunca ona baktı. "Bunca yıldan sonra neden bıçağın hâlâ yanında olduğunu tahmin edeyim mi?"

Kesinlikle hayır.

"Belki de benden bir parçayı saklamak istedin," dedi genç adam.

Elle'i kışkırtıyordu. Ve söylediği şey doğru olduğu için Elle'in tüm siniri geri gelmişti. "Ya da," dedi Archer'a bakıp. "Gerekirse

birilerini deşmek istemişimdir. Buna sen de dahilsin. Yapmayacağımı düşünme."

Archer onun düşünce tarzını anlamış ve ondan farklı bir şey beklemiyormuş gibi hafifçe gülümsedi. "Eee, bu akşam benim korumam mı olacaksın yani?"

"Sadece bu akşamlık. Sonra Üçüncü Dünya Savaşı devam edecek. Bu akşam her ne zaman istersen arkandayım." Elle bunları söyler söylemez yaptığı hatanın farkına vardı.

Archer da bunu fark etmişti ki ona dönüp yakıcı gözlerle baktı. Bu bakışla elbisesini bile eritebilirdi. *Lanet olsun.* İçerisi neden birden bu kadar sıcak olmuştu? "Yani," demeyi başardı sonunda. "Mantık çerçevesinde tabii ki."

"Bak sen şuna," diye mırıldandı Archer. "Her şeye hazır bir cevabı var."

Düşündüğü gerçekten bu muydu? "Sana verdiğim sözleri tutmadığım oldu mu hiç?" diye sordu Elle.

Genç adam ona düşünceli bir bakış attı. "Hayır, hiç olmadı. Bana bir şey anlatmaya mı çalışıyorsun?"

Öyle miydi? Elle başını tekrar belaya sokmadan konuşmayı kesmeye karar verdi.

Onun sessizliği karşısında Archer kafasını iki yana salladı ve dudaklarında minik bir gülümsemeyle, ilerlemesi güç San Francisco caddelerinde aracını kolayca sürmeye devam etti.

"Geçici bir ateşkes imzaladığımıza göre şunu söyleyebilirim," dedi bir süre sonra sessizliği bozarak. "Bu akşam tam bir afetsin."

Elle ona baktı ama genç adamın dikkati yoldaydı. "Beni yumuşatmaya mı çalışıyorsun?"

"Kesinlikle," dedi Archer. "Ama doğruyu söylüyorum."

Elle en sevdiği elbiselerinden birini giymişti. Archer da ceketini ona verdiği için şimdi sadece, geniş omuzlarını ortaya çıkaran gömleği ve güçlü, uzun bacaklarını saran kumaş pantolonuyla kalmıştı. Gömleğinin kollarını kıvırmış, kravatını gevşek bırakmıştı. Saçlarını umursamazca hafif dağınık bırakmıştı ve fazlasıyla seksi görünüyordu. Karşısına çıkan herhangi bir kızı kendisine âşık edebilirdi.

"Sen de o kadar kötü görünmüyorsun," diye itiraf etti Elle, istemeyerek de olsa. Bir yandan da onun söylediğinden farklı anlamlar çıkartmamak için kendisini engellemeye çalışıyordu. Ama bedeni bunun tam aksini yapıyor, alev alev yanıyordu.

Bir daha konuşmadılar. Elle nereye gittiklerini biliyordu çünkü davetiyede okumuştu. On dakika sonra şehrin finans bölgesine varıp tuğla ve camlardan oluşan bir binanın yeraltındaki otoparkına girdiler.

"Parti en üst kattaki restoranda," dedi Archer kapısını açarken. Sonra ona doğru döndü. Muhtemelen kendisi önden gidip ortalığı bir kolaçan etmek istediğini söyleyecekti ama Elle bunu önlemek için kamyonetten hızlıca indi. "Seni korumam lazım," diye hatırlattı.

"Mantık çerçevesinde tabii," dedi Archer alaycı bir şekilde. Sonra elini tutarak onu şaşırttı.

Elle buna izin verdi çünkü kısa süreli bir ateşkes imzalamışlardı. Asansöre bindiklerinde yukarı çıkana kadar dudaklarını birbirinden ayırmaya pek niyetli görünmeyen bir çiftle karşılaştılar. Öpüşürken sarmaş dolaş halde olan çift ellerini asla birbirlerinin üstünden çekmiyordu. Onlar restorana varmadan bir kat önce inince Elle tutmaya çalıştığı kahkahasını koyuverdi. Archer'a baktığında onun da gülümsediğini ama gözlerinin kararıp

alevlendiğini gördü. Ve bu bakışlarla karnının en alt kısımlarına bir sıcaklık yayıldı.

Asansör kapıları tam kapanıyordu ki çift tökezleyerek tekrar içeri girdi. Süklüm püklüm bir halleri vardı.

"Pardon," dedi kadın. "Yanlış katta inmişiz."

Elle bu sefer gülmek yerine alt dudağını ısırdı. Çiftin tutkuyla kendilerini kaybetmiş olması imrenilecek, hatta belki biraz kıskanılacak bir şeydi aslında. Çünkü böyle bir şey kendi başına hiç gelmemişti. Bir erkek sayesinde, etrafında olan bitenleri görmeyecek kadar kendisini kaybettiği hiç olmamıştı. Zaten o asla kendisini kaybetmezdi ki...

Asansör kapıları açıldığında ve Archer iri, sıcak elini onun beline koyduğunda Elle hâlâ yanıyordu. Genç adam onun yüzüne uzun uzun baktı. "Kıpkırmızı olmuşsun." Duraksadı. "Kıskandın mı?"

"Hayır," dedi Elle kaşlarını çatarak. "Adam muhtemelen kavanoz kapaklarını hep açık bırakıyor, geceleri de horluyordur."

Archer buna bir cevap verecekmiş gibi oldu ama o sırada restoranın kapı görevlisi onlara yardımcı olup olamayacağını sordu.

"Bay Hunt'ın emeklilik partisi için geldik," dedi Archer.

Görevli kadın elindeki iPad'i kontrol etti. "Üzgünüm, o parti iptal edilmiş."

Sarsılması normalde güç olan Archer şoka girmiş gibiydi. "Sebebini biliyor musunuz?"

"Şey..." Kadın bir süre parmağını ekranda kaydırdı. "Burada sadece tek bir not var, onda da emekli kişinin büyük bir eğlence istemeyerek partiyi iptal ettiği yazılmış. Kendisi bir hafta önce daha küçük bir parti vermiş."

Hâlâ taş gibi hareketsiz halde duran Archer cevap vermeyince Elle onun elini tuttu. Görevliye bakıp, "Teşekkürler," dedikten sonra Archer'ı bir kenara çekerek kapıda sıra bekleyen insanlara yol verdi.

Sonra, "Üzgünüm," diye mırıldandı genç adama dönerek. "Sana söylemedi mi?"

"Hayır. Aile üyeleri partiye gidip gitmeyeceklerini bildirmedikleri için iptal etti sanırım." Duraksadı. "Ailesinden de bir tek ben varım zaten ve ben de öküzün tekiyim."

Elle kafasını iki yana salladı. "Hayır. Archer..."

Archer kaba bir ses çıkartıp asansöre doğru ilerledi. Bu seferki asansör yolculuğunda onlara aşk kuşları eşlik etmiyordu ve Archer hiç konuşmuyordu. Ortam tamamen farklıydı. Kamyonete bindiklerinde de Archer telefonunu çıkartıp muhtemelen babasını aradı ve çalma sesini dinledi, dinledi...

Sonunda bip sesini duyduğunda burnunun üst kısmını sıktı. "Baba," dedi. "Üzgünüm. Davetine cevap vermeliydim. Kahretsin, aslında seni aramalıydım. Ama şimdi aradım işte." Bir anlık tereddütten sonra telefonu kapatıp bir kenara attı.

Ardından motoru çalıştırıp şiddetli rüzgâr ve camlara vuran yağmur damlaları eşliğinde Pacific Pier Binası'na geri döndü. Caddeye park edip ona bara kadar eşlik etmek için arabadan indi ama Elle avlunun ortasında durdu.

"Tek suçlu sen değilsin," dedi.

"Evet, benim."

"İletişim çift taraflıdır ve..."

"Bu konuda konuşmayacağız."

"Ama..."

"Asla, Elle."

Elle kulakları sağır eden bir gök gürültüsünün ardından yağmur başlarken Archer'a baktı. O anda hayatında ilk kez zavallı ayakkabılarını düşünmüyordu. Tek düşünebildiği, göğsündeki sızıydı. "Yanında olmam da buraya kadarmış, ha?" dedi. "Dün gece aramızda borç ya da hesap olmadığını söylemen de boş laftı yani."

Archer yağmurdan etkilenmiyormuş gibi öylece dikiliyordu. Hatta *Elle'den* de etkilenmiyor gibiydi.

"Yani benim sana ihtiyacım varsa sorun yok," diye devam etti Elle. "Ama durum tam tersi olunca sen asla benden yardım istemezsin, öyle mi?" Duygular içinde köpürürken kafasını iki yana salladı. "Tanrı korusun, istersen bir zayıflık ya da kırgınlık belirtisi göstermiş olursun çünkü, değil mi? Dün de sol elinle yemek çubuklarını kullanamaman bir oyundu muhtemelen. Sırf beni şaşırtmak için yapmışsındır."

"Elle," dedi Archer, aşırı bitkin bir sesle. "İçeri gir de biraz ısın artık."

"Hayır."

Genç adam içini çekince Elle gözlerini kıstı. "Ne var biliyor musun, Archer? Sen git kendin ısın, tamam mı? Hatta git direkt cehennemde ısın."

"Ben zaten cehennemdeyim."

"Bu benim suçum mu?" diye sordu Elle duyduklarına inanamıyormuş gibi, yağmurda gözlerini kısarak ona zorla bakarken.

"Evet. Kahretsin. Hayır." Archer ellerini saçlarından geçirip iyice dağıttı. "Bilmiyorum. Beni düğüm düğüm yaptın. Karmakarışık bir haldeyim." Bu şok edici açıklamayla birlikte kollarını genç kadının beline sarıp onu ara sokağa çekti ve kendisini kaybetmesine neden olacak bir arzuyla öpmeye başladı. Soluk soluğa kalmasına bakılırsa Archer da aynı durumdaydı.

Sonunda nefes almak için ayrıldıklarında ikisi de yağmurdan sırılsıklam haldeydiler ve Elle dudaklarını ondan uzak tutma kararını tamamen unutmuştu. Daha iyi hissetmesini sağlayan tek şey Archer'ın da kendini unutmuş gibi görünmesiydi. Ellerini kalçasına götürerek onu kendisine, oldukça etkileyici olan ereksiyonuna iyice yapıştırmıştı.

Elle de daha iyi bir halde değildi. Ona bir ağaçmış gibi tırmanmaya çalışıyor, çaresizce inliyor ve bunu bir türlü kesemiyordu. Daha seks adımına geçmemiş, kıyafetlerini bile çıkartmamışlardı. Hatta bir de sokağın ortasında duruyorlardı ama Elle ikisinin de sırf bu öpücükle doruğa ulaşabileceklerinden emindi.

"Beni öldürüyorsun," dedi Archer, pürüzlü bir sesle.

Elle onu bir an önce içine almazsa öleceğini hissediyordu artık. Ama yine de kafasını kaldırıp havalı bir bakış atmayı başardı. "O zaman çek git, Archer. Bu konuda iyisindir."

Ama Archer hareket etmedi. Bunun yerine kafasını eğip kendisine baktı. "Gitmek istesem de yürüyecek durumda değilim. Kahretsin, seni tutup üst kattaki ofislere bile götüremem şu anda."

"Bu bir seks daveti değildi, unuttun mu?"

Genç adam kafasını yana eğip onun kızarmış yüzünü, nefeslerin hızla girip çıktığı ağzını ve ıslak elbisesinden belli olan göğüs uçlarını inceledi. Elle ceketin omuzlarından kaydığını fark edince çekip gövdesini sıkıca sardı.

Archer buna ukalaca bir yorum yapmadı ve sadece, "Şu anda dizlerimin üzerine çöküp sana yalvarabilirim, Elle," diyerek onu tekrar şok etti.

Onun bu açıklamasıyla olduğu yerde donakalan Elle daha kendisine gelemeden Eddie kafasını ara sokağa doğru uzattı. "Hey, dostum. Dostlarım. Dinleyin, bu sıcak anınızı bölmek

istemezdim ama artık gelip yerime..." Archer'ın bakışını fark eden yaşlı adam geri çekildi. "Aslında ben sizi bırakayım da rahat edin."

O gidince Elle eliyle ağzını kapatıp Archer'a baktı. "Böyle bir şey benim gündemimde yoktu," dedi. "*Sen* gündemimde yoktun."

Genç adamın karanlık gözlerinden ne düşündüğü okunmuyordu. "Al benden de o kadar. Duygusal bir akşam yüzünden patlama yaşadık sadece."

Elle ona bir süre daha baktı, sonra kalbi hayal kırıklığıyla gümbürderken geri çekildi. Omuzlarından ceketini çekip ona fırlattı, sonra dönüp ara sokaktan çıktı. Eddie'nin arkasından, "Kişisel olarak alma, oğlum. Kadınlar çılgın doğmuşlar," dediğini duyabiliyordu.

Sağanak yağmurun altında avluda ilerlerken, *gerçekler işte*, diye düşündü. Üstündekiler tenine yapışmış olsa da soğuk esintiyi hissetmiyordu bile. Asansöre binip direkt olarak ofisine doğru ilerledi çünkü acilen bir süre yalnız kalmak istiyordu. Fakat anahtarını kilide soktuğu anda havanın değiştiğini, arkasından birinin yaklaştığını hissetti.

Kimin geldiğini anlamak için bilim insanı olmasına gerek yoktu. "Duygusal bir akşam yüzünden patlama yaşadık, ha?" dedi hiddetle, dönüp ona bakmadan. "Cidden mi?"

"Hata ettim."

"Ah, hatalı olduğunu itiraf ettiğini bir yere kaydetmeliyiz. Çünkü tek boynuzlu at görmeye benziyor. Anı yakalamak lazım."

O anda damarları belirgin, bronz bir kol beline dolanarak anahtarı aldı ve kapı kilidini açıp onu içeri itti. Archer ışığı açtıktan sonra kapıyı bir tekmeyle kapatıp Elle'i ahşaba yasladı. Bedeni kocaman, sert ve sırılsıklamdı.

"Biliyor musun?" dedi Elle, bacaklarının titremesine rağmen sesinin dengeli çıkmasından gurur duyarak. "Bu mağara adamı ayaklarını geçmek lazım ar..."

Archer dudaklarını onunkilere bastırıp öpmeye başladı. Elle'in donmuş ayak parmaklarından ıslak saç tellerine kadar her yeri, tüm zerreleri alev almıştı. Yanılmıştı. Archer'la arasındaki bu şeye karşı koyabileceğini düşünerek çok yanılmıştı.

Dışarıda şimşekler çakıyor, gök gürlüyordu. Ofis ışıkları kırpışmaya başlamıştı. Yağmurun kokusu burnuna dolarken ve Archer bedenini onunkine bastırırken, *elektrik kesintisi*, diye düşündü Elle sersemce.

"Seni istiyorum, Elle," dedi Archer alçak ve kaba bir sesle. "Bu, Tanrının cezası bir sızı gibi sanki. Seni çok istiyorum. Arzularımla kör oldum, sırılsıklam oldum."

Hiçbir şey düşünemeyen Elle, "Evet," deyip onun ıslak gömleğini çekiştirdi. Archer gömleği kafasından çekip çıkardı, sonra da onun üstündekinin düğmelerini açtı. O sırada ışıklar tekrar kapanınca da kısık bir küfür savurdu.

Zihninin derinliklerinde bir ses Elle'e durmasını, canının yanacağını söylüyordu ama kontrolü ele geçirmiş olan yanı bunu umursamıyordu. Archer'ın ona ihtiyacı vardı. Elle de kesinlikle ona ihtiyaç duyuyordu. Genç adam parmaklarını onunkilere geçirip çekiştirince Elle kontrolü ona verdi. Ofisini bildiği kadarıyla az sonra küçük, dar, ikili koltuğunun üzerine düşecekti. Ve üzerinde seksen kiloluk, seksi bir erkek olacaktı.

Kullanılması için değil de dekor olması için üretilmiş olan ikili koltuktan bir çatırtı yükseldi ve ahşap altlarında kırılıverince kendilerini yerde buldular.

Karanlıkta pis bir şekilde sırıtarak bembeyaz dişlerini parlatan Archer dönüp Elle'i altına aldı ve ellerini kafasının tepesinde birleştirip tuttu.

"Kolun," dedi Elle nefes nefese.

"Acıya değer." Archer'ın öpücüğü derin ve yakıcıydı. Elle neredeyse kendisini tamamen kaybedecekti.

Neredeyse.

İçindeki arzu dalgalarıyla savaştı çünkü çok uzun zamandan beri ilk kez kendisini... *canlı* hissettiği bu anda pasif olmasının imkânı yoktu. Tüm hücreleri canlanmış, ayak parmakları kıvrılmaya başlamıştı. Ellerini onunkilerden kurtardı, hiçbir şey göremiyor olsa bile dokunmaya *ihtiyaç duyarak* avuçlarını göğsüne bastırıp kaydırdı ve ensesine götürüp onu öpmek için yüzünü kendisine doğru çekti. "Daha fazla," diyerek ellerinden birini pürüzsüz sırtından aşağı doğru ilerletip pantolonun içine daldırdı, oradan da ön tarafa kaydırarak fermuarını patlatacak gibi görünen ereksiyonuna bastırdı. Bunu hisseden Archer inleyerek onun adını söylerken nefes nefeseydi. Ellerini onun kalçasına götürüp avuçlamış, parmaklarını tenine bastırmıştı. Onun kendisi için nasıl ıslak ve hazır olduğunu fark edince tekrar inledi.

Kendisini kaybetmek üzere olan Elle ona sıkıca tutundu. "Archer..."

"Biliyorum. Yüce İsa... Elle, muhteşem hissettiriyorsun."

"Şimdi." Elle kendi sesini tanıyamıyordu bile. "Hemen şimdi."

"Benim ofisime gidelim." Archer'ın sesi pürüzlüydü. Zar zor konuşuyormuş gibiydi. "Koltuğum daha büyük ve bunun gibi parçalanmış halde değil."

"Hayır. Burada. *Lütfen*..."

Genç adamın kısık kahkahası aşırı seksiydi. Çünkü ona ne yaptığının tam olarak farkındaydı. "Lütfen denmesini severim," diye mırıldandı. "Hem de çok."

"Archer, yemin ederim ki hemen şu anda içime girmezsen canını yakacağım."

"Mmmm. Patronluk da taslıyor." Ağzı Elle'in göğüslerindeydi. Dili ve dişleriyle onu delirtmeye uğraşıyordu sanki. "Sen gerçeğe dönüşmüş bir hayalsin, Elle." Sesi arzuları yüzünden boğuklaşmıştı ve parmakları onu göğe uçuracak hareketler yapıyordu. "İstediğin olacak. Ama sırtın bu sert zemindeyken değil."

"Değil mi?"

"Hayır."

Elle karşı gelmek ister gibi bir ses çıkardı ama Archer sıcak bir öpücükle onu yatıştırıp yerden kalktı, sonra da onu çekip ellerini gövdesinde aşağı kaydırarak sırtını kendisine doğru çevirdi ve kahve sehpasına yaslanarak eğilmesini sağladı.

Elle bir an *onun* sehpaya yaslanmasını ve bundan hoşlanıp hoşlanmadığını görmesini söyleyecek gibi oldu ama Archer'ın parmakları yine bacaklarının arasına kayınca neden buna karşı gelmek istediğini unutuverdi.

Genç adam bedenini koruyucu bir kabuk gibi onunkine sardı. Göğsü sırtına yapışmış, bacakları onunkilere dolanmıştı. Bir kolunu karnına dolayıp göğsünü avuçlarken diğer kolunu da onu delirtmek için bacaklarının arasında oynatıyordu. Dişleri de boynunu ısırmakla meşguldü. "İyi mi?" diye mırıldandı.

Elle kafasını salladı ve ona dokunmayı bırakmasın diye elini Archer'ın elinin üstüne koydu. O sırada bir şimşek çakınca irkildi ama Archer kollarını ona sıkıca sardı. "Ben buradayım."

Gerçekten de oradaydı. Bacaklarını iyice açtırarak altında

iyice kıvranmasına neden oluyor, işini bilen parmaklarını içinde oynatmaya devam ederken kendi uzun, güçlü bacaklarını onunkilere iki yanından bastırıyordu. Elle'in kafasında tek bir düşünce bile kalmamıştı artık. Etrafı tamamen Archer'la sarılmıştı ve sıcak, ıslak ağzını ensesinde, omuzlarında hissediyordu. Kafasını geriye atıp soluk soluğa, çaresizce inlerken tüm dünyası bu andan, tüm vücudunu saran bu zevkten ibaretti. "Archer..."

"Az kaldı," diye fısıldadı genç adam kulağına. "Hissedebiliyorum."

Elle karşı gelmek için ağzını açtı çünkü o hiçbir zaman kolay çözülmezdi. Ama görünüşe göre şu an bu gerçekleşiyordu. Birden içinde bir patlama oldu ve leziz bir orgazm tüm vücudunu titretti. Sonra, daha Elle bunun şokunu atlatamadan Archer bir şekilde prezervatifini takıp onun içine girerek tekrar boşalmasını sağladı.

"Kahretsin, Elle..." Archer parmaklarını onun kalçalarına bastırıp en derinine daldı ve pelte gibi hissetmesine neden oldu. "Çok iyi hissettiriyorsun."

Elle ses çıkarmamak için dilini sertçe ısırdı ama onun sıcak, sert aletini içinde hissederken sessiz kalması mümkün değildi. Onun tüm sertliği ve hızıyla içinde hareket etmesi inanılmaz bir şekilde bir kez daha boşalmasına neden olurken Elle ne çakan şimşekleri duyuyor ne de kendisinin yerde, dizlerinin üstünde yalvarır pozisyonda olduğunu fark ediyordu.

Archer ona istediği şeyi verdi. Adını haykırdığını duyduğundaysa inleyerek erotik bir şeyler söyledi ve titreyerek kendisini bıraktı.

Elle, zihninin biraz olsun yerinde olan kısmıyla asansördeki o çifti izlerken nasıl hissettiğini hatırladı. Onların sanki dünyada kendilerinden başka kimse yokmuş gibi birbirlerini öpmelerini

kıskanmış ve kendisinin asla böyle bir şey yaşayamayacağını düşünmüştü.

Ama şimdi gerçekleşmişti işte.

Uzunca bir süre karanlıkta öylece durdular. Archer'ın bedeni hâlâ onunkinin üstündeydi ve ikisi de soluk soluğaydılar. Sonunda Archer kıpırdanmaya başladı.

Elle, *pekâlâ, buraya kadar*, diye düşündü. *Şimdi kalkıp üstünü giyinecek ve kapıdan çıkıp gidecek.*

Ama hayır, Archer kalkmadı. Fırtınalı gecede, karanlığın ortasında hâlâ Elle'in içinde duruyordu. Kollarını ona sıkıca sarmıştı ve sıcacık dudaklarını boynunda gezdiriyordu.

Ona resmen sarılıyordu.

Archer, Elle'e sarılıyordu.

Başparmağı göğüs ucuna değdiğinde Elle'in tüm vücudu irkildi ve açgözlülükle daha fazlasını istedi. Bu hisle gerilen Elle çekilmesi için onu dirseğiyle ittirdi ve serbest kalınca da tökezleyerek ayağa kalktı.

O sırada ince bir çizgi halinde bir ışık yanınca gözlerini kırpıştırdı.

Archer dişlerinin arasında bir kalem fener tutarken pantolonunun düğmesini ilikliyordu. Cebindeki telefonuysa uzun süreden beri titreyip duruyordu.

Genç adam pek de acele etmeden kalktı ve kalem feneri, az önce Elle'e hayatındaki en güzel orgazmları yaşattığı sehpanın üstüne açık halde bıraktı.

Elle bu sehpayı bir daha asla aynı şekilde görmeyecekti.

Daha sonra bakışları kırılan koltuğa kaydı. Onun nereye baktığını gören Archer bir kahkaha attı. "Birilerine söyleyip çıkarttırırım," dedi.

"Hayır, gerek yok." Cuma akşamındaydılar ve fırtına olmasına rağmen avlu insan kaynıyor olmalıydı. Milletin, koltuğun dışarı taşınmasını izleyip tahminlerde bulunmasını istemiyordu. Gerçi hiç kimse yaşadıkları çılgınca şeyleri tam olarak tahmin edemezdi. "Luis halleder."

Kafasını kaldırıp onu incelerken Archer'ın gözleri yumuşamış, dudaklarında hafif bir gülümseme belirmişti. Ona doğru bir adım atıp terli alnına yapışan bir tutam saçı geriye itti ve dudaklarını şakağına bastırdı. "Sen iyi misin?"

Elle kısık sesli, küçük bir kahkaha attı. "İyi olduğumu biliyorsun. Ben hiç bu kadarını beklemiyordum..." Cümlesinin gerisini getirecek sözcükleri bulamadığı için kafasını iki yana salladı.

Archer yavaş bir nefes verdi. "Ben bekliyordum."

Elle onun gözlerine bakınca gördüğü ifadeyle içinde bir şeylerin düğümlendiğini hissetti. Archer olanlardan pişmandı. Elle'in hayatında yaşadığı en güzel anlar, Archer'ın pişmanlığı olmuştu. "Yine beni kızdıracak mısın, Archer?" diye sordu ona zar zor.

"Bunu denemeden başarabildiğimi ikimiz de biliyoruz."

Bu tam bir cevap sayılmazdı. Elle acı acı güldü. "Eh, şimdi söyleyeceklerinin arasında, *üzgünüm, bu bir hataydı* ya da *senden faydalanmamalıydım* gibi şeyler olacaksa o halde *kesinlikle* başarabilirsin."

Bu söylediklerinin üzerine Archer'ın kendisine öylece baktığını görünce, "Vay canına," diye devam etti. "Ne var biliyor musun?" Kapıya işaret etti. "Hemen gitmeni istiyorum." Archer'ın ağzını açtığını görünce parmağını kaldırdı. "Tek bir kelime etme ki en azından bundan sonra seni görmeye katlanabileyim."

"Önce seni eve bırakayım..."

"İstemem, sağ ol. Bu arada, Archer..." O gözlerine bakana dek bekledi. "Bana bir daha sakın yaklaşma." Sonrasında ona arkasını dönmeyi ne kadar istese de kendisini gidişini izlemeye zorladı.

12. Bölüm

#ÖlüSevgili

Archer ofisinde bir oraya bir buraya yürüyüp duruyordu. İki dakika önce Elle'in ofisinden kovulmuştu. Bir dakika önce ise üzerinde çalıştıkları büyük bir davada bir gelişme olmuştu ve şimdi tüm elemanları işe gelmek üzere yoldaydı.

Kendisine ayıracak belki üç dakikası vardı ama tek düşünebildiği dünyasında bir şeylerin değiştiğiydi. Ne olduğunu da gayet iyi biliyordu.

Daha doğrusu kim olduğunu.

Bir yıl önce Elle'i bu binaya yönetici olarak aldırmanın her şeyi değiştireceğini biliyordu aslında. Ama yılın büyük kısmında ona olan mesafesini korumayı bir şekilde başarmıştı. Hem zihinsel hem de fiziksel olarak.

Fakat kamp yaptıkları o gece onun tadını aldığında dünyası dönmeyi kesmişti.

O geceden sonra adeta ekseninden çıkmıştı.

Az önce Elle'in ofisinde yaşadıklarının ardındansa dengesini tamamıyla kaybetmişti. Komik olan şuydu ki bir yıl önce olsa

dünyasının hâlâ aynı şekilde döndüğünü söylerdi. İhtiyacı olan her şeye sahipti sonuçta. Sevdiği bir evi, sıfırdan başlatıp yükseklere taşıdığı ve başarısıyla onu tatmin eden bir firması vardı.

Fakat zaman içinde bu tatmin duygusuna bir şeyler olmuştu. Kendisini tamamlanmış değil de... huzursuz ve tedirgin hissediyordu.

Ve tatmin olmuyordu.

Sebebini bir türlü çözemediği için de görmezden gelmeye çalışıyordu.

Sonra hayatına Elle girmişti ve Archer ilk kez değişmişti. Onun etrafındayken hiçbir zaman, hiçbir şeyden emin olamıyordu.

Sebebi belki de genç kadının gülümsemesiyle dünyasını aydınlatmasıydı. Hayatındakilere şiddetle değer vermesi de olabilirdi. Ona bile değer veriyordu ve buna sahip olduğu için Archer çok şanslıydı. Elle'i güldürdüğünde kendisini Süpermen gibi hissediyordu. Onu tatmin ettiğindeyse... Tanrı aşkına... Ofisindeki sehpaya dayanmış, dokunuşu için titrerken nasıl göründüğü hâlâ gözlerinin önündeydi.

Fakat kendisini buna kaptırdığında oluşturduğu sağlam temeller çatlamaya başlamıştı. Aralarında gerçekleşen şeyin ihtiyaçlarının ve kızgınlıklarının sonucundaki bir patlama olduğunu söylemişti kendi kendine. Ama bu bir yalandı.

Aralarında ne varsa bitmemişti. Sona ermemişti. Kamptaki öpüşmelerinden beri Archer kendisine o kadarıyla yetineceğini, tutkularına yenik düşmeyeceğini ve Elle'le asla ama asla oynamayacağını söyleyip duruyordu.

Ama mesele şuydu ki aslında onunla hiç oynamamıştı. Hep ciddiydi.

Ve birden bu gerçek onu korkutmamaya başladı. Üzerinde bir güce de sahip değildi. Elle'le arasındakilerin bitmesini istemiyordu. O kadın, hayatında sahip olduğu en güzel şeydi ve eğer gitmesine izin verirse büyük ahmaklık ederdi.

O sırada maalesef ki –ya da neyse ki– elemanları ofise doluştular ve ardından hep birlikte, kamuoyunca iyi tanınan bir ceza avukatı için kabul ettikleri, kayıp bir şahit ve örtbas edilmiş bir suç içeren işe koştular. Archer bu dava hafta sonunu ve haftanın çoğunu işgal edince perşembe sabahına kadar ne nefes alabildi ne de iş dışında bir şey düşünebildi.

Elle'e birkaç kez mesaj attı ama cevap alamadı. Saat bayağı erkendi. Onu görmek için ofisine gitse internet üzerindeki dersini bölmüş olurdu. Bu yüzden kendi ofisine yönelip gün geçtikçe büyüyen evrak yığınını biraz olsun küçültmek için çalışmaya başladı. Ama cuma akşamı Elle'in ofisinde olanları kafasından bir türlü çıkartamıyordu.

Yüce İsa, bütün yıl ondan uzak durmaya çalışarak büyük hata etmişti. Elle ise her an duygusal destek için onun yanında olmaya çalışmıştı... Sanki birbirleri için özel bir şey ifade ediyorlarmış gibi. Sonra onun haklı olduğunu fark etti. Birbirleri için *gerçekten* özel bir şey ifade ediyorlardı. Hem de çok büyük bir şey.

Bana bir daha sakın yaklaşma...

Archer, Elle'i incitmeyeceğine dair kendisine çok uzun zaman önce söz vermişti. Onu incitmektense ölmeyi tercih ederdi. Fakat cuma akşamı olanlar zihninde dönüp duruyordu. Şiddetli fırtına, Elle'in tatlı, kıvrımlı bedeninin kendisininkine değdiğini hissetmek, yumuşak sesiyle iç çekişlerini dinlemek, doruğa ulaşırken kollarını ona sarıp adını söylemesi...

Archer ondan uzak durmayı asla başaramazdı.

Ona bu hafta biraz zaman vermişti çünkü başka seçeneği yoktu. Ama artık üzerinde çalıştığı dava bitmişti ve şu anda Elle'i görmek istiyordu, buna ihtiyacı vardı. Hayatında önemli bir şeyler değişmişti. Ve artık Elle'i uzaktan seyretmeye bir son verecekti. Geçmişleri konusunda endişelenmeyi, genç kadının onunla minnettarlık hissettiği ya da borcu olduğunu düşündüğü için birlikte olmayı kabul ettiği konusunda kafa yormayı bırakacaktı.

Elle'e her yönden sahip olacaktı. Onu sonsuza dek yanında istiyordu.

Bunun çok zor olacağını bilerek ne yapması gerektiği üzerinde düşünmeye başladı ama bir yere varamadı. O sırada Spence arayıp onu çatı katına çağırdı. Binanın en güzel yeri olan, kartpostallara basılmış körfez ve San Francisco manzarasına sahip bu katı bilen insan çok azdı.

Spence kahvaltı için Meksika dürümü almıştı. Birlikte beş katlı binanın kenarına oturup bacaklarını aşağı salladılar ve karadaki dünyanın ilerleyişini seyre daldılar.

"Beni neden çağırdın?" diye sordu Archer.

"Bu hafta berbat geçiyor. Kahvaltıda dürüm yemek durumu hiç olmazsa biraz düzeltiyor."

Archer ona baktı. Söylediği doğruydu –*gerçekten* de kahvaltıda dürüm yemek durumları düzeltiyordu– ama arkadaşının başka bir derdi vardı, bunu görebiliyordu. Bir süredir sadece kendisine –ve Elle'e– odaklandığı için çok kötü bir arkadaş olduğunu hissetti. "Caleb'la birlikte hâlâ şu drone üzerinde mi çalışıyorsunuz?"

"Onu yanlışlıkla patlattık."

Archer yüzünü buruşturdu. "Çok üzüldüm, dostum. Geçen haftaki randevun nasıl geçti? Hani kimseye söylememem için bana yemin ettirdiğin şu randevu."

"İyi geçmedi," dedi Spence somurtarak.

"Neden?"

"Beni araştırmış."

Kahretsin. Maalesef ki bu çok sık olan bir şeydi. Kadınlar, Spence'in mal varlığının kokusunu aldıklarında genç adama yamanmak için anında bin bir türlü numara denemeye başlarlardı. "Onun hakkında araştırma yapmama izin vermeni söylemiştim sana," dedi Archer. O da, Elle de, hatta diğer arkadaşları da hep Spence'in çıkacağı kadınları önceden bir araştırmak isterlerdi çünkü adam bir dâhi olsa da medeni durumlarını değiştirme derdinde olan kadınları ayıklamakta hiç kabiliyetli değildi.

"Normal biri gibi görünüyordu," dedi Spence.

"Ama?"

"Ama benim acilen evlenmeyi kabul edeceğimi düşünüyordu. Evlilik sözleşmesi olmadan."

Archer buna gülmeden edemedi. "Kadın tek bir randevuda bu ayın *servet avcısı ödülünü* almaya hak kazandı desene."

Spence ağzına birkaç patates kızartması daha tıktı. Genç adam, genelde sözcükleri kullanmaktansa sessizliği tercih ederdi. Utangaç ya da içine kapanık biri değildi ama sessiz kalıp işlerine odaklanır ve etrafa kendisini ilgisiz olarak gösterirdi.

Elle ona seksi inek diyordu ama Archer, arkadaşının aşk hayatının o kadar da heyecan verici olmadığını biliyordu.

Gerçi Elle gelene kadar kendi aşk hayatı da heyecan verici değildi. Şimdi kendisini hem gezegendeki en şanslı dingil olarak görüyor hem de korkuyordu çünkü tüm güç Elle'deydi. Ve bu Archer'ın hayatında bir ilkti. "Hiç âşık oldun mu?" diye sordu Spence'e.

Spence gözlerini kırpıştırdı. "Pardon, bana ilişkilerle alakalı bir soru mu sordun şu anda? Senin ilişkilere alerjin var, unuttun mu?"

Archer rahatsızca kıpırdandı. Konuyu açtığına pişmandı ama artık çok geçti. "Eee, oldun mu olmadın mı?"

"Gerçekten de... Aşk hakkında mı konuşacağız? Duygular hususunda, hayatımda gördüğüm en özürlü iki insan olarak?"

"Aynen," dedi Archer dişlerini sıkarak.

"Tamam madem..." Spence omuzlarını silkti. "Evet. Ya da en azından olduğumu sandım. Sen bunu zaten biliyorsun."

"Peki, her ne olursa olsun onu korumak istediğini hissettin mi?"

"Tabii ki. Neden?" Spence ona yandan bir bakış attı. "Sen... Elle'e âşık mısın? Bir dakika. Kahretsin. Cevap verme sakın. Bilmek istemiyorum." Yüzünü ovuşturdu. "Elle bu konuda konuşup konuşmadığımızı sorarsa inkâr edebilirim böylece." Ellerini indirip Archer'a dik dik baktı. "Bir daha duygusal çöküş yaşarsan Pru ya da Willa gibi bir profesyonele danış."

"Çöküş falan yaşadığım yok," dedi Archer. Ama kendi kendisine konuşuyordu çünkü Spence kalkıp merdivene açılan kapıya doğru yürümeye başlamıştı bile. "En azından büyük bir çöküş değil."

Sonra kalkıp ofisine gitti. Bir süre sonra Mollie arayıp birinin onu ziyarete geldiğini söyledi. Archer programına baktı. Birkaç saatliğine herhangi bir randevusu ya da buluşması olmadığını görünce, "Kimmiş?" diye sordu.

"Morgan Wheaton."

Archer donakaldı. Elle'in ablasını düşünmeyeli ya da hakkında haber almayalı uzun zaman olmuştu. "İçeri gönder."

Morgan da tıpkı kız kardeşi gibi doğal ve rahat bir özgüvenle ofise girdi. Gerçi ikisinin arasında belli belirsiz bir fark yok değildi.

Elle'in zarafeti doğuştandı.

Morgan ise sadece zarifmiş gibi yapıyordu.

"Bak sen, konumumuz yükselmiş," dedi genç kadın, ofise göz gezdirirken. "Güzel mekân." Gülümsemesi gözlerine ulaşmıyordu. "Görüşmeyeli nasılsın, Memur Hunt?"

"Artık polis olmadığımı ikimiz de biliyoruz."

"Tabii." Morgan pencereye gidip dışarı baktı. Daha şubat ayındaydılar ama üstünde incecik, yazlık bir elbise ve önünü açarak göğüslerini sergilediği bir kot ceket vardı. Çıplak bacakları upuzundu ve ipleri bileklerinden dizlerine kadar dikkatlice bağlanmış sandaletler giymişti. Wheaton aile genleri sayesinde böyle hoş görünmesi hiç zor değildi.

Elle'e çok benziyordu ama önemli bir şeyi eksikti.

Kırılganlık.

Evet, Elle sahip olduğu kırılganlığı tıpkı ablasının varlığı gibi herkesten saklıyordu ama Archer'ın gözünden hiç kaçmamıştı.

Elle de bunu biliyordu ve bundan nefret ediyordu.

"Güzel manzara," dedi Morgan, Golden Gate Köprüsü'ne, limana ve körfeze bakan pencereden.

O dışarıyı seyrederken Archer da arkasına yaslanıp onu izledi. İki kız kardeş arasında sadece iki yaş vardı ama Morgan her zaman olduğundan daha yaşlı gözükmüştü.

Ama her zaman da olduğundan daha küçükmüş gibi hareket ediyordu.

Ona bakınca hayatının berbat geçtiği, bundan sonra da daha iyi geçmesini beklemediği anlaşılabiliyordu. Ve bu Archer'ı

sinirlendiriyordu. O gece Elle'i kurtarırken iki kızın da polisin eline düşmemesini sağlamıştı ama yalnızca biri bu fırsatı değerlendirerek hayatını ve kendisini değiştirmişti. Tabii bu, şu anda pencerede duran kız değildi.

"Ne oluyor?" diye sordu Morgan'a. Bir şeyler olduğundan emindi. Yoksa Morgan asla buraya gelmezdi. Bir şeye ihtiyacı vardı ve nedense Archer'ın ona verebileceğini düşünmüş olmalıydı.

"Pek bir şey olduğu yok," dedi genç kadın omuzlarını silkerek.

Karşısındaki kişi o olunca Archer muhtemelen işlerin pek de kolay gitmeyeceğini tahmin edebiliyordu. "Bir şey istiyorsun."

Morgan yine omuz silkti.

Tahmininde yanılmamıştı. "Elle burada olduğunu biliyor mu?"

"Onu perşembe günü gördüm. Sana söylemedi mi? Bana şöyle bir baktı ve kapıyı yüzüme kapattı. Konuşmak bile istemedi."

Bu Archer'ı şaşırtmadı. Elle ailesi tarafından çok incitilmişti. Yaraları çok derindi.

Ve o kolay affeden biri değildi.

"İkinizin aynı binada çalıştığınızı sonradan fark ettim," dedi genç kadın. "Senin hâlâ Elle'in parlak zırhlı şövalyesi olduğunu düşünüyorum."

"Yanılıyorsun."

Morgan ona inanmadığını gösterir gibi gülümsedi.

"Sadede gel, Morgan."

Genç kadın derin bir nefes vardı. Şaşırtıcıydı ama gözlerinde alaycılık ya da hilekârlık parıltıları yoktu. "On iki aydır temizim," dedi. "Madde kullanmadım. Alkol de." Duraksayıp Archer'a baktı.

Archer da ona baktı.

"Bana inanmıyor musun?"

"Benim neye inandığım önemli değil."

Morgan koltuklardan birine oturup öne eğildi ve ellerini masaya koydu. Gözlerinde ilk defa samimiyet vardı. "Bu yıl yaptıklarımdan gurur duyuyorum. Gerçek bir işe girdim. Yaşlı bir kadından bir oda kiraladım. Kadının çok fazla kuralı var ama..." Bir omzunu kaldırdı. "... yine de iyi biri. Beni önceden tanımadığı için seviyor."

Archer içini çekti. "Sen sevilmeyecek biri değilsin Morgan. İnsanların seni önemsemesini hak ediyorsun. Asıl sorunun hiç bu olmadı ki."

Morgan onun gözlerine baktı. "Demem o ki, artık değiştim. Elle'in bana yardım edebileceğini düşünmüştüm ama o... o hiçbir şeyi unutmamış. Beni affetmemiş."

"Sen onun ailesisin," dedi Archer. "Seni affetti. Ama evet, muhtemelen hiçbir şeyi unutmamıştır." Duraksadı. "O da çok fazla şey yaşadı."

"Onu savunuyorsun," dedi genç kadın hafif bir gülümseme ve büyük bir şaşkınlıkla. "Ne kadar tatlı."

Archer'ın yüzünü buruşturduğunu görünce de gülerek devam etti. "Erkekliğine laf etmek istemedim tabii. Hemen şimdi gidip ağırlık kaldırman ya da kamyonetini tamir etmeye kalkman falan gerekiyor mu?"

Archer güldü. "Hâlâ ukalasın."

"Wheaton genlerinde var," dedi genç kadın. "Bu bizim berbat anne babamıza karşı koruma kalkanımız. Böyle doğmuşuz. Elle'in değiştiğini söyleme sakın."

Archer cevap vermeyince Morgan tekrar güldü. "Siz ikiniz birlikte bayağı iyisiniz sanırım, ha?"

Morgan ona olta atmaya çalışıyordu. Ama gerçek şuydu ki Archer ile Elle birlikte iyiden de öteydiler... yanıcıydılar.

"Bu şahsi bir soru oldu sanırım," dedi genç kadın. "Unutmuşum. Sen şahsi sorulara cevap vermezsin."

Morgan rahat ve kayıtsız davranmaya, gerçek hislerini göstermemeye çalışıyordu; Archer bunu görebiliyordu. Ama eğer Elle'in başına bir bela açarsa... "Neler olduğunu anlat bana Morgan."

Genç kadının gülümsemesi soldu. Dudakları titremeye başladı ama zayıflık göstermemek için hemen parmaklarını ağzına götürdü. "Ah, bilirsin işte, ben sürekli aptal geçmişimden kurtulmaya çalışıyorum."

"Nasıl?"

"O geceden sonra hırsızlığı kesmedim, biliyorsun."

Archer kafasını sallarken Morgan bakışlarını başka yöne çevirdi. "Benim için o hayattan kurtulmak Elle için olduğundan daha zordu."

Bu saçmalıktı. Ama Archer bir şey demedi.

"Tek başıma kalmıştım."

Elle de tek başınaydı, diye düşündü Archer ama yine dilini tuttu.

"Paçayı zor kurtarıyordum."

"Gerçekten de zor kurtardın," dedi Archer. "İki kez."

Morgan onun gözlerine baktı. "Sen biliyor muydun?"

"Son beş yıl içinde iki kez hapse girdiğini mi?" diye sordu Archer. "Evet."

Genç kadın ona öylece bakakalmıştı. "İnanması zor biliyorum ama cidden hayatımı düzene soktum. Kafayı bulmuyorum. Genel eğitim dersleri alıyorum ve ön lisansı bitirmek üzereyim. Para kazanmak için de ev temizliğine gidiyorum."

"Ama?" dedi Archer.

"Ama farklı bir şey istiyorum. Kanunlara aykırı olmayan bir şey." Küçük bir kahkaha attı. "Kim olduğum düşünülürse bunun gülünç geldiğini biliyorum. Ama ben vergi ödemek, kendi dairemi tutmak için para biriktirmek istiyorum. Ancak kimse eski bir suçluyu işe almaz. Bir fırsat istiyorum. Bir daha asla batırmayacağımı söyleyebilirim." Savunmacı ve biraz da meydan okuyan bakışlarla ona baktı. Sanki Archer'ın kendisine gülmesini bekliyordu.

"Bu konuda ciddi misin?" diye sordu Archer.

"Hayatımda hiçbir şeyi bu kadar istememiştim."

"Peki ihtiyacın olan ne?"

"İlk olarak bir referans," dedi Morgan. "Aşağıdaki kafenin camına, sabah vardiyası için yarı zamanlı barista istediklerini yazmışlar. Barda da garson arandığını söyleyen bir kâğıt var."

Cehennem donsa Archer ona arkadaşlarından birinin mekânında iş ayarlayacak kadar güvenmezdi ama bir şeyler ayarlayacaktı. *Eğer* Morgan gerçekten istekliyse tabii. "Benden tek istediğin bu mu yani? İş için referans olmam mı?"

Genç kadın kafasını başka tarafa çevirdi. "Ve bir daire bulduğumda kira kontratına müşterek imza atmanı istiyorum."

"Bir de..." diye sordu Archer. "Çıkar ağzındaki baklayı Morgan."

Morgan hafifçe gülümsedi. "Her zamanki gibi açık sözlü ve dürüstsün."

"Her zaman."

"Geçmişimden kimsenin beni bulmasını istemiyorum," dedi Morgan onun gözlerinin içine bakarak. "Senin insanları görünmez yapacak yolların olduğunu biliyorum."

"Görünmez olmak mı istiyorsun?"

"Güvende olmak istiyorum. Temiz bir başlangıç yapmak, kendim için istediğim şeyleri gerçekleştirebilmek istiyorum ama bunu yapamıyorum." Çok mutsuz görünüyordu. "Yardıma ihtiyacım var, Archer. İstemesem de bu doğru."

Archer derin bir nefes aldı. "Herkes bazı zamanlar yardıma ihtiyaç duyar. Bunda utanılacak bir şey yok."

Genç kadının gözlerinde biraz olsun ümit belirdi. "Yani yapacak mısın? Bana yardım edecek misin?"

Belalı olsun ya da olmasın, hiçbir Wheaton'ı geri çevirme yeteneği olmayan Archer, "Evet ama bunu Elle'den saklamayacağım," dedi.

Morgan bir kaşını kaldırdı. "İlginç."

Evet, ilginçti. Ya da dehşet verici.

Elle, Willa'nın dükkânının bir köşesinde oturmuş, sabah çayını yudumluyordu. Bu hayvan dükkânı her zaman eğlenceli ve macera dolu olurdu. Bugün mekânı şenlendirenler kasanın yanında uyuklamakta olan bir Siyam kedisi, kuşyemliğinin üstüne tünemiş bir tepeli papağan, bir de minik köpek Vinnie'ydi. Kapının yanındaki güneşli bölgeye uzanmış olan Vinnie, erkeklik hazinelerini tüm dünyanın gözlerinin önüne sermiş halde horluyordu.

Elle, Willa, Pru ve Kylie ise Tina'nın kafesinden aldıkları küçük kekleri yemekle meşguldüler. Bir zamanlar Tina, Tim adında bir erkekti. Tim güzel kekler pişirirdi ama Tina, onun hiçbir zaman olmadığı kadar mutluydu ve bu mutluluğu keklerine daha çok yansıyordu. İnsanlar çok uzaklardan bile onun kekle-

rinden almaya geliyorlardı ve Elle'e göre bunlar gezegendeki en leziz keklerdi.

Elle, arkadaşları Pru ile Willa'nın torbadaki son limonlu kek için tartışmalarını izlerken yaban mersinli, minik bir keki ağzına attı.

"Ben sadece iki tane yedim ama," dedi Pru.

"Ben de iki tane yedim," dedi Willa.

Kylie de, "E ben de," dedi.

"Ama torbada on tane vardı," diyen Pru, parmaklarıyla sayıyı gösterdi. "Diğer üçü nereye gitti?"

Hepsi de dönüp Elle'e baktılar. Elle, üçüncü kekinin son lokmasını rahatça yuttu. "Hey, böyle zamanlarda hızlı olmak gerekir," dedi tezgâhta oturduğu yerden inerken. "Benim artık işe dönmem lazım."

Willa onu durdurmak için elini kaldırdı. "Dur bakalım, genç hanım. Bütün hafta ortalarda görünmedin. Senden haber bile almadık."

"Çok yoğun bir haftaydı."

"Hı-hı, tabii," dedi Willa. "Geçen hafta sonu çıktığın ilginç randevuyu anlatsana bize."

Elle yüz ifadesini hiç değiştirmedi çünkü arkadaşlarını ne kadar sevse de Archer'la arasında olanları onlarla tartışmaya niyeti yoktu.

Daha kendisi olanlara henüz hâkim olamamışken bunu yapamazdı.

Ama Archer'a çok iyi hâkim oldun... Bu düşünceyle birlikte zihninde bir sürü resim canlandı. Dizlerinin üzerine çökmesi... Archer'ın güçlü ve sıcak bedenini onunkine sarması... Ellerini

üzerinde gezdirip parmaklarını içinde hareket ettirmesi... Kulağına fısıldayan dudakları...

Bunu düşünmek bile nefes alış verişlerinin hızlanmasına neden olmuştu. Vücudunda başka şeyler de oldu ama bunlar insanların ortasında, hele ki arkadaşlarının yalanları ve yanlış söylemleri anında fark edebilen keskin bakışlarının karşısında gerçekleşmemesi gereken şeylerdi. Zaten sonra Archer'a, *bana sakın yaklaşma*, dediğini hatırladı. "Yanlış duymuşsunuz," dedi. "Archer'la ben randevuya çıkmadık. Sadece..."

Kahretsin. Randevu değil, seks davetiydi. Archer'a asla vermeyeceğini söylediği şey. Gerçi artık çok geçti. Hatalar yapılmıştı. Kendisine koyduğu Archer ambargosunda anlık bir aksaklık olmuştu sadece.

Pru'nun kaşları kalktı. "Archer'la mı? Ben Caleb'dan bahsediyordum. Ama Archer'ı da anlat tabii."

Lanet olsun. "Archer'la tartışacak birkaç şeyimiz vardı, o kadar. İşle alakalı. Bu yüzden ofisime gittik. Hikâyenin sonu."

Willa sırıttı. "Bir keresinde hepiniz burada otururken ofisimde Keane'in üzerine atlamıştım. O zaman ben de..." Parmaklarını kaldırıp tırnak işareti yaptı. "*...tartışacak birkaç şeyimiz vardı* bahanesini kullanmıştım."

Pru'nun gözleri kocaman açıldı. "Bir dakika," dedi Elle'e dönüp. "Yani Archer ve sen *birkaç şey mi tartıştınız*? Vay canına. İkinizin arasındaki gerginliğin bir gün patlak vereceğini hepimiz biliyorduk ama bu nükleer patlamayı duyarız ya da en azından dumanının kokusunu alırız sanıyordum."

"Ha ha," dedi Elle. Sonra gözlerini kırpıştırdı. "Bir dakika. *Aranızdaki gerginliğin bir gün patlak vereceğini biliyorduk*, derken ne demek istedin?"

Kızlar birden kahveleriyle ya da peçeteleriyle oynamaya başladılar. Ona cevap vermekten kaçınıyorlardı.

Elle, "Size diyorum," dedi ama o sırada Spence içeri girince konu dağıldı. Archer'ın onu işe aldırması konusunda Elle, Spence'le henüz yüzleşmemişti. Bu konuşmaya hazır olduğundan emin değildi çünkü.

Spence'in elinde, etrafa Tina'nın keklerinin kokusunu yayan bir kâğıt torba vardı. Kek isteyen kızlar onun üzerine atlayınca sohbet bölünmüş oldu.

"Geri çekilin," dedi Spence, torbayı havaya kaldırarak. "Bunlar benim."

"Bana da ver," dedi Willa.

Spence iri avucunu kafasına bastırarak Willa'yı kendisinden uzak tuttu. "Kendini kontrol et, kadın."

"Ama çok güzel kokuyorlar!"

"O zaman git kendine al," dedi Spence.

"Archer ile Elle'in işi pişirdiklerini biliyor muydun?" diye sordu Willa, gözlerini torbadan ayırmadan.

Archer istediği zaman bir kaya gibi durmayı, duygularını asla belli etmemeyi çok iyi başarırdı. Spence ise... metrelerce uzun, tuğladan bir duvar gibiydi. Hatta bir kale. Fakat bu soruyu duyduğunda boynunu komik bir şekilde aniden çevirip Elle'e baktı.

Sakin ol, sakin ol... Elle biraz zaman kazanmak için çayını yudumladı. Ama sakinlik maskesini düzgün takamamış olmalıydı ki Spence kafasını geriye atarak gülmeye başladı.

Elle kollarını göğsünde birleştirdi. "Pisliksin."

"Evet." Spence hâlâ sırıtıyordu. "Hadi ama, bu anın geleceğini çok uzun zamandan beri biliyorduk."

"Biz de öyle dedik!" diye bağırdı Pru.

Onun rahatsız olmasına bayılan Spence hâlâ Elle'e gülerek bakıyordu. "Eee, neler biliyoruz?" diye sordu sonra kızlara dönüp. "Sadece gerçekleri söyleyin."

Hepsi aynı anda konuşmaya başlayınca Spence elini kaldırdı ve hepsini susturdu. Sonra parmağını Willa'ya doğrulttu.

"Tartışırken görülmüşler," dedi Willa. "Avluda. Sonra da ara sokağa girmişler."

Elle ona bakakalmıştı. "Sen bunu nereden..."

Spence parmağını Pru'ya doğrultunca genç kadın, arkadaşının kaldığı yerden neşeyle devam etti. "Duyumlara göre birbirlerini duvara ittirip sarmaş dolaş olmuşlar."

"Bu bir gerçek değil," diye araya girdi Spence. "Sadece tahmin."

"Ah, tamam," dedi Pru. "Ama ara sokağa girdikleri doğru."

"Bir de şu var," dedi Willa. "Elle'in ofisindeki ikili koltuğu kırmışlar. Bu sabah Luis koltuğu çöpe doğru sürüklüyordu."

Elle yüzünün alev aldığını hissetti.

"Hmm," dedi Spence, çenesini ovuşturup Elle'e gülümseyerek. Grubun dâhisinin gözünden hiçbir şey kaçmazdı. Evet, geçen sene ilk firmasını sattığından beri boş dolaşıyordu ve henüz hayattaki amacını bulamamıştı ama yine de aktifti. Elle'in bildiği kadarıyla onun bu binayı satın aldığını kendisi -ve tabii ki de Archer- dışında gruplarındaki hiç kimse bilmiyordu. Ama bazen Spence başa çıkılamayacak kadar akıllı oluyordu ve Elle onun kendisiyle Archer hakkındaki fikrini duymak istemiyordu. Çünkü bu önemli değildi. Archer'la aralarında bir şey yoktu ki. Evet, anlık bir şeyler yaşamışlardı ama artık bitmişti. Tamamen. Yüzde yüz.

En azından Elle, *bana bir daha yaklaşma*, derken, kastettiğinin bu olduğunu biliyordu. Archer da onu dinlemiş, yanına gelmemişti. Ortadan kaybolmuştu hatta. Bu hüzün verici düşünceyle yerinden kalkıp kapıya yöneldi. "Ben gidiyorum."

"Gördünüz mü?" dedi Willa heyecanla. "Gitmesine bakılırsa haberler gerçek olmalı."

"Buradan gitmen senin hakkında konuşmamıza engel olmayacak!" diye seslendi Pru arkasından.

Elle ona orta parmağını kaldırarak karşılık vererek hepsini güldürdü. Ardından kapıyı itip avluya çıktı ve bunu asla itiraf etmese de alışkanlık olarak bakışları otomatik şekilde Hunt Dedektiflik'in bulunduğu ikinci kata kaydı.

Archer'ın ofislerinin bulunduğu daireden biri çıkıyordu. Elle olduğu yerde kaldı.

Kötü haber. Bu kişi ablasıydı.

13. Bölüm

#DiğerlerineBenzemeyeniBulun

Şokla olduğu yerde donakalan Elle, Morgan'ın asansöre binmesini izledi. Neler oluyordu? Tam olarak farkında olmadan asansöre doğru yürüdü ve kapı açılırken önünde durdu.

Morgan karşısında onu görünce şaşırdı.

Elle kısa bir kahkaha attı. "Benim seni burada gördüğüme şaşırmam normal. Ama ben burada çalışıyorum. Neden sen beni gördüğüne şaşırıyorsun ki?"

Ablası kendisini çabuk topladı. "Bak sen, *hayır* ve *güle güle* gibi kısa sözcükler yerine cümle kurmayı biliyormuşsun. Bildiğim iyi oldu."

"Neden buradasın, Morgan?"

Morgan omzuna astığı çantasının askısını düzeltti. "Bir şeylerin peşinde olduğumdan çok eminsin, değil mi?"

Morgan'ın sesinde incinme duyan Elle duraksadı. Ablası asla kırılgan biri değildi. Zayıf biri hiç değildi.

Ve aile ona göre değildi.

O zaman neden ablasının nefes alış verişi birden hızlanmıştı?

Neden gözleri, her an bir çöküş yaşayacağını gösterir gibi, şüphe uyandırıcı şekilde parlaktı? Elle sakinleşmek için derin bir nefes aldı. "Konuş benimle."

Morgan bir kaşını kaldırdı. "Önce kapını yüzüme çarpmak istemediğinden emin misin?"

"Sen bana Archer'ın ofisinde ne aradığını söyledikten sonra karar vereceğim."

Ablası gülümsedi. "Kıskandın mı?"

"Aman, boş ver." Elle oradan ayrılmak için topuklarının üzerinde döndü.

"Kahretsin Elle, bekle. Çaresiz kaldığımda tam bir sürtük olabiliyorum. Ve... özür dilerim, tamam mı?"

Elle ona döndü. "Başın belada mı?"

Morgan sesli bir nefes verdi. "Düşündüğün türden bir şey değil."

"Anlat," dedi Elle.

"Artık içmiyorum," dedi Morgan. "Okula başladım. Hayatımı düzeltmek için çabalıyorum. Kendime ait bir daire ve iş istiyorum. Bu yüzden de referansa ihtiyacım var."

"Ben de aynı yollardan geçtim," dedi Elle. "Annemden ayrıldığımız zaman. Hatırlıyor musun? Kira kontratını imzalayabileyim diye yaşım hakkında yalan söylemiştik. Hayata devam edebilmek için kredi kartı alabileyim diye de. Çünkü sen kendininkini telef etmiştin. Sonrasında da beni ektin. On altı yaşındaydım ve sen ortadan kaybolduğunda, arkanda bıraktığın on iki bin dolarlık borçla yapayalnız kalmıştım. Üstünden iki yıl geçince kapıma geldin, her şeyi silip baştan başladık. Evet, o zaman suç bendeydi çünkü sana inanmayı seçmiştim. Sana tekrar inanmak ahmaklıktı."

Morgan gözlerini yumdu. Açtığında pişmanlık gözyaşları görülebiliyordu. "Benden ne istiyorsun, Elle? Yaptığım tüm kötü şeyler için senden özür dilerdim ama o zaman bütün gün burada dikilmemiz gerekir. Zaten bana inanır mısın o da belli değil." Tekrar duraksadı, sonra içini çekti. "Ama gerçekten üzgünüm. Bok gibi bir insandım ve bundan nefret ediyorum. Keşke hepsini geri alabilsem."

"Bana asıl istediğini söyle."

Morgan sinirli bir şekilde homurdandı. "Bu sefer gerçekten değiştiğime inanmak çok mu zor? Sen sanki hayatını mükemmel bir şekilde mi yaşadın da bana öyle tepeden bakıyorsun? Yaptığından utandığın hiçbir şey yok mu?"

Tabii ki Elle de hayatını mükemmel bir şekilde yaşamamıştı. İtiraf etmek istemeyeceği kadar hata yapmıştı. Ama yaptığından utandığı bir şey yoktu.

Belki ablasının hayatını değiştirdiğine inanmak istememesi kötü bir şey olabilirdi. Ama eğer hayatını düzeltmiş olsa o zaman yapmaması gerektiği halde küçük kardeşini terk edip gittiğini de itiraf ederdi.

"Bak," dedi Morgan alçak sesle. "Buraya gelme sebebim *asla* seninle kavga etmek değil."

"Neden Archer'a gittin?"

"Çünkü sen beni kovdun. Yardıma ihtiyacım vardı."

Elle'in içinde suçluluk duygusu belirirken öfke de geri kalmamıştı. "Ona gitmemeliydin. Zaten başına yeterince iş açtık."

"Olabilir," dedi Morgan. "Ama çok şaşırtıcı. O iri, sert, havalı adamın seksi göğsünde güzel bir kalp varmış."

Ablası yanından ayrılıp avlunun demir kapısından çıkarak caddede kaybolurken Elle kötü şeyler yapmamak için kendisini

ikna etmeye çalıştı. Ofisine çıkıp işe gömülmeli ve cinayet isteği içinden yok olana dek çalışmalıydı. Hiddetinin birazından olsun kurtulabilmek için asansörü kullanmayıp merdivene yöneldi.

Basamakların tepesine vardığında soluk soluğa kalmıştı ve ayak parmakları acıyordu. Ama hâlâ deli gibi öfkeliydi. O kadar ki Archer'dan uzak durma kararını unutup onun ofisine yöneldi.

Resepsiyonda oturan Mollie ona gülümsedi. "Merhaba. Elbisen ve üstüne giydiğin minik kazak çok güzel. Ama böyle üşümüyor musun?"

Elle bebek mavisi, kolsuz, dar elbisesine ve aslında tam bir kazak sayılamayacak olsa da dolabında asılı durmasına kıyamadığı dantelli kazağına baktı. "Donuyorum aslında," diye itiraf etti. "Ama indirimden birkaç yazlık parça aldım ve bu üstümdekini yaza kadar bekletmek istemedim."

Mollie güldü. "Güzel görünmek için biraz rahatsızlık hiç sorun değildir, değil mi?"

Elle de tam olarak böyle düşünüyordu.

"Eee, ne oldu?" diye sordu Mollie. "Senin için ne yapabilirim?"

"Patronunun yanına bir dakikalığına uğrayıp onu boğmak... şey, yani onunla konuşmak istiyorum."

"Ah, ilkini de yapabilirsin aslında," dedi Mollie. "Günün geri kalanında tatil yapmış olurum."

Elle ona gülümseyip arka tarafa yöneldi. Archer'ın ofisinin kapısı kapalıydı ama bu Elle'i durduramazdı. Joe, Max ve Trev'le bir toplantının ortasında olan Archer, adamlarıyla birlikte masadaki krokilere doğru eğilmişti. Doberman Carl ise odanın ortasını koca gövdesiyle kaplamış, horlayarak uyuyordu. Elle'i görünce

kafasını kaldırdı, sonra ödül maması bekleyen ümit dolu gözlerle ayağa fırladı.

Elle, köpeğin kafasını okşarken Joe'nun dediği bir şeyi dinlemekte olan Archer gözlerini çevirip ona bakarak kalbinin bir takla atmasına, zihninin geçen cuma akşamki erotik görüntüleri tekrar oynatmaya başlamasına neden oldu.

Archer'ın gözlerine bakılırsa o da o akşamı düşünüyor gibiydi.

"Odayı boşaltın," dedi adamlarına.

"Of ama," dedi Max. "Tam da en heyecanlı yerinde."

Trev iş arkadaşının ensesine bir şaplak indirdi.

Joe masadaki krokileri toplayıp dışarı çıkmak için Trev'in peşine takılırken Elle'e gülümsedi. "Bugün güneş ışığını kim yedi, fırtına bulutu?"

"Düş yakamdan, Joe."

Joe ona göz kırptı. "Yakandan düşüp aşağı doğru kayardım ama patron izin vermez."

"*Dışarı*," dedi Archer, Joe'yu hızlandıran bir sesle.

Max yerde tekrar uyumaya dönmüş olan Carl'a parmak şıklattı. Dev köpek gerindi, gaz çıkardı ve işini bitirmenin rahatlığı ve mutluluğuyla kapıya doğru ilerledi.

"Kusura bakmayın," dedi Max, elini havada sallarken. "Mollie'nin yumurtalı kekini yedi ama midesine iyi gelmemiş demek ki."

"Orası kesin." Joe boğulacak gibi öksürdü. "Bu ne be?"

Elle burnunu kırıştırdı. "Carl bir köpek mi yoksa fil mi?"

Max sırıtarak ofisten çıktı.

Ve Archer ile Elle ofiste yalnız kaldılar. Az sonra Archer'ın sağlığında olumsuz değişimler olacaktı ama kendisi bunun pek

farkında değil gibiydi. Hatta Elle üzerine yürürken masasının ön kısmına geçip yaslandı ve ayak bileklerini kayıtsızca üst üste koydu. Vücut dili çok rahat ve sakin olduğunu gösteriyordu.

Dinlenmekte olan bir leopar gibi.

Üzerine tam oturan, soluk renkli bir kot pantolon ve göğsünü saran siyah bir tişört giymişti. Artık fazlasıyla yakın oldukları için Elle yine aralarındaki o soyut şeyi ve Archer'ın inkâr edilemez çekim gücünü hissetmeye başlamıştı. Kararlılığının, konsantrasyonun ve karakterinin yoğunluğunun birleşerek oluşturduğu çekimdi bu. Elle'in ona karşı hissettiği çekim ise bunun üstüne tuz biber oluyordu. Üzerine atılıp kollarını onu boğma isteğiyle değil de başka bir istekle boynuna sarmadan önce geriye doğru bir adım attı.

"Sana benden uzak dur demiştim ama buna şimdi kısa bir ara veriyorum," dedi. "Çünkü seni azarlamam gerekiyor. Sonra eski halimize geri dönebiliriz."

"Hiç sanmıyorum," dedi Archer, gözlerinde anlaşılmaz bir duygunun parıltısıyla. Kararlılık gibi duruyordu ama bunun anlamsız olduğunu düşünen Elle duraksadı.

"Morgan'la mı görüştün?"

"Evet," dedi genç adam tereddüt etmeden. Bunu yapması Elle'in şevkini biraz kırmıştı.

"İtiraf ediyorsun yani."

"Ben sana hiç yalan söyledim mi?"

"Gerçeği söylemekten kaçındın," dedi. "Bu kesin."

Archer'ın yüz ifadesi ona katılmadığını gösteriyordu. "Benden yardım istedi," dedi. "İlk önce sana gelmiş. Yani buraya gelmesine şaşırmaman gerekirdi."

"Ama şaşırdım. İkimizin de hayatını mahvetmiş olan kişiye yardım edecek olmana şaşırdım."

Archer gözlerini ondan ayırmadan bir süre hareketsiz kaldı. Sonra masasından ayrılıp Elle'in yanından geçti ve kapısını kapatıp kilitledikten sonra tekrar yanına döndü. "Konuşmamız gerek."

Elle kollarını göğsünde birleştirdi. Bu şekilde duygularını açık ettiğini biliyor ama kendisine engel olamıyordu. "Sana söylemiştim, konuşacak bir şey yok."

"Bence var."

"Aramızda bir şey *geçmedi*."

"Maalesef aynı görüşte değilim. Ama buna sonra geleceğiz," dedi Archer. "Morgan benim hayatımı mahvetmedi, Elle."

"İyi. O zaman ben mahvettim."

"Hayır."

"Çömez bir polistin ve başkomiser olan baban tarafından, kariyerini yeni bir yola sokabilecek olan gizli bir göreve atanmıştın. Bense... hiçbir yere gitmeyen bir yoldaki on altı yaşında bir ahmaktım. Koca operasyonu mahvetmekle kalmadım, senin kovulmana neden oldum."

Archer uzunca bir süre ona öylece baktı. "Ben kovulmadım," dedi sonunda. "İşi kendim bıraktım."

Elle bunu ondan duymayı hiç ama hiç beklemediği için ağzını açarak ona bakakaldı. "*Ne?*"

"Evet haklısın, çömez bir memurdum," dedi genç adam. "O gece ortak bir operasyondaki ilk görevimdi. Aslında orada olmamam gerekiyordu ama babam yetkisini ve mevkiini konuşturmuştu. Benim kariyerime... fazla odaklıydı."

Elle bunu biliyordu. Archer'ın babası yılların polisiydi ve bu onun hayatı, nefesiydi. Aynısını oğlu için de istiyordu.

"O gece her şey dikkatlice planlanmıştı," diye devam etti Archer. "Hataya, bilinmeyene yer yoktu. Gayet açık direktifler almıştım, sadece gözlem yapacak ve diğerlerine ayak bağı olmayacaktım. Herkes bu işin sorunsuz halledileceğinden emindi."

"Sonra ben çıkageldim," dedi Elle alçak sesle. Boyunu *fazlasıyla* aşan o işte nasıl dehşete düştüğünü hâlâ hatırlıyordu.

"Evet, her şeyin tam ortasındaydın. Küçüktün, korkmuştun... ait olmadığın bir yerdeydin. Oradakilerle birlikte tutuklanacağını biliyordum ama masum olmanı umursarlar mıydı yoksa seni sivil zayiat olarak mı görürlerdi bilmiyordum." Elle, Archer gözlerinin içine baktığında onun kendisini o geceki haliyle gördüğünü fark edebiliyordu. Eski püskü bir şort ve tişört içinde, düştüğü için elleriyle dizleri kanlı, yüzünde Lars'ın vurduğu yer morarmış haldeki küçük kız olarak yani...

Onun kendisini o durumda görmüş olmasından hâlâ nefret ediyordu. Hem de iliklerine kadar. Şu anda olduğu kontrollü bireye dönüşmek için çok çalışmıştı ve *hep* bu şekilde kalmak için elinden geleni yapacaktı.

Fakat üzücü olan şuydu ki geçmişinden ne kadar kaçarsa kaçsın, kendisini ne kadar değiştirmiş olursa olsun Archer onu hep *o* kız olarak görecekti. Bu, Elle'in katlanmakta çok zorlandığı gizli utancıydı. "Kovulmadığından bahsettiğin kısma dön."

"Emirlere karşı geldim," dedi genç adam. "Protokolü ve kuralları çiğnedim. Babamın otoritesine saygısızlık ettim."

"Evet," dedi Elle. "Benim yüzümden."

"Hayır," diye karşılık verdi Archer ciddiyetle. "O durumda masum olarak gördüğüm herkes için aynı şeyi yapardım. Ve

kovulmalıydım. Bunu herkes biliyordu ama babamın beni kovmayacağının da farkındaydılar. Kovmak yerine bana uzaklaştırma cezası verdi."

"Sadece uzaklaştırma mı aldın?"

"Evet. Ama işe dönemezdim."

Elle ona baktı. "Bu yüzden işi mi bıraktın?"

"Evet. Ama bilmelisin ki bu, hayatımda yaptığım en doğru şeydi. Yani eğer kalbinde gizli bir suçluluk duygusu varsa bırak gitsin. Çünkü öyle hissetmen yersiz."

Elle onun hakkında bir şey biliyorsa o da Archer'ın doğru olduğunu düşündüğü şeyi yaptığıydı, kolay olanı değil. Elle'in hayatını kurtarmıştı. Bu yüzden işinden atılmamış olabilirdi ama ne derse desin, hayat yolunun değişmesinin sorumlusu Elle sayılırdı.

Ona çok şeye mal olmuştu.

Başka şeyler de kaybetmesine neden olamazdı. Ama işte, Morgan dönmüştü. Yani Archer'ın hayatını tekrar mahvetmeleri an meselesiydi. "Ona güvenemezsin, Archer," dedi. "Neden güvendiğini anlayamıyorum."

"Güvenmiyorum," dedi genç adam. "Ama bu, neyin peşinde olduğunu öğrenmek istemediğim anlamına gelmez."

"İyi. Bu senin hayatın sonuçta. Ama..."

"Ama yine de bana ne yapmam gerektiğini mi söyleyeceksin?" diye sordu Archer, dudaklarında minik bir gülümsemeyle.

Elle onun gülmesi karşısında savunma moduna geçti. "Eh, bu konuda sessiz kalmayacağım kesin."

"Anlaşıldı," dedi genç adam kuru bir sesle. "Bu arada, bil diye söylüyorum, ben senin sessiz kalmanı *hiç* istemiyorum, Elle."

Elle yüzünün kızardığını hissetti. Archer'ın o geceki çeşitli

sesleri kastettiğini ikisi de biliyorlardı. "Sana söyledim, o konuyu tartışmayacağız. Çünkü öyle bir şey yaşanmadı."

"Ben ne düşünüyorum biliyor musun?"

"Haklı olduğumu mu?" dedi Elle sahte bir tatlılıkla.

Archer burnundan alaycı bir nefes verdi. "Elle, sen her zaman haklısın. Bu senin dünyan, biz ise sadece içinde yaşıyoruz."

Bunu duyunca alaycı gülüş sırası Elle'e geldi.

Archer eğlendiğini gösteren bir ses tonuyla devam etti. "Düşündüğüm şey şu, bence sen beni azarlamayı tahrik edici buluyorsun."

Doğruydu. Elle buraya aslında onu azarlamaya gelmiş olsa da şu anda her nasılsa, alaycı da olsa birbirlerine gülümsüyorlardı. Ve birbirlerine çok yakın duruyorlardı.

Bayağı yakın.

Elle onun dudaklarına baktı. O dudakların, kulaklarının arkasındaki hassas bölgeye nasıl değdiğini, onu cennete götürüp geri getirirken kulaklarına nasıl erotik şeyler fısıldadığını hatırlıyordu.

Hatta bu iki kez olmuştu. Peki, üç kez. Ama kim sayıyordu ki?

Şimdi o dudaklar gülümsüyordu. "Bana biraz daha bağırmak istiyorsun, değil mi?" diye mırıldandılar sonra.

Evet. Ama Elle'i rahatsız eden bu değil, kıyafetlerini çıkartıp onun üzerine atlama isteğiydi. "İsteklerime her zaman boyun eğmem," dedi gergince. "Mesela, şu anda parmaklarımı boynuna sarıp sıkmak çok hoşuma giderdi ama bunu yapmıyorum. Kendimi kontrol edebilme yeteneğim hayranlık uyandırıcı, değil mi?"

Archer seksi gülümsemesi genişlerken hareketlendi ve ona doğru gelip tam dibinde durdu. Göğüsleri ve ayakuçları birbirine değiyordu. "İstersen yapabilirsin," diye mırıldandı.

14. Bölüm

#BirTaneYetmez

Archer, Elle'den ışıltılı dalgalar halinde yayılan enerjiyi her zamanki gibi hayranlıkla izliyordu. Genç kadının yanakları kızarmıştı ve gözleri parlıyordu. Elini onun göğsüne koyup ağzını azarlamak için açtı. Ama Archer kendisini tutamadı.

Ve onu öptü.

Sebebi azarlamasını engellemek olabilirdi. Ama asıl istediği onun dilinin tadını tekrar alabilmekti.

Elle bir an için hareketsiz kaldı, sonra her zaman yaptığı gibi kendisini bırakıp kollarını onun boynuna sardı. Boğazının derinliklerinden yumuşak, seksi bir inleme yükseldi.

Bu kadın her seferinde Archer'ı çözmeyi başarıyordu. Ona daha fazla yakınlaşabilmek için kollarını sıkıca beline sardı. Nefesini yüzünde hissedebiliyordu. Sonra genç kadın geri çekildi ve dudakları hâlâ ıslakken ona baktı.

Archer da bakışlarına karşılık verdi. Hareket edemiyor, ona bir kez daha sahip olana dek nefes bile alamayacağını hissediyordu. Elle'in nefesini nasıl kesebileceğini, o seksi inlemesini nasıl

duyabileceğini ve onu nasıl kıvrandırabileceğini bilerek ellerini vücudunda kaydırdı. Tam kalçasına gelmişti ki Elle tek sözüyle onu durdurdu.

"Bekle," demişti nefes nefese.

Archer dondu. "Bekle mi? Yoksa hayır mı?"

Elle tereddüt etti, sonra alnını onun omzuna dayadı. "Pekâlâ, şöyle bir şey var."

Güzel, demek bir şey vardı.

"Sana hâlâ kızgınım."

"Anlaşıldı," dedi Archer tartışmamak için.

"Yani, çok ama *çok* kızgınım," dedi genç kadın. "Ama şimdi buna başka bir şey de karıştı."

"Nedir o?"

Elle, "Seni istiyorum," diyerek onu sadece sözcüklerle tahrik etmeyi başardı. "Ama," diye devam etti Archer'ın bir şey diyeceğini görünce. "Kendi koşullarım altında istiyorum."

"Dinliyorum." Aslında Archer koşulları falan umursamıyordu, ona istediğini verebilirdi.

"Bunu yapacağız," dedi genç kadın. "Ama ikimiz için de geçici bir şey olduğunu bileceğiz."

"Geçici. Peki, dediğin gibi, *sana yaklaşmayarak* mı yapacağım bunu?"

"Evet," dedi Elle. "Anlaştık mı?"

Hayır. Kesinlikle hayır. Ama Archer bunu daha sonra düşünebilirdi. Elini onun saçlarına daldırıp kafasını hafifçe geriye çekerek yüzüne baktı.

"Archer? Beni duyuyorsun, değil mi? Bu aramızdaki farklı bir boyuttaymış gibi olacak."

"Duyuyorum." Ama onunla aynı fikirde değildi. Kafasını eğip onu öpmek istedi ama Elle yine onu durdurdu.

"Bir kural daha mı?" dedi Archer.

"Işıklar açık."

"Evet."

"Ama günün ortasındayız. Ve bunlar floresan lamba. Kimse floresan ışıkları altında iyi görünmez, Archer."

"Sen görünürsün. Sen her şeyin altında iyi görünürsün." Archer sırıttı. "Benim altımda muhteşem görüneceksin." Ona bunu göstermek için hareketlendi fakat Elle elini onun göğsüne koydu.

"Ben ciddiyim."

"Biliyorum," diye mırıldandı Archer yumuşak bir sesle, dudaklarını onun köprücük kemiğinde gezdirirken. Bir yandan da onu ne kadar çabuk soyabilirse Elle'in âşık olma sürecini o kadar hızlandırabileceğini düşünüyordu. Çünkü kendisi çoktan ona âşık olmaya başlamıştı.

"Bak, bu buzlar kraliçesi görünümümü dikkatli bir şekilde devam ettirdiğimin farkındayım..." –Archer'ın, boğazını ısırmasıyla dudaklarından küçük bir inleme yükseldi– "... ve benim mükemmel olduğumu düşünüyor olabilirsin ama..."

Archer onu öperken alaycı bir nefes verince Elle göğsüne bir şaplak geçirdi. Bunun üzerine genç adam onun bileğini tuttu ve biraz çekişmeden sonra avucunu göğsüne sabitledi.

"Elle," dedi. "Sen benim gözümde hep mükemmelsin."

"Sana anlatmaya çalıştığım da bu işte! Bu bir illüzyon. Güzel kıyafetlerin sihri." Sevimli bir samimiyetle Archer'ın yüzüne baktı. "Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Hayır."

Elle içini çekti. "Ben sadece senin..."

Archer onun yüzünü avuçlarının arasına alıp kendisine bakmasını sağladı. "Ne?"

"Eskiden olduğum kızı hatırlamanı istemiyorum," diye fısıldadı genç kadın.

Durumu tam olarak idrak edemeyen Archer kaşlarını çattı. Oyun oynadıklarını sanmıştı ama görünüşe göre öyle bir şey yoktu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Hiçbir şeyi olmayan, kim olduğunu bilmeyen, yürüyecek bir yolu bulunmayan kız," dedi. "Bana baktığında o kızı görmeni istemiyorum!"

Archer şaşırarak hareketsiz kaldı. "Elle, o kız benim hayatımda tanıdığım herkesten daha cesurdu. Kendi faydasına tek bir şey olmasa bile ablasını koruyup kollamak için her şeyi yapabilecek bir kızdı."

Elle keskin bir nefes aldı. Ona inanmayı çok istiyordu ama yine de korkar gibi bir hali vardı. "Ben artık o kız değilim," dedi kısık sesle.

"Hayır, hâlâ osun. Bu maskenin, bu makyajın, güzel giysilerin ve aşırı seksi ayakkabıların altında hâlâ o kız var. Sadece birinin bunu sana hatırlatması gerekiyor." Genç kadının minik kazağını omuzlarından çekip masasının üstüne attı. "Göster bana," dedi yumuşak bir sesle.

"*Ne* göstereyim?"

"Tüm bunların altında kim olduğunu göster."

Elle hafifçe güldü. "Nasıl yani? Senin için striptiz mi yapayım?"

"*Açığa çıkar*," diye düzeltti Archer. "Gerçek seni açığa çıkar."

Elle kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bunu neden yapayım?"

"Çünkü ben de aynı şeyi yapacağım." Archer kapısının kilidini kontrol etti, sonra masasındaki telefonun dahili arama tuşuna bastı.

"Evet?" diye sordu, Elle'i oraya patronuna haber vermeden gönderdiğini bilen Mollie tatlı bir sesle.

"Sana haber verene kadar meşgulüm," dedi Archer.

"Çalışanlardan biri sana ihtiyaç duyarsa?"

"İşlerini seviyorlarsa ihtiyaç duymazlar."

"Ama on beş dakika sonra toplantın var."

"Müsait değilim, Mollie."

O telefonu kapatırken Elle göğsündeki kollarını çözüp ona baktı.

Archer da onun gözünde vazgeçilemezmiş gibi görünmek için elinden geleni yaptı. Başarılı olmuş olmalıydı ki genç kadın, "Kafanda bir plan varmış gibi görünüyorsun," dedi.

"Şimdi tamamen bana kaldın." Sonunda. "Planlarım var, evet. Büyük planlar." *Benden vazgeçememeni sağlayacak planlar.*

"Sen... Benimle flört ediyorsun," dedi Elle şaşkınlıkla.

"Bunu inkâr edip duruyordum ama evet, seninle flört ediyorum."

Elle bir dakika kadar ona baktı ve sonunda bir karar vermiş gibi göründü. Geriye doğru bir adım atıp belden bağlamalı elbisesinin kuşağını çözdü.

Elbisenin önü açıldı.

Archer'ın da ağzı bir karış açıldı çünkü üstünde yalnızca ten rengi, dantelli çamaşırları ve "beni becer" diye bağıran siyah topuklu ayakkabıları kalan Elle göz kamaştırıcı görünüyordu.

Genç kadın parmak uçlarında yükselip Archer'ın dudaklarına yumuşacık, yavaş bir öpücük kondurdu.

Archer ağzını onunkine sertçe bastırmak, vücudunun her bir santimini öpmek, ısırmak istiyordu. Ama Elle ona minik öpücükler vermeye devam ediyordu ve her inleyişinde nefesi onun

yüzüne vuruyordu. Sonra kendisini ona bastırdı ve sertleştiğini fark edince –gerçi Elle ofisine ilk girdiği andan beri Archer bu haldeydi– onaylar gibi bir ses çıkardı.

Onun bu küçük işkencesi ve gittikçe hızlanan solukları karşısında Archer yüksek sesle inledi. Kendisi onun gibi soluk soluğa değildi çünkü hiç nefes alamıyordu.

Elle ellerini onun sırtında kaydırıp gömleğini çekiştirdi. "Çıkar," dedi.

Hanımefendi nasıl isterse... Archer gömleğini çıkarıp kenara attığında Elle onun bıçak yarasından kalma izini öperek kalbini eritti. Sonra ellerinden birini ensesine götürüp saçlarını sıkıca tuttu ve öpücüğü derinleştirerek ona dudaklarını verdi. Hatta her şeyini verdi.

Archer kollarını onun beline sarıp ellerini sırtına bastırdı ve hızı ayarlamasına izin verdi. Dili ağzının içindeyken ve bedeni onunkine sürtünürken bunu yapması bayağı zor oluyordu gerçi. Sonunda nefes alabilmek için ayrıldıklarında Elle ona üstündekileri çıkarmasını işaret etti.

Elle beklerken Archer ayakkabılarıyla çoraplarını çıkartıp onun gözlerine baktı. "Sıra sende."

Onun göğsünü ve karın kaslarını incelerken nabzı hızlanmış gibi görünen genç kadın ayakkabılarını çıkarmak için eğildi.

"Ayakkabıların kalsın."

Elle doğrulup bir kaşını kaldırdı. "Cidden mi?"

"Kesinlikle."

"O zaman senin bir şeyler çıkarman gerek."

Ona itaat eden Archer kemerini ve fermuarını açıp pantolonunu çıkardı ve Elle'i ne kadar seksi bulduğunu pek saklamayan siyah boxerla kaldı.

Elle'in bu kanıta bakarken alt dudağını ısırdığını gördüğündeyse hırlayarak ona doğru ilerledi ve ellerini vücudunda kaydırdı. Sutyenini çıkartıp yere fırlattığında Elle keskin bir nefes aldı.

"Muhteşemsin," diye fısıldadı Archer, dudaklarını çenesine dokundurup parmaklarını titreyen bedeninde dolaştırırken. "O kadar muhteşemsin ki nefesimi kesiyorsun."

"Tamamen soyun," dedi Elle. Alçak sesle dillendirdiği bu emir Archer'ı gülümsetmişti çünkü bu kadın hiçbir zaman ruhunu kaybetmiyordu. Pekâlâ, eğer o önce Archer'ın soyunmasını istiyorsa bu hiç sorun değildi. Genç adam iç çamaşırını da çıkardı.

Elle bir keskin nefes daha aldı ve kadınsı bir sesle mırıldandı.

"Şimdi de *sen* fazla giyiniksin," dedi Archer, dudaklarını onun kulağına götürerek. Parmaklarını da külot görevi görmeye çalışan dantel parçasının kenarına geçirmişti. Sonra külotu yavaşça çekiştirdi ve ayaklarından çıkartabilmek için onun önünde diz çöktü. Uzanıp bacaklarına, kalçasına ve göbek deliğine öpücükler kondurdu.

Ardından biraz daha aşağıya kaydı.

"Archer," dedi Elle soluk soluğa, ellerini onun saçlarına daldırarak.

"İşte bu," dedi Archer, onu tekrar öperken. Ardından da dilini işin içine kattı ve Elle'in bedeninden aldığı ipuçlarını, parmaklarının saçlarını çekiştirmesini dikkate alarak onu kıvrandırdı.

Elle'in, bu şekilde doruk noktasına ulaşırken soluk soluğa adını inlemesine bayılmıştı. Dizlerinin bağının çözüldüğünü görünce onu tutup masasının üstüne oturttu ve bacaklarını iki yana açıp aralarına süzüldü. "Bugün yarın bir yatak buluruz herhalde."

"O biraz zor çünkü bunu yaptıktan sonra birbirimize yaklaşmayacağız." Elle dişlerini onun alt dudağına geçirip hafifçe

çekiştirdi, sonra ona yumuşacık bir öpücük verdi. Archer bunu ayakparmaklarında bile hissetmişti.

"Prezervatif?" diye fısıldadı Elle.

Archer donakaldı. Bir yandan da Elle'in yetişkin bir adamı ağlarken görmeye ne tepki vereceğini merak ediyordu. "Bende hiç... Yüce İsa." Hayatında ilk kez yanına prezervatif almayı şimdi mi unutmuştu yani? "Cüzdanımda acil durumlar için sakladığım prezervatifi geçen gece kullandık."

"Anlıyorum." Elle tereddütle ona baktı. "Ben iki yıldan uzun süredir kimseyle birlikte olmadım. Hap kullanıyorum."

Archer'ın yüreği ağzına fırladı adeta. "İki yıl mı?" Elle'in yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Neden?"

Genç kadının göz kapakları titredi. "Bu konuyu konuşmak mı istiyorsun yoksa bir şeyler yapmak mı?"

Güzel noktaya değinmişti. "Ben... daha önce hiç prezervatifsiz yapmadım."

Elle yine ona sürtündü, sonra ellerinin arasına alıp istediği yere yönlendirdi. Archer öne doğru eğilip ellerini masaya, onun kalçalarının iki yanına dayadı. Dengesiz nefesler alırken aletini dokundurarak onu kışkırttı. Elle sonunda inleyerek bacaklarını ona doladı.

"Neden bekliyorsun?" diye sordu sabırsızca.

Archer onun tatlı kıçını avuçlayarak kendisine doğru çekti ve içine girdi.

İkisi de aynı anda keskin birer nefes aldılar. Archer bir an için kendisinden geçtiğinden emindi. "Kahretsin, Elle," diye fısıldadı. Genç kadının tırnaklarının omuzlarına battığını, saçlarının kollarına değdiğini hayal meyal hissedebiliyordu. Kafasını geriye atarak boynunu onun ağzı için açan Elle'in hafifçe

aralanan dudaklarından minik inlemeler yükseliyordu. Archer onun bacaklarının belini gittikçe daha da sıkmaya başladığını hissetti.

Tanrı aşkına... Elle'den önceki hayatının nasıl olduğunu hatırlayamıyordu bile. Dünyasındaki her şeyin harika olduğunu sanıyordu ama bu muhteşem, tutku dolu kadın onu ters köşeye yatırmıştı ve Archer ona doyamıyordu.

Artık bir şeyden emindi. Elle tamamıyla, bütünüyle ona aitti. "Çok güzelsin, Elle," dedi kendisini ona iyice bastırarak. "Hayatımda gördüğüm en güzel şeysin."

Genç kadın titredi ve dudaklarına doğru inleyerek boşaldı. Archer üstünde hareket etmeye devam ederken kendisini onda kaybetti. Onunla bu şekilde birlikteyken kendisini buluyordu. Ve bu çok basit ama fazlasıyla dehşet verici bir şeydi.

15. Bölüm

#BununİçinMiBacaklarımıTıraşEttim?

Sonrasında hâlâ birbirlerine sarılı halde dururlarken ve kalpleri birlikte atarken Elle o an hakkındaki her şeyi hafızasına kazımaya çalıştı. Archer'ın onu saran korumacı kollarını, bir eliyle kafasının arkasını tutarken diğer eliyle sahiplenici bir şekilde kalçasını kavramasını...

Bunu yapmak kötü bir fikirdi, biliyordu. Ama bu adamın dokunuşuyla her seferinde dikkati dağılıyordu. Aralarındaki şey katlanılmaz derecede karmaşıktı. Hep de böyle olmuştu. Ama bu değildi. Bu kolaydı.

Ve Elle bu gerçekle ne yapacağını bilmiyordu.

Masadan aşağı atlayıp kıyafetlerini topladı ve ofisteki tuvalete koşup aynada kendisine baktı.

Saçları darmadağınık olmuş, rimeli gözlerine bulaşmıştı. Ruju silinmiş olsa da dudakları bir şeyler karıştırmış, biraz keyif yapmış bir kadın gibi şişmişti.

Keyif yapmış olduğu gerçeği bazı şeyleri değiştirmiyordu. Hem Archer onun bedenini nasıl kendisinden daha iyi tanıyabiliyordu?

Elle bu düşünceyle dehşete mi düşse hayranlık mı duysa bilemiyordu.

Üstünü giyinirken, *ikisinden de birazcık*, diye düşündü. Elbisesini düzeltip tekrar aynaya baktı. Vay canına. Seks tenine iyi gelmişti, resmen parlıyordu.

Fakat bu, hayatının kontrolünü eline alma kararını değiştirmiyordu. Gerçi Archer'dan uzak durma kararı da almış ama yine kendisini onun kollarında bulmuştu. Acaba sorunu neydi?

Aynada seks sonrası parıltısını görmek sorununun ne olduğunu gösteriyordu aslında. Şu anda bazı şeyleri inkâr ediyordu.

Kahretsin. Bundan nefret ediyordu işte.

Ama önemli değildi. Daha kötülerini de gördüğü olmuştu ve o zaman bile ayakta dimdik durmayı başarmıştı. Bu sefer de aynısı olacaktı. Evet, büyük bir hata yapmıştı ama bu onu öldürse de bir daha tekrarlanmayacaktı.

Bu durumdan yüzünün akıyla çıkabilmek için tek bir seçeneği olduğunu düşünüyordu. Başını mümkün olduğunca dik tutacak, Archer'a mükemmel bir tebessüm atacak ve onun hep yaptığı gibi havalı bir şekilde kapıdan çıkıp gidecekti.

Bu düşünceyle kalbi güm güm çarpsa da saçlarını düzeltti ve parmaklarıyla gözlerinin altındaki rimelleri sildi. Çantası yanında olmadığı için ruj konusunda bir şey yapamazdı ve bu birden kendisini çıplak hissetmesine neden olmuştu. Üzerinde Archer'ın vücudundan kalanlar dışında tek bir şey yoktu sanki.

Az önce olanları düşününce bacaklarının arasında bir karıncalanma oldu. Ama sonra derin bir nefes aldı, tuvaletten çıktı ve direkt olarak ofisin kapısına yöneldi.

Archer giyinmiş, yine o esrarengiz kişiliğine bürünmüştü.

"Hey," dedi ona gülümseyerek. Ceptelefonu elindeydi. "İkimize yemek siparişi verecektim. Ne dersin?"

Elle altüst olmuş haldeydi. "Yapamam," dedi.

Genç adamın gülümsemesi soldu. "Böyle kaçma, Elle. Aramızdaki şeye şans ver. Bize bir şans ver."

Elle'in kalbi durdu sanki. "Biz mi?" dedi şaşkınlıkla. "Biz diye bir şey yok. Sen varsın, bir de ben varım. Evet, bazen delirip anlık olarak bize dönüşüyoruz ama bu gerçek bir şey değil."

"Ama olabilir."

Şoke olmuş haldeki Elle, "Beni bir yıldır kendinden uzaklaştırıyorsun sen," dedi.

"Hata etmişim."

Elle'in kafası bunu almıyordu. "Ne yani? Şimdi sonsuza dek mutlu mu yaşayacağız?"

"Bu sana bağlı. Sen ne istiyorsun?"

Ne mi istiyordu? Bu adam kafayı mı üşütmüştü acaba? "Pekâlâ," dedi Elle yavaşça. "Şaka yaptığını sanıyordum ama şu anda beni korkutmaya başladın çünkü şaka yapmadığını düşünüyorum."

"Şaka yapmıyorum."

Bu adam kimdi ve Archer'a ne yapmıştı? "Çıplak anlarımız daha uzun sürsün diye mi yapıyorsun bunu?"

"Tanrım, öyle ümit ediyorum," dedi Archer. Ama Elle'in kapıya yöneldiğini görünce koşup onu tuttu. "Elle, bekle. Ben ciddiyim."

Elle onun gözlerine baktı. "Duygularının öylece birden değiştiğine inanmamı mı bekliyorsun?"

"Eh, birden değişmedi." Genç adam ona bakıp gülümsedi. "Zamanla beni yendin."

"Hiç komik değil, Archer."

"Haklısın, komik değil. Zamana ihtiyaç duyuyorsun. Ama istediğin zaman olsun, elimizde bol bol var. Bu akşam boş musun?"

"Evet."

"Seni almaya geleceğim. Şu randevu işini bir deneyelim bakalım."

O sırada telefonu çalınca Elle ekrana baktı ve bina bakım bölümünden aradıklarını gördü. Onlarla toplantısı vardı. "Bunu açmam lazım."

"Sorun değil." Archer eğilip onu nazikçe öptü. "İşten sonra görüşürüz, Elle," diye mırıldandı. Sonra kendi ofisinden çıkıp Elle'e istediği zamanı verdi.

Beyni saatte yüz kilometreyle çalışmakta olan Elle ofisine gidip kapısını kilitledi ve küçük odada volta atmaya başladı. Duyguları hakkında bir karara varamıyordu. *Şok ve panik olduğu kesin*, diye düşündü. Sonra bu soruna biraz ara vermek için iki numaralı sorununa geçti ve Morgan'a mesaj attı.

On beş dakika sonra O'Riley'de buluşalım.

Archer'ı ve onun kendisini herkesten iyi tanımasını, yaşattığı muhteşem orgazmları ve daima arkasında durmasını bir süreliğine unutup kendisine nefes alacak zaman tanıması gerekiyordu.

Bunun yerine ablasına odaklanacaktı. Morgan'a illa ki birinin yardım etmesi gerekiyorsa bu o olmalıydı. Bu yüzden aşağı indi.

"Aç mısın?" diye sordu Finn onu görünce.

"Açlıktan ölüyorum."

"Ne istersin?"

"Elinde ne varsa hepsini ver," dedi, çoktan gelip taburelerden birine oturmuş olan Morgan'ın yanına yerleşirken.

"Bugün iştahın yerinde, ha?" diye sordu Finn.

Ah bir bilseydi...

Morgan güldü. "Eskiden de hep böyle açtı. Sanki midesi hep boş oluyordu."

Doğru söylüyordu. Eski yaşamlarında her gün üç öğün yemek bulamazlardı. Yalnızca elma, fıstık ezmesi veya erişte yiyerek geçirdikleri günler olurdu.

O anda Elle birden aç hissetmemeye başladı. "Önce bir çay içebilirim aslında," deyip Morgan'a döndü. "Pekâlâ, şu konuya girelim. Asıl istediğin nedir?"

"Söyledim ya, seni görmek istedim."

"Ve?"

"Ve... bana referans olmanı ve kendi dairemi tutmam için yardım etmeni umuyordum," diye itiraf etti ablası alçak sesle. "Ama sen ilgilenmeyince ben de B planı olarak Archer'a başvurdum."

"Archer senin B planın falan değil," dedi Elle. "Onu bu işe karıştırma."

Morgan önündeki içeceğe uzanıp sakince bir yudum aldı. "Bir patatesten hem kızartma, hem cips *hem de* votka yapılması ne kadar muhteşem. Diğer sebzeler onun eline su dökemez bile, değil mi?"

Elle gözlerini kıstı, ablasının bileğini kavradı ve içeceği koklamak için bardağı burnuna yaklaştırdı.

"Bol buzlu beyaz gazoz," dedi Morgan.

Kendisini pislik gibi hisseden Elle onu bırakıp kafa salladı. "Kusura bakma. Kaba bir hareket oldu."

"Yok, yerinde bir hareketti." Morgan onun gözlerine baktı. "Bana karşı ihtiyatlı davranmakta haklısın. Seni anlıyorum, Elle. Gerçekten. Ama insanlar değişir. Sen mesela... Eskiden aile senin için her şey demekti. Bir zamanlar bir arada kalabilmemiz için yapamayacağın şey yoktu."

"Biz asla gerçek bir aile olmadık."

"Evet," dedi Morgan ayağa kalkarken. "Biliyorum. Demek istediğim, insanlar değişebilir. Buna sen de dahilsin. Hatta sen bayağı bayağı değişmişsin." Bunu söyledikten sonra bardağının yanına biraz para attı ve bardan çıkmak için ilerledi.

"Morgan," diye seslendi Elle. "Bekle."

Ama ablası beklemedi. Onun uzaklaşmasını izlerken Elle derin bir nefes aldı ve daha nefesini veremeden Spence gelip az önce Morgan'ın oturduğu tabureye oturdu.

"Aklımı mı kaybettim yoksa az önce seni gerçekten ikizinle otururken mi gördüm?"

"O ablamdı."

Spence bir kaşını kaldırdı. "Kaypak Morgan Wheaton mı?"

"Ta kendisi. Ama uzun hikâye."

"Ben uzun hikâyeleri severim," dedi Spence.

Elle, berbat geçmişlerinin çoğu kısmını atlayarak ona ablasının ne istediğini anlattı. Spence'i seviyordu, diğer arkadaşlarını da seviyordu ama asıl hikâyeyi hiçbiri bilmiyordu.

Tabii Archer dışında.

Spence bir süre sessiz kaldı. "Onun iyileşmediğini mi düşünüyorsun? Hiçbir şey değişmemiş mi?"

Elle tereddüt etti, sonra başını iki yana salladı. "Bilmiyorum."

Spence kafa salladı. "Geçmişte canını yakmış sanırım."

Elle bir omzunu kaldırdı.

"Evet, öyle olmuş ve bu sefer onun hakkında yanılmaktan endişe ediyorsun."

"Evet," dedi Elle yumuşak bir sesle.

Spence kolunu onun omzuna atıp kafasının tepesine bir öpücük kondurdu. "Kalbin ne diyor?"

"Benim tam bir sürtük olduğumu söylüyor." Elle bir çukur açıp içine girmek ve hayatı altüst olmamış gibi davranmak istiyordu. Sessiz, sakin dünyasını geri istiyordu. Yine de gülümsemeyi başardı. "Ben de iyi olduğum şeyi yapmak istiyorum."

Spence de gülümsedi ama gözleri onu anladığını gösteriyordu. "Bilemiyorum Elle. Gerçekten bir sürtük olsaydın bu konuda böyle kafa yormaz, onun kendisini kanıtlaması için uğraşmazdın."

"Sence öyle mi yapıyorum?"

"Öyle değil mi?"

Evet, tam olarak bunu yapıyordu aslında. İnsanlara kolay kolay güvenmezdi ve bu konuda haklı olduğunu ona gösteren ilk kişi Morgan olmuştu. Kahretsin, Archer'a güvenmesi bile bir yılını almıştı.

Bak şimdi neler oldu işte...

"Beni bu işe almanı Archer'ın istediğini biliyorum," dedi ama sonra yüzünü buruşturdu. Bunu daha yumuşak bir şekilde söylemek istemişti ama artık çok geçti.

Spence'in kafası karışmış gibiydi. "Sen neden bahsediyorsun? Seni işe almamı Archer istemedi."

"O zaman beni nereden buldun?"

"İşe bir yetenek avcısına başvurmakla başladım," dedi genç adam. "Önüme bir yığın özgeçmiş geldi, seninki de bunların arasındaydı. Son on kişiyi seçmek resmen canıma okudu ama Archer yardımcı oldu." Duraksadı, sonra düşünceli bir bakışla ona baktı. "Evet, seni tavsiye etti ama son kararı kendim verdim. Doğrusunu söylemek gerekirse seninle tanıştığım anda bu iş için tek doğru kişi olduğunu biliyordum."

Pekâlâ. Bu pek de Elle'in umduğu gibi bir müdahale değildi.

O sırada Finn önlerine bir tepsi minik sandviç ve patates kızartması koydu. Birkaç dakika sessizlik içinde yemeklerini yediler, sonra Spence'e bir mesaj geldi. Genç adam mesajı okuyup alaycı bir nefes verdikten sonra cevap gönderip telefonu kaldırdı.

"Ne oldu?" diye sordu Elle.

Spence ona yandan bir bakış attı ama bir şey demedi.

Sinir bozucu alfa erkekleri... "*Ne oldu* dedim."

"Caleb *bir kere daha denesem mi* diye soruyor."

"Sen ne dedin?" diye sordu Elle bir kaşını kaldırarak. Cevabın ne olmasını istediğinden emin değildi.

"Lisede olmadığımızı, kendi kararını kendi vermesini söyledim. Aslında hiç zahmet etme deseydim de olurdu çünkü sen her türlü sorunlusun."

"Sağ ol ya."

"Öylesin ama."

"Sakın başlama."

"O zaman sen de başlama," dedi Spence ciddiyetle. Elindeki patates kızartmasını tepsiye geri bırakması gerçekten de çok ciddi olduğunu gösteriyordu. Derin bir nefes alıp verdi, duygular hakkında konuşmaktan nefret ettiğiyle alakalı bir şeyler mırıldandı, sonra dönüp Elle'e baktı. "Tamam, sen sensin. Bu demek

oluyor ki kalbinin sesini dinlemeyecek, yine o çok sevdiğin buzdan zırhına bürüneceksin. Zavallı Archer muhtemelen neye bulaştığını bilmiyor bile."

"Zavallı Archer mı?" dedi Elle inanmazlıkla. "*Zavallı* dediğin kocaman adam." *Bayağı* kocaman bir adam... "O kendi kurallarıyla oynuyor. İkimiz de birbirimizin kurallarını bilmiyoruz. Bu yüzden, inan bana Spence, bu durumda canı yanacak olan o değil. Zaten büyük ihtimalle kapısında uzun bir sıra vardır onun."

"Başka kadınları mı kastediyorsun?"

"Hayır, yavru kedileri ve gökkuşaklarını kastediyorum!" dedi Elle bitkince. "Evet, tabii ki kadınları diyorum!"

Spence onun her zamanki hiddeti karşısında gözlerini kırpıştırdı. "Elle, Archer'ın hayatında uzun zamandan beri başka bir kadın olmadı. Tam olarak bir yıldır aslında."

Elle gözlerini kıstı. "Bunu söylemeni o mu istedi?"

Spence bir kahkaha attı. "Evet. Mezuniyet balosunda ne giyeceğimizi tartıştıktan sonra istedi. Hayır tabii ki. Böyle şeyleri konuşmuyoruz neyse ki."

"Aramızda bir şeyler olsun istiyor," dedi Elle içini çekerek.

"Birlikte... yemeğe gitmek gibi bir şeyler mi?"

Elle gülmeden edemedi. "Yemekten fazlasını kastettiğinden eminim. İlişki gibi bir şey mesela. Zaten önemli değil."

"Dur tahmin edeyim," dedi Spence. "Önemli değil çünkü sen ona güvenmiyorsun."

"Başka erkeklerle çıkmaya başlayana dek beni istemiyordu."

Gülme sırası Spence'teydi. "Buna inanıyor musun gerçekten? Sana şunu söyleyeyim, ona güvenmeyen sensin. Sen kalbin konusunda *kimseye* güvenmiyorsun. Ve kahretsin..." Yemek tepsisini tiksinmiş gibi önünden itti. "Beni kandırıp ilişkiler hakkında

konuşturmakla kalmadın, bir de *kalp* dedirttin. Senden nefret ediyorum. Ama gidip dilimi kesmeden önce son bir şey söyleyeceğim. Bence sen geri durabilmek için bahane arıyorsun. Bu kadar." Ellerini kaldırıp ayağa kalktı. "Bugünlük Dr. Phil rolüm sona erdi. Seneye görüşürüz." Parmağını ona doğrulttu. "Eğer bu konuşmadan birine söz edersen ben de inkâr ederim."

O gittikten sonra Elle oturup düşündü.

Bence sen geri durabilmek için bahane arıyorsun.

Bu doğru muydu? Hayır. Hayır, doğru olamazdı. *Asıl* sorunlu olan Archer'dı. Elle değil. Bunu kendi kendisine söylemeye akşam boyunca da, Archer söz verdiği gibi onu almaya gelmeyince de devam etti. Duymaya ne kadar ihtiyacı varsa o kadar tekrar edecekti.

16. Bölüm

#YanındaPatatesKızartmasıİsterMisin?

O gece daha geç saatlerde Archer, acil servisin bekleme salonunda huzursuzca volta atıp duruyordu. Sonunda Mollie gelip elini tuttu.

"Archer, otur," dedi yumuşak bir sesle. "Lütfen."

Archer onun için oturdu. Joe, rutin bir keşif işinde saldırıya uğramıştı. Kafasına beyzbol sopasıyla darbe almış ve bilincini kaybetmişti. Şimdi de Archer, diğer adamları ve Mollie acil servisin bekleme odasında bir saatten uzun zamandır bekliyorlardı. Bir süre sonra Elle içeri girip Archer'ın yanına oturdu.

"Haber var mı?" diye sordu alçak sesle.

Archer artık onun her şeyi nasıl bilebildiğini sorgulamayı kesmişti. Belki de Mollie mesaj atmıştı. Ya da birkaç dakika önce telefonda konuştuğu Spence. Şu anda kendisi Joe'dan başka bir şeye konsantre olamıyordu. Sükûnetini korurken arkasına yaslanıp gözlerini tavana dikti. İliklerine kadar bitkin hissediyordu. Ama Elle'in bakışları hâlâ üzerindeydi. "Yok," dedi.

Elle onun kolunu okşadı, sonra parmaklarını onunkilere geçirip nazikçe sıktı.

Basmakalıp laflar, "sorun olmayacak" veya "endişelenme" gibi sözler etmedi çünkü dünyanın nasıl kötü bir yer olduğunu ondan daha iyi kimse bilemezdi.

Sadece Archer'ın elini tutmaya devam etti.

Onun için bundan daha iyisini yapamazdı. Archer gözlerini yumdu, birkaç dakika sonra da Elle'in kafasını omzunda hissetti. Göğsü koluna değdiğinde zihninde, onun pürüzsüz tenine dokunduğu, göğüs ucunu avucunda hissettiği anın görüntüleri canlandı.

Genç kadının ipeğimsi sarı saçlarının bir tutamı Archer'ın çenesindeki kirli sakala takılmıştı. Kadınsı büyüsünün ve parfümünün kokusu onu içine çekmek istemesine neden oluyordu. Sebebi safi bitkinlik miydi bilmiyordu ama kendisine engel olamayıp kafasını çevirdi ve yüzünü onun saçlarına gömdü. "Bu akşam için özür dilerim."

"Dileme."

Elle bunu gayet kolay bir şekilde söylemişti çünkü birlikteliklerine inanmıyordu. Archer farkındaydı ve bundan sonra daha iyi olmaya çalışacaktı. Ama şimdilik birlikteliklerine ikisinin yerine de inanacaktı. Beraber oldukları için rahat hissederek –yani en azından Archer böyle hissediyordu– sessizce oturdular. Birkaç dakika sonra doktor geldi.

Herkes ayaklandı. Elle de kalktı ama Archer ile Mollie doktoru dinlemek için öne çıkarlarken o biraz geride kaldı.

Haberler çok iyi değildi fakat bundan daha kötüsü de olabilirdi. Joe'nun beyninde sarsıntı ve şişlik oluşmuştu, yine de kendi kendisine iyileşecekti. Birkaç kez bilincini kazanmıştı ama şu

anda uyuyordu. Mollie rahat bir nefes alarak kendisini ona doğru bırakınca Archer kıza sıkıca sarıldı.

"Ben gidip onu göreceğim," dedi Mollie, hemşirenin peşine takılırken.

Bekleme odasındaki gerginlik kayda değer şekilde azalmıştı. Archer derin nefesler alıp verirken Elle'in minik hediye dükkânına gitmesini izledi. Beş dakika sonra genç kadın elinde kocaman bir torba dolusu jelibonla geldi.

"Joe'nun en sevdiği," dediğinde Archer bunu nasıl bildiğini yine sorgulamadı.

Bu kadın sihirliydi.

Joe uyurken odasına gidip ona refakat ettiler. Archer yatağın bir kenarında otururken Elle de diğer kenarına oturup, kapağında "Erkekler Beş Saniyede Bir Seks Düşünür" yazan bir *Cosmopolitan* dergisini okumaya başladı.

"Bu doğru mu?" diye sordu Archer.

"Bilmem," dedi Elle, kafasını kaldırmadan sayfaları çevirirken. "Sen söyle."

Archer bir süre düşündü. "Yani, ben sık sık düşünürüm ama başka şeyler de düşünüyorum tabii."

Bu, Elle'in dergiyi indirip ona bakmasına neden oldu. "Mesela?"

"Seni," diye cevap verdi Archer dürüstçe.

Genç kadın kafasını yana eğdi. "Ne şekilde?"

"Çıplak."

"Her seferinde mi?" diye sordu Elle bir kaşını kaldırarak.

"Duruma göre değişiyor."

"Hangi duruma?"

"Aç olup olmadığım durumuna."

Elle alaycı bir nefes verip dergisine geri döndü. Ama yüzüne bir gülümseme yerleşmişti. Archer lotoyu kazanmış gibi hissediyordu.

Archer ile Mollie, bütün gece Joe'nun yanında kaldılar. Elle de onlarla kalmayı seçmişti ve Archer bunun bir anlamı olduğunu düşünüyordu. Şafak sökerken Joe uyandı ve onlara ölmeyeceğini, gidip biraz dinlenmeleri gerektiğini çünkü zombi gibi göründüklerini söyledi.

Bunun üzerine Archer, Elle'i evine götürdü.

"Sen içeri gelmiyorsun," dedi genç kadın, evin önüne park ettiklerinde. "Peşimden gelme sakın." Araçtan inmek için hareketlendi, sonra içini çekip tekrar ona baktı. "Ama eve getirdiğin için sağ ol."

Archer gülümsedi. Bir insanın aynı anda hem nazik hem de tehlikeli görünmesi zordu ama Elle bu konuda çok yetenekliydi. Ayrıca aynı anda hem seksi hem de çok sevimli görünüyordu. "Peşinden geleceğim, Elle."

"Hayır, gelmeyeceksin. Bir süredir kafam meşguldü ama dün gece düşünmeye vakit buldum ve bir şeyin farkına vardım. İhtiyacım olduğunda bana bir iş ayarlayabilmen için şu son bir yıldan daha uzun süredir beni izliyor olman gerekir. On bir yıldır beni izliyordun ve benim hiçbir fikrim yoktu. Şimdi bu bilgiyle yalnız kalıp öfkemi yalnız yaşayacağım." Parmağını ona doğrultu. "Sen de bana izin vereceksin."

Archer bunu yapacaktı. Yapmak zorundaydı. Elle biraz zamanı hak ediyordu. "Git biraz uyu," dedi alçak sesle.

"Sadece duş almaya vaktim var. Ödev yapmam gerek."

Böyle yaparsa gün sonunda yorgunluktan ölürdü. "En azından içeri geleyim de sen duş alırken kahvaltı hazırlayayım," dedi Archer.

Elle onun gözlerine baktı. "Sabunlanmama yardım etmekle alakalı espri falan yapmayacak mısın?"

"Eh, böbürlenmeyi pek sevmem," dedi Archer, havayı yumuşatmak için. "Ama duşta cidden çok iyiyimdir."

Elle alaycı bir şekilde güldü.

"İtiraf et," dedi Archer gülümseyerek. "Biraz canın istedi."

"Olabilir," dedi genç kadın, onun dudaklarına bakarak. "Belki birazdan daha fazla... Ama aynı zamanda kızgın ve şaşkınım da. Kızgınlığımın ve şaşkınlığımın geçmesi gerek, Archer."

"O konuda da yardımcı olabilirdim aslında."

"Gerekirse sana söylerim."

Bu konuşmanın üzerinden iki gün geçti.

Joe hastaneden ev istirahatine gönderilmişti ama doktordan küçük görevler için onay alana dek çalışmasına izin vermediğinden dolayı Archer'a kızgındı. Joe'ya bakma işini üstlenen Mollie de ofise gitmiyordu. Bütün resepsiyon işleri Archer ile diğerlerinin üstüne kalmıştı ve bundan nefret ediyorlardı.

Archer, Mollie'nin ne kadar çok işe baktığını o gidene dek hiç anlamamıştı. Telefonlara bakmaktan hepsi de nefret ettikleri için bu işi sırayla yapıyor ve sık sık bu konuda kavgaya tutuşuyorlardı.

Dün Morgan durup dururken ofise gelmiş ve telefonlara bakmayı teklif etmişti. Archer o kadar çaresizdi ki ona izin vermişti ama bu zor işi çok çabuk öğrenmesi ve sürekli sızlanıp yakınan bir grup yetişkin erkeğe katlanması gerekecekti.

Morgan ofisinin kapısında belirdi. "Son taramalar e-postanda," dedi.

Archer'ınki gibi dedektiflik işlerinde çok fazla bilgisayar işi oluyordu ve bu da adamlarıyla sevmedikleri şeylerden biriydi. Bu sıkıcı, sakin işleri hiçbiri yapmak istemiyordu. Bu yüzden araştırma işini de Morgan'a vermişti. Ayrıca hakkında soruşturma yapıp aslında neyin peşinde olduğunu öğrenene kadar onu meşgul ederse beladan da uzak tutabileceğini düşünmüştü.

Soruşturmalarına göre Morgan altı ay öncesinde hâlâ bela bataklığındaydı ama o zamandan beri kötü bir şey yapmamış, temiz kalmıştı. Yine de onun bahsettiği zamanla gerçekler arasındaki fark Archer'ın zihnini kemiriyordu. "Sağ ol."

Genç kadın kafasını salladı, sonra ağırlığını bir bacağından diğerine verdi. Elle bunu asla yapmazdı ama Morgan duygularını hep açık ediyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Archer.

"Daha iki gün oldu ve fazla iş yapmış sayılmam," dedi. "Ama kendimi sana kanıtlamam için bana bir fırsat verdiğinden dolayı sana teşekkür etmek istedim."

"Kendini bana kanıtlamak zorunda değilsin."

"O zaman kardeşime kanıtlamam için diyelim."

Archer arkasına yaslanıp onun gözlerine baktı. "Burada çalışmakla bunu yapabileceğinden emin değilim."

"Gerçek bir işte çalıştığımı görerek hakkımdaki fikrinin değişmesini umuyorum."

"Benim o kadar gücüm yok," dedi Archer. Tanrının bile o kadar gücü yoktu.

"Kendini hafife alıyorsun. Kafana koyarsan onu tekrar benim kardeşim olmaya ikna edebilirsin."

Archer küçük bir kahkaha attı çünkü Elle'i *herhangi bir şeye* ikna edebileceğine hiç inanmıyordu.

"Senden çok fazla şey istediğimi biliyorum ama en azından bir düşünemez misin bunu?" diye sordu Morgan. "Elle'e karşı iyi görünmemde yardımcı olamaz mısın?"

Archer onun, Elle'inkilere çok benzeyen bebek mavisi gözlerine baktı ve içini çekti. Çünkü hayır diyemeyeceğini biliyordu. Ama Morgan için değil.

Elle için.

Çünkü Elle bir ailesi olmasını hak ediyordu. Kahretsin, o gökteki ayı bile hak ediyordu. Archer bugünlere gelebildiği için onunla gurur duyduğundan mı yoksa tadını bir kez aldığı için onu kaybetmekten korktuğundan mı bilmiyordu ama genç kadın için her şey, her zaman iyi olsun istiyordu.

Ertesi akşam Archer, Elle'i tam ofisinden çıkarken yakalamayı başardı.

"Hâlâ beni takip mi ediyorsun?" diye sordu genç kadın nazikçe.

Archer, "Belki sadece seni özlemişimdir," dedi, birlikte asansöre bindikleri sırada.

"Öyle bir şey için duygular gerekir, Archer."

"Benim duygularım olmadığını mı düşünüyorsun?"

Elle içini çekti. "Duyguların olduğunu biliyorum. Sadece onlardan hoşlanmadığını düşünüyorum."

"Şu anda benden mi bahsediyoruz senden mi?"

Avluyu geçip caddeye yönelirlerken Elle gözlerini devirdi ve

topuklarının yüksekliğine rağmen hızlı adımlarla yürüyerek Archer'ı şaşırttı.

"Eve kadar yürüyecek misin?"

"Kızlarla öğle yemeğinde pizza ve *brownie* yedik. Yakmam gereken iki bin kalori var."

Archer ona yetiştiğinde Elle kafasını kaldırdı. "Sen benim korumam mısın?"

"Yanında bıçak taşıyan sensin."

Genç kadın alaycı bir nefes verdi. "Benim hayatım boyunca karşılaşmadığım kadar macerayla sen bir günde karşılaşıyorsundur. Yürümek sana fazla basit geliyordur."

"Elle, sen benim başıma gelen en büyük macerasın."

Elle bunu duymazdan geldi ve birkaç yerde durarak yürümeye devam etti. Durduğu yerlerden bir buket çiçek, bir somun ekmek ve bir şişe şarap almıştı. Sanki bir randevuya hazırlanıyor gibiydi. Archer öyle olmamasını umdu çünkü eğer bu doğruysa adamı öldürmek zorunda kalırdı.

"Eğleniyor musun?" diye sordu Elle, kuru bir sesle.

"Evet."

"Yalancı. Sen eğlence sevmezsin."

"Bazı zamanlar severim."

Elle kızardı ama kendisini çabuk topladı. Yine de Archer bunu çok çekici ve sevimli bulmuştu.

"Hmm," dedi genç kadın. "İki randevumu arka arkaya mahvettiğin için senin eğlence katili olduğunu söyleyebilirim."

"Elle, amacım senin eğlenceni bölmek değildi. Ne zamandır bir sosyal hayatın olmadığını bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Elle kızararak kafasını başka tarafa çevirdi.

Archer onun yüzünü tutarak kendisine çevirdi. "Ama seni başka erkeklerle birlikte görmek ve..."

"Devam et," dedi genç kadın bir kaşını kaldırarak.

Kahretsin. Archer direkt olarak mayın tarlasına adım atmıştı. "Yaptığım tek bir şey için bile özür dilemeyeceğim."

Elle etkilenmemişti. "Ne şaşırtıcı."

"Yaptığım şeyler için özür dilemeyeceğim," diye tekrar etti Archer. "Çünkü seni güvende tutmak adına aynı şeyleri tekrar tekrar yapabilirim."

"Ama dikkatli değilsin, Archer. Ben bugünlerde tehlikede değilim. Senin beni güvende tutmana ihtiyacım yok. Kendime bakabilirim."

"Biliyorum, seni anlıyorum. Akıllı ve güçlüsün. Hayatını kontrol edebilirsin. Ve evet, sana iş konusundan bahsetmeliydim belki ama..."

"Cidden mi ya?"

"Bak, hatalarım oldu, tamam mı? Hem de çok fazla. Ama..."

"Seni durdurmayayım," dedi Elle. "Ama *ne*?"

Ama... Elle, Archer'ın hayatındaki en önemli insandı. Yanında ailesi yoktu ama Elle onun en iyi arkadaşıydı. Hem de uzun süreler irtibat kurmadan yaşamış olsalar da... Bunu ona hiç söylememişti çünkü söylemek kendisini... kırılgan hissetmesine neden olurdu.

Ve Archer kırılgan biri olamazdı.

Elle burnunu havaya dikerek onun yanından geçti ve yürümeye devam etti.

Archer da onun peşinden binanın basamaklarını çıktı. Evinin kapısına vardıklarında Elle dönüp ona baktı. "Evde öcü falan var mı diye kontrol etmene gerek yok."

"Hadi ama..."

"Bu kadarı yeter artık, Archer." Elle kapının kilidini açmak için döndü ve donakaldı.

Archer onu neyin durdurduğunu görmek için yana kayıp baktı ve kapının hafifçe aralık olduğunu gördü.

Birisi eve girmişti.

17. Bölüm

#Şüpheliİşler

Elle, açık kapısının önünde dururken neler olduğunu idrak edebilmiş değildi. Archer elini korumacı bir şekilde kalçasına koyarak onu arkasına çekti. Onun geniş omuzlarından ötesini göremiyor olsa da nereden çıkarttığı belli olmayan tabancasını görebiliyordu.

Archer onu kenara, duvara doğru itti ve "Burada kal," diyerek içeri girip gözden kayboldu.

Elle orada dikilirken onun peşinden mi gitse yoksa dediğini mi yapsa bilemiyordu. Ama sonunda peşinden giderse tıpkı korku filmlerindeki ahmak kızlar gibi davranmış olacağına karar verdi.

Biri evine girmişti.

Korkunun bu şekilde tüm bedenini sardığını hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu ama şimdi hiç zaman geçmemiş de sanki hâlâ, devamlı panik içinde yaşayan o küçük çocukmuş gibi hissediyordu.

Archer gözden kaybolduğu gibi sessiz ve çevik bir şekilde tekrar kapıda belirdi ve tabancasını beline sıkıştırdı. "Tuhaf bir şey göremedim ama emin olmak için senin de bir bakman gerek."

Elle hissizce kafa sallayınca Archer onu inceledi ve kaşlarını çatarak ellerini tuttu. "Hey," dedi, onu kendisine çekerek. "Titriyorsun."

"Hayır, titremiyorum."

"Tamam," dedi Archer nazikçe, onu sıkıca sararken. "Belki de ben titriyorumdur."

Elle neşesiz küçük bir kahkaha attı, sonra ona sıkı sıkı tutunmaya devam ederek peşinden içeri girdi. Dizüstü bilgisayarı hâlâ masanın üstündeydi. Televizyonuna dokunulmamıştı. Görebildiği kadarıyla başka hiçbir şey yerinden oynamamıştı. "Çıkarken kapımı kilitlemiştim," dedi.

"Biliyorum."

"Öyle mi?"

Archer belini sıkarak onu hâlâ tuttuğunu hatırlattı. "Sen kapını asla kilitsiz bırakmazsın," dedi. "Bunu yapmayacak kadar akıllısın. Kılı kırk yarma özelliğini de unutmamak gerek tabii."

Elle hem iltifat hem hakaret gibi gelen bu sözler karşısında bir kahkaha attı. Archer'ın yüzüne baktığındaysa ondan bu tepkiyi beklediğini fark etti. "Polisi aramalı mıyım?" diye sordu ona.

"Ben aradım."

Bir saat sonra polis gelip gitmişti bile. Archer evde dolaşıp pencereleri kontrol etti, sonra onun çantasını aldı. "Pekâlâ, hadi gidelim."

"Nereye?" diye sordu Elle.

"Yatağa. Çok yorgunsun."

"Koridorun diğer tarafındaki odama gidip yatağa girmek için çantama ihtiyacım yok."

"O yatağa girmeyeceksin."

Elle'in cevap vermesi için bir dakika geçmesi gerekti çünkü bedeni ve beyni, tekrar Archer'la birlikte yatma fikrine farklı tepkiler vermişlerdi. Bedeni zafer kazanmış gibi yumruğunu sallamak ve zıplamak istiyordu. Beyni ise Archer'ın yanındayken hiç olmadığı kadar tehlikede olacağını haykırıyordu.

Yani, o olmasa da kalbi tehlikede olacaktı. "Bu çok kötü bir fikir," dedi.

"Niye?"

"Çünkü bana külot eriten gülümsemeni atacaksın ve giysilerim üstümden düşüverecek, biliyorum."

Archer kurt gibi sırıttı. "Sonra?"

"Sonra," dedi Elle. "Altına yatmak zorunda kalacağım."

Genç adam ona cevap vermedi. Sadece, kocaman elinde minik ve kadınsı görünen çantayı havaya kaldırdı.

"İyi," dedi Elle, çantasını sertçe çekip alırken. Birisi evine girmiş, eşyalarına dokunmuştu. Neden girdiklerini, ne aradıklarını bilmiyordu ama dizleri hâlâ titriyordu ve zaten yalnız başına uyumak istemiyordu. "Koltuğunda yatarım."

"Nerede istersen," dedi Archer. Birlikte arabaya binip yola çıktıklarında düşüncelere daldı. Sessiz ve dikkatliydi.

Elle de öyleymiş gibi rol yapabilirdi. "Muhtemelen Morgan'dır," dedi.

Archer kafasını yavaşça iki yana salladı. "Aradım. O değilmiş."

Elle karanlıkta onun yüzüne baktı. Sokak lambalarının yanından geçtikçe çizgi halinde ışıklar üstüne vuruyordu. "Pardon?"

dedi. "Aradın mı? Ablamla sen ne zamandan beri birbirinize telefon eder oldunuz?"

Archer apartmanının önüne park edip ona döndü. "Bana hâlâ kızgınken bilmen gereken bir şey daha var."

"Harika. Bu seferki ne? Hayır, bir dakika," dedi Elle. "Dur tahmin edeyim. Diğer her şey gibi âdetimi de takip ettin ve bir gün geciktiğini biliyorsun."

Archer hareketsiz kaldı. Bir kez gözünü kırptı. Dev vücudundaki başka hiçbir kas kımıldamıyordu. Uzunca bir an sonunda -bu süre boyunca Elle koca çenesini tutamadığı için kendisine bir sürü küfür saymıştı- aldatıcı bir sakinlikle konuştu. "Âdetin mi gecikti?"

Kahretsin. Elle bunu söylemek istememişti. Bu konuda lanet olası tek bir söz bile etmeyecekti aslında. Stres kaynaklı olduğundan yüzde yüz emindi çünkü. Yani en azından yüzde doksan beş... "Her şeyi de bilmiyormuşsun, değil mi?"

Archer'ın çenesinde bir kas seğirmeye başlamıştı. Kendisini toplamaya çalıştığı belliydi. Duygularını böyle kolayca kontrol edebilmesi hayranlık uyandırıcıydı. Elle kendisini bu konuda iyi görürdü ama Archer işin ustasıydı.

Genç adam evine girdikten sonra direkt olarak ocağa sıcak su koymaya gitti. Muhtemelen onun gece çayı için yaptığı bu jest Elle'i tarif edemeyeceği kadar etkilemişti.

Kahretsin, Archer onun ne istediğini her zaman çok iyi biliyordu. Eh, yani neredeyse her zaman. Çünkü şu anda bir kucaklaşmaya hayır demezdi.

Archer yanına gelince Elle birden onun aklını okuduğunu sandı. Ama genç adam sadece ceketini çıkartıp bir sandalyenin arkasına koydu ve çantasını elinden alıp ceketin üstüne attı. Ardından ellerini kollarına koyup nazikçe aşağı yukarı kaydırırken

dizlerini kırarak onun gözlerine baktı. "Oturmanı rica etsem tartışma çıkmaz değil mi?"

Elle bir omzunu kaldırdı. "Rica etmek güzeldir."

Archer'ın dudaklarının köşesinde minicik bir tebessüm gördüğünü düşündü ama tam emin olamadı.

"Lütfen oturur musun?" diye sordu Archer.

Elle tekrar omzunu silkip oturma odasındaki koltuğa yöneldi ve onu saran minderlerin arasına gömüldü. Kendisini birden aşırı yorgun hissetmeye başlamıştı. Kafasını arkaya yaslayıp gözlerini yumdu.

Nedense Archer da onu kendi haline bırakmıştı. Onun mutfakta dolanırken çıkardığı sesleri duyunca Elle gülümsedi. Archer mutfakta... Dev gövdesine taktığı bir önlükle mutfakta olduğu hayal edildiğinde oluşan görüntü fazlasıyla aykırıydı.

"Neden gülümsüyorsun?"

Kahretsin, adam resmen duman gibi hareket ediyordu. Elle irkilerek gözlerini açtığında onu önünde diz çökmüş halde buldu. Kahve sehpasında buharı tüten bir kupa çay vardı.

"Önlük takmamışsın," diye mırıldandı ona bakıp.

Archer kaşlarını çatarak avucunu onun alnına dayadı.

"Hasta değilim," dedi Elle küçük bir kahkaha atarak. Ne kadar iyi hissettirse de elini ittirdi.

Archer hareket etmedi. "Konuş benimle."

Elle derin bir nefes verdi. "Konuşmaya hazır değilim." Kahve sehpasındaki kumandayı alıp hayatında gördüğü en büyük televizyona doğrulttu.

Televizyon son sesle açıldı ve kanallar aşırı hızlı bir şekilde ilerlemeye başladı. Öyle ki bakmak başını döndürmüştü. "Televizyonun çılgınlık ayarını açtım herhalde."

Archer uzanıp televizyonu kapattı. "Çok yorgunsun. Uyuman lazım. Ama böyle öfkeliyken yatmak mantıklı değil. İçindekileri söyle, Elle. Gerçekten... Âdetin gecikti mi?"

"Sadece bir gün gecikti. Sorun değildir."

Archer gözlerini ondan ayırmamıştı. "Daha önce de olmuş muydu?"

"Hayır," diye itiraf etti Elle. Normalde âdeti tıpkı bir takvim gibi düzenliydi. "Büyük ihtimalle stresten oldu."

Genç adamın gözleri hâlâ onunkilere kilitliydi. "Ama olmayabilir de."

"Hap kullanıyorum," diye hatırlattı Elle.

"Onlar kusursuz değildir."

"Endişelenmek için çok erken. Şey olma ihtimalim düşük..." Kelimeyi dillendiremiyordu bile.

Archer onun elini tutup parmaklarını birbirine geçirdi. "Her ne olursa olsun biz başa çıkabiliriz."

Biz. Bu tek kelimeyle Elle'in boğazı düğümlendi. *Sen* değil, *ben* değil, biz olmuşlardı. Ama birbirleriyle anlaşamıyorlardı bile. Archer çok otoriter, çıkarcı, kontrolcü ve alfa karakterliydi. Elle'i delirtiyordu.

Ama *biz* kelimesi... Bu kelime kesinlikle onu sarsmıştı.

"O inatçı, güzel beynindeki düşüncelerin arasında beni de duyabiliyorsun, değil mi?" Archer onun parmaklarını sıktı. "Yalnız olmayacaksın, Elle."

Elle konuşamıyordu. Tamamen çözülmüştü.

Genç adam ona bir dakika verdi. Ya da belki de kendisinin de bir dakikaya ihtiyacı vardı. Sonunda Elle sesini bulup konuşabildi. "Hamile değilim."

"*Hamile olmak istemiyorum*, demek istiyorsun sanırım."

Evet. *Doğru* tahmindi.

18. Bölüm

#BunaUygunBirEmojiYok

Archer, Elle'in ayağa kalkıp kendi kendine *sen, ben, biz* gibi sözcükleri mırıldanarak oturma odasında birkaç kez dolanmasını izledi. Genç kadının söyledikleri hiç mantıklı değildi ama Archer çenesini kapalı tutacak kadar akıllıydı. Zaten sessiz kalmak pek zor olmuyordu çünkü kendisi de eşekten düşmüş karpuza dönmüştü.

Elle, onun bebeğini taşıyor olabilirdi. Archer oturmak istiyordu ama bunu yapmayıp Elle'i bekledi.

Sonunda genç kadın ona döndü. "*Her ne olursa olsun başa çıkabiliriz,* derken ne demek istedin? Sen de benim gibi çocuk istemiyorsun."

"Bazı şeyler değişebilir."

Elle bir süre ona baktı, ardından dönüp volta atmaya devam etti. Sonra oturma odasının ortasında birden duruverdi. Vücudu gergindi ve arkaya doğru taranıp şık bir topuz yapılmış saçlarıyla bir tanrıça gibi görünüyordu.

Archer, bu öfkeli tanrıçadan bir bebeği olmasına hayır demezdi aslında.

"Şu anda çocuk istediğini mi söylüyorsun yani?" diye sordu genç kadın inanamıyormuş gibi. "Ve dikkatli ol Archer. Bu havalı görünüşünü korumak için elinden geleni yaptığını unutma. Sen bir ada gibisin; kimseye ihtiyacın yok ve hiç olmadı. Hatta hesaplamalarıma göre on bir yıldır bir..."

"İlişki istemiyordum," diye sonunu getirdi Archer.

"Evet," dedi Elle. "Ben de onu diyecektim. Burada on bir yıldan bahsediyoruz, Archer. Yani kendini beyaz çitli bir evde, yatağında her gece aynı kadınla görebildiğine inanabileceğimi zannetmiyorum..." Beyaz çitli bir evi olmasından ve her gece aynı kadınla yatmasından daha kötü bir şey düşünüyor gibi bir süre duraksadı. "Bir de bu evin bahçesinde çocuk bisikletleri olacağını unutmayalım!" dedi sonra ne diyeceğini bularak. "Sen bu profile pek uymuyorsun açıkçası."

Archer, ondan bir şey alabilmek için karşılığında bir şey vermesi gerektiğini fark etti. "Katılıyorum," dedi. "Şimdiye dek istediğim hayatı yaşadım. Bu, kendime odaklı bir hayattı ve içinde bir ilişkiye yer yoktu."

"Doğru."

"Evet. Eskiden öyleydi. Emniyetten ayrıldığımda doğru olanlarla kanunlarda yazılı olanlar arasındaki ince çizgide yürüyeceğimi biliyordum. Ayrıca ne yaptığımı, neden yaptığımı anlamayacak bir aile şansımı yok ettiğimin de farkındaydım. Bu işe girerken yalnız kalacağımı biliyordum çünkü kimseden benimle birlikte bu gemiye binip yelken açmasını isteyemezdim. Ve bunu da hiç sorun etmiyordum."

Elle ona bakıyordu. "Ama... Bu cümlenin ardında kocaman bir ama olduğunu seziyorum."

"Ama," dedi Archer. "Hayatımdaki her şeyin tam olarak istediğim gibi olduğunu söylesem de... Bir şeyler eksikti."

Elle gözlerini kırpmıyordu. Hatta nefes bile almıyor gibiydi. "Ben bu konuşma için hiç hazır değilim. Sana hâlâ kızgınım. Eğer *o* konuyu konuşmak istersen konuşabilirim ama."

"Konuşalım o zaman."

"Bu zamana kadar hayatıma burnunu sokmuş, sanki senin sorumluluğundaymışım gibi sürekli beni izlemişsin."

"Üniversite işi sayılmaz ama," dedi Archer.

Elle hareketsiz kaldı ve oda birden yirmi derece soğudu. "Ne?" dedi Elle fısıldar gibi.

Lanet olsun. "Ne?" diye tekrar etti Archer, hem somut hem de soyut anlamda bir adım geri atarak. "Aslında artık çok geç oldu. Sen de yorgunsun ben de. Bu konuyu daha sonra tekrar konuşuruz."

Elle koltuktaki yastıklardan birini alıp şiddetle Archer'ın kafasına fırlattı. Tam isabet ettirmişti.

Gerçi bu Archer'ın suçuydu. Bir yıldır ona barda dart oynamayı öğretiyordu ve Elle hızlı öğrenen bir öğrenciydi.

"İşimi de *okulumu da* sen mi ayarladın yani?" diye sordu genç kadın.

Archer bir daha asla lafa ilk giren kişi olmamayı aklının bir köşesine yazdı. "Tavsiye mektubu yazdım," dedi. "Bu kadar. Kabul komitesinde tanıdığım biri vardı."

Elle uzunca bir süre ona baktı, sonra koltuğa dönüp oturdu ve bir diğer yastığa uzandı. Archer onun saldırısını engellemek için öne çıktı ama genç kadın yastığı sadece karnına bastırıp iki büklüm oldu.

Archer derin bir nefes alıp vererek onun yanına çöktü. "Küçüklüğün hiç kolay geçmedi ve ben bundan nefret ediyordum. Yaptığım her şeyi sana yardım etmek amacıyla yaptım."

"Beni arayıp yardım isteyip istemediğimi sorsan daha büyük yardımı olurdu," dedi Elle. "Ama sen bir kuklacı gibi hayatımı yönetiyormuşsun. Bu hiç ama hiç hoşuma gitmedi, Archer."

Archer yastığı elinden alıp kollarından tutarak onu kendisine çevirdi. "Ben bir kuklacı değilim. Seni hiçbir şekilde yönetmedim. Sadece..." Kafasını iki yana salladı. "İhtiyacın olduğunda el uzattım."

"Ama benim senden istediğim yardım değildi. Asıl istediğim..."

"Ne?" diye sordu Archer, o cümlesini yarıda kesince. "Benden istediğin neydi?" *Söyle hadi...*

Ama genç kadın sadece kafasını iki yana sallamakla yetindi.

Archer içini çekti. "Bak, yardımıma ihtiyacın yoktu belki. Ama kimsen yoktu. Ben sadece güvende olduğundan, korunduğundan emin olmak istedim."

"Çünkü bu senin işin, değil mi?" dedi genç kadın. "Sen insanları güvende tutar ve korursun."

"Eh, evet," dedi Archer ama onunla aynı şeyden bahsettiklerinden emin değildi.

Elle kafasını sağa sola salladı. "Gördün mü, bu beni işin olarak gördüğünü gösteriyor. Ve ben asla bu durumda olmak istemedim."

Archer onu iyice kendisine doğru döndürdü. "Beni dinlemeni istiyorum," dedi. "Yapabilir misin?"

"Bu söyleyeceğin yalanın derecesine bağlı."

Archer kaba bir kahkaha attı ve alnını onunkine yasladı. Bacaklarının arasına dizini geçirmemesini ya da gözlerini oymaya çalışmamasını iyiye işaret olarak algılıyordu. "Yalan söylemeyeceğim," dedi sessizce, söyleyeceklerinin iyice anlaşılmasını istiyordu. Hayatını riske atarak ona biraz daha yaklaştı çünkü kendi lehine olan tek şey aralarındaki kimyaydı. Ve evet, gerekirse bunu kullanmayı düşündüğü için tam bir pislikti. Ama genç kadının onu anlaması için her şeyi yapabilirdi. Bakışları buluşana dek bekledi, sonra da onun mavi gözlerinin derinliğinde kayboldu.

"O gece," diye başladı. "Sende bir şey vardı. Gözlerim direkt olarak seni buldu ve..." Kafasını iki yana salladı. "Sonra da senden hiç ayrılmadı. Güvenliğin konusunda çok endişeliydim." Ve hayatın konusunda... "Bende yuva kurma içgüdüsü pek yok belki. Ama sen olanı harekete geçirdin Elle. Sana sıcak bir banyo yaptırmak, omuzlarına bir battaniye sarmak ve karnını doyurmak istedim." Gülümsemesi ihtiyatlıydı. "Sonra da seni uyutmak ve uyurken seni izlemek istedim."

"Bunların hepsini de yaptın," diye hatırlattı Elle. "Beni acil serviste tedavi ettirdin, sonra yağmurda ıslanmış bir köpek yavrusuymuşum gibi evine götürdün. Karnımı doyurdun ve bana bir yatak verdin. Seninkini değil ama," diye ekledi. "Sana karşılığını seksle vermeyi teklif etmiştim." Kafasını iki yana salladı. "Sense güldün. Ben ciddiydim ama sen bana güldün."

"Elle, yaraların vardı, yağmur yüzünden sırılsıklamdın ve üstünde sadece şortla askılı tişört vardı. Ayakkabıların bile yoktu. İnan bana, sana gülmemiştim. Yaşamaya zorlandığın hayata öfkeliydim. Görmemen gereken boktan şeyler görmüştün. Bu yüzden birilerini gebertmek istemiştim. Hâlâ da istiyorum."

Ona bakarken Elle'in kızgınlığının birazı kaybolmuştu sanki.

"Sabah yine karnımı doyurdun," dedi. "Çırpılmış yumurta, sosis ve kızarmış ekmek hazırlamıştın."

"O zaman bildiğim tek şey yemek yapmaktı," dedi Archer küçük bir gülümsemeyle. O gecenin her saniyesini hatırlıyordu. Uzun saatler boyunca onu izlerken, kendi dünyası resmen altüst olmuş olsa da hâlâ onu güvende tutma ihtiyacına bir anlam verememişti.

"Kahvaltıdan sonra..." Elle gözlerini yumdu. Çok utandığı belliydi. "Seni öpmeye çalıştım ama yine reddedildim." Başını sağa sola salladı. "Bana bir kazak verdin. Cebinde para vardı."

"Seni elinde hiçbir şey olmadan göndermek istemedim."

"İlk başta bir sınav olduğunu sanmıştım," diye itiraf etti genç kadın. "Ama değildi."

"Değildi," dedi Archer, Elle'in parayı ona geri vermeye çalışmasını hatırlayarak.

"Bana içgüdülerimi dinlememi ve kimsenin beni yanıltmasına izin vermememi söyledin," dedi Elle. "Bir tarafta doğrunun, diğer tarafta yanlışın olduğunu ama bir de gri bölge bulunduğunu anlattın ve hayatım boyunca doğru tarafa daha yakın olduğum sürece iyi olacağımı söyledin. Sonra oradan ayrıldım ve seni bir daha görmedim."

Archer çay kupasını onun ağzına götürüp Elle'in bir yudum içmesini bekledi.

Genç kadın birkaç büyük yudum alarak biraz bekledi, sonra kupayı sehpaya koydu. "Ama sen hep oradaydın. Beni izledin," diye devam etti. "Değil mi?"

"Evet."

"Ben bunu neden fark etmedim peki? Neden arkamda olduğunu, her hareketimi izlediğini bana söylemedin?"

"Her hareketini izlemedim," dedi Archer. "Bunu hiç yapmadım."

"Özelime hiç girmediğini mi söylüyorsun yani?"

Bu soruya cevap vermek o kadar kolay değildi. Elle'in varmaya çalıştığı noktadaki sorusunun cevabı da zordu. Archer neden onu istememişti?

Genç kadın bir süre onu izledi. "Tamam, doğru anlamış mıyım bir bakalım. Benimle olmak istemedin. Arkadaş olarak bile. Ama yine de sürekli beni izledin ve okul konusunda, hatta iş konusunda önümü açtın..."

"Okul senin tercihindi," diye belirtti Archer. "Sevdiğin bölümdü."

Elle gözlerini kıstı. "Benimle olmak istemedin," diye tekrar etti. "Bunun yerine resmen beni takip ettin..."

Archer, "Takip etmedim," dedi. "Seni güvende tutup korumaya çalıştım."

"Ama buna ihtiyacım yoktu. Benim ihtiyacım olan şey..." Sesi kesilirken kafasını başka yöne çevirdi. "Bak," derken sabretmeye çalıştığı belliydi. "Yanımda hiç kimse yokken sen vardın... bunu anlıyorum. Ama yöntemin..."

"Reşit değildin."

Elle ona döndü. "Ne?"

Kahretsin. "Daha on altı yaşındaydın, Elle. Bense yirmi iki. Yapamazdık. Yapamazdım." Archer derin bir nefes aldı. "O günden sonra çok çabaladın ve hayatını bir düzene soktun. Beni görmek, hatırlamak istemediğin boktan şeyleri hatırlamana neden olurdu. Bu yüzden senden uzak durdum."

Genç kadın ona öylece bakıyordu. Doğru şeyi yapmaya çalışmasını pek takdir etmemiş gibiydi. "Kendi kararlarımı kendim

veririm," dedi. "Benim için birilerinin karar vermesine ihtiyacım yok."

"Seni anlıyorum. Bu arada, kızgınlığın geçmemişken listene bir madde daha eklemek zorundayım."

"Ah, Tanrım."

"Ablanı geçici personel olarak aldım," dedi Archer. "Mollie işe dönene kadar davalar için gerekli kişilerin geçmişi hakkındaki soruşturmaları ve internet araştırmalarını Morgan yapacak."

Elle'in ağzı açık kaldı. "Yani asırlardır randevuya çıkamamışken sonunda çıktığım iki randevuyu mahvetmenin ve on yıldan uzun süredir benden habersiz hayatımda olmanın üstüne bir de benden uzak durmasını istediğim dolandırıcı ablamı işe mi aldın?"

"Eh, teknik olarak sen ve ben şu anda randevudayız. Ve evine girilmiş olması dışında her şey gayet güzel gidiyor, değil mi?"

Bir süre ona öylece bakan Elle birden gülmeye başladı.

"Ve Morgan... aynı Morgan işte," dedi Archer. "Ama senin ablan. Ailen. Ve aile her şeyden önce gelir."

"O zaman sen neden babanla barışmadın?"

"Üzerinde çalışıyorum."

Elle derin bir nefes alıp verdi. "Ben de aynısını söylemek isterdim," diye itiraf etti. "Ama Morgan'la o noktaya varabileceğimizi sanmıyorum. Aile konusunda iyi tecrübelerim yok. Ya da genel olarak ilişkiler konusunda. Hayatımdaki en önemli insanlar arkadaşlarım. Ve yaptığın tüm ahmakça şeylere rağmen -ki çok fazla ahmaklık yaptın-..." Bir an tereddüt etti. "... sen de onlardan birisin."

Archer'ın göğsünde yepyeni bir duygu belirdi. Sıcak ve... muhteşem hissettiren bir duyguydu bu. Ama muhteşem olma-

yan bir şey vardı, o da Elle'in onu arkadaş grubuna dahil etmiş olmasıydı.

İşte bu, işin berbat kısmıydı.

Elle, Archer'ın banyosuna girdi ve uzun bir süre orada kaldı. İlk başta kabinde öylece dikilip sıcak suyun omuzlarını dövmesine izin verdi. Buharın, bir türlü toparlayamadığı binlerce sorununu uzaklaştırmasını diliyordu.

Ama kullandığı sabunun kokusuyla yine Archer'ı ve ona nasıl hissettirdiğini hatırlayarak tekrar çözüldü. Köpükleri temizlemek için ellerini teninde dolaştırırken her bir zerresinde beliren arzuyu bastırmakta zorlanıyordu. Suyu kapattığındaysa tüm bedeni açlık ve gereksinimle adeta titriyordu.

Güçlü ol, diye emir verdi kendine, Archer'ın havlularından birine sarınırken.

"Benim gibi kokuyorsun," diye mırıldandı Archer, o banyodan çıkınca.

Elle bu sözcüklerle vücudunun karıncalanmasını görmezden geldi.

Archer ona katlanmış bir tişört uzattı. "Pijama."

"Sağ ol." Elle arkasını dönüp tişörtü kafasından geçirdi, sonra dikkatlice altına uzanıp havluyu aşağı çekti.

Arkasındaki Archer'ın keskin bir nefes aldığını duyduğunda dikkatli olma konusunda pek de başarılı olamadığını anladı ama dönüp baktığında genç adamın yüzü sakindi.

Onun bunu nasıl yaptığını... yüzündeki bu ifadesiz maskeyi nasıl sabit tutabildiğini hiç bilmiyordu. Ama kendisi de aynı şeyi yapacaktı.

Çünkü "Hisler gerçek olana dek rol yap" sözüne inanıyordu.

"Benimle birlikte yatağımda yat, Elle. Orası büyük ve sıcak."

Kurt da Kırmızı Başlıklı Kız'a böyle bir şey söylememiş miydi? Elle kafasını iki yana salladı. "Ben koltukta yatacağım."

"Hadi ama. Yatağın bir tarafında yatabilirsin. Sen kendini kontrol edebiliyorsan ben de kendimi kontrol edebilirim. Arkadaşız sonuçta, değil mi?"

Elle fazlasıyla davetkâr görünen devasa yatağa bakıp yutkundu. Archer'ın gerçekten de dediğini yapacağını biliyordu. Bilmediği şey aynısını kendisinin yapıp yapamayacağıydı.

Pislik Archer onun ne düşündüğünü biliyormuş gibi gülünce Elle ayaklarını yere vura vura koltuğa gitti ve genç adam ona bir yastıkla battaniye getirdikten sonra evi dolaşıp pencerelerle kapıları kontrol ederken kendisi aşırı gergin değilmiş gibi görünmeye çalışarak heykel gibi uzandı.

"Böyle iyi olacak mısın?" diye sordu Archer alçak sesle.

"Ben hep iyiyim."

Archer başka bir şey daha diyecekmiş gibi duraksadı ama bir şey demeden dönüp kendi odasına yöneldi.

Elle şok edici bir kolaylıkla uykuya daldı ama uykusu aynı şekilde devam etmedi. Evine kimin girdiğini düşünerek endişeleniyordu ve on bir yıldır hayatını yönettiği için Archer'a hâlâ kızgındı. Ayrıca ablasını merak ediyordu. Tabii bir de dile getirmek istemediği şu konu vardı. Ya gerçekten hamileyse? O zaman ne olacaktı? Kendi annesinden daha iyi bir ebeveyn olabilir miydi? Yüce İsa... öyle olmayı umuyordu. Ama olamayacağı düşüncesi yine de içine bir korku salıyordu.

Kafasını sallayarak kendisini gevşemeye zorladı ama geçmişinden bahsetmek, kötü şeyleri hatırlatmıştı. Sürekli kâbus görü-

yordu ve bir rafa kaldırdığı anıları canlanmıştı. Beş yaşındayken annesinin ortadan kaybolduğu zaman mesela... Morgan'la ikisi, sosyal hizmetlerden birileri gelip de onları alana ve koruyucu sisteme dahil edene dek üç gün boyunca evde yalnız kalmışlardı. Anneleri hapisten çıkmak için kefaretini ödedikten sonra onları almaya gelmişti ama o zamana kadar sistemde kalmışlardı. Aynı şey başlarına iki kez daha geldikten sonra sosyal hizmetlerin gözünden uzak kalmayı öğrenmiş olsalar da çok zor zamanlardan geçmişlerdi. Bu nahoş hatıralar bugün bile hâlâ uykularını bölmeye devam ediyordu.

"Elle. Yana kay."

Elle irkilerek gözlerini açınca Archer'ın uzun, yapılı bedeninin tepesinde dikildiğini gördü.

"Şşş," dedi genç adam nazikçe, onun yanına diz çökerken. "Benim. Kay hadi."

"Neden?"

"Çünkü kâbus görüyorsun. Senin için onları kovacağım."

"Nasıl?"

"Seni sıkıca sarıp yanına hiçbir şeyi yaklaştırmayacağım."

Bu sözleri mükemmel olsa da Elle'i alarma geçirmişti. "Beni koruman için sana izin vermiyorum," dedi. "Bunu az önce de söylemiştim."

"O zaman sadece bu seferlik, şafak sökene kadar diyelim," dedi Archer alçak sesle, onun nemli saçlarını alnından geri iterek. "Benim için."

Elle sesli bir nefes verdi. "Eh, senin içinse..."

"Gel buraya."

Ah, Elle bunu yapmayı o kadar çok istiyordu ki... "Archer?" diye fısıldadı, yüreği ağzına gelirken.

"Efendim?"

"Arkadaşlar arada bir birlikte uyur mu?"

Archer onu itip arkasına yattı ve kollarını ona sardı. "Bu arkadaşlar sen ve bensek her zaman olabilir, Elle. Sen ne zaman istersen."

Elle'in boğazı düğümlendi. Çünkü biliyordu ki bu adam onu ne kadar deli etse de bu konuda ciddiydi.

Archer onu sıcak ve güçlü bedenine iyice yapıştırıp kollarını gövdesine sıkıca doladı. Ve Elle sonunda bebekler gibi uykuya daldı.

19. Bölüm

#SütVarMı?

Elle koltukta uyandığında, sırtüstü yatmış olan ve dengeli, yavaş nefesler alarak hâlâ uyuyan Archer'a koala gibi sarılmış olduğunu fark etti.

Gözlerini yavaşça açıp ona baktı. Ya da en azından bulunduğu yerden görebildiği kadarına. Gece bir ara yüzünü onun boynuna gömmüş olduğu için şu anda kirli sakallı çenesini görebiliyordu. Bedeni de onun kollarından birinin üstündeydi ve bacağıyla kolunu ona sahipmiş gibi üzerine atmış, elini koltuk altına sıkıştırmıştı.

O anda, Archer'ın bir kolunun onu ahtapot gibi sardığını ve elinin kalçasında olduğunu fark etti.

Bu farkındalıkla vücudu ümitle karıncalansa da Elle ona şansına küsmesini söyledi. Bir adamın kollarında keyifle uzanmakta bir sakınca yoktu tabii ama zaten Archer'la birden fazla kez, yapmaması gereken şeyler yapmıştı ve artık Acılar Köyü'ne tek yönlü bilet almış olduğundan emindi.

Ona daha iyi bakabilmek için hafifçe geri çekildi. Archer bıçak yarasının olduğu yerdeki bandajı çıkartmıştı ama iyileşmiş olsa da oradaki kırmızı, şişik yara izini görmek Elle'i dehşete düşürdü.

Bu adamla ilgili hiçbir şey güven çağrıştırmıyordu.

Gerçi dürüst olmalıydı, kendi hayatının da onunkinden geri kalır yanı yoktu.

Poposunu kavrayan sıcak el çok... seksi ve sahipleniciydi. Bu dokunuştan çok hoşlandığı için kendi içinde kurduğu güçlü irade ekibi hafif bir darbe almıştı. Archer'ın yüzüne baktı. Kişiliğinin safi etkileme gücüyle gözleri kör olmadan bu adama böyle yakından bakabilmek çok nadir bir fırsattı, bu yüzden Elle bu şansı kaçırmadı. Genç adam çok rahat, hatta kaygısız görünüyordu. Hiç çaba göstermeden aşırı seksi görünebildiğinden söz etmeye bile gerek yoktu. Erkekler bu konuda cidden çok sinir bozucuydu. Nasıl şanslı olduklarının farkında bile değillerdi. Halbuki Elle'in insan içine çıkmadan önce en az bir saat hazırlanması gerekiyordu. Bu düşünceyle birlikte, o gece kötü rüyaları yaklaştırmamak için yanına yatmış olan seksi adamdan yavaş yavaş uzaklaşmaya başladı.

Ama hareket ettiği anda Archer'ın nefes alış verişlerindeki hafif değişimi fark etti. Uyanmış gibiydi.

Gerçekten de bir an sonra gözlerini açtı. "İyi misin?"

Elle onun gece yarısı sesinin seksi olduğunu düşünmüştü ama sabah mırıltısı o sese bin basardı. "Evet. Sayende."

Gözleri bir an için buluştu ve sanki görünmez bir güçle çekiliyormuş gibi birbirlerine yaklaşmaya başladılar.

O sırada Archer'ın ceptelefonu çaldı.

"Görev çağırıyor," diye fısıldadı Elle.

Archer kafalarının tepesindeki telefonuna uzanırken gözlerini ondan hiç ayırmadı. Elle paçayı kurtarmıştı. Ama sonra gelen mesajı okuyan Archer'ın kaşlarını çattığını fark etti.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Ablan bizimle görüşmek istiyor."

Archer, Elle'le birlikte arabaya atlayıp ofisine yollandı ve orada iki kardeşin birbirleriyle etkileşimini izledi.

Daha doğrusu, *olmayan* etkileşimi.

İki kadın, ofiste yan yana duran iki koltuğa oturmuş olsalar da aralarındaki manevi mesafe kilometreler uzunluğundaydı. Yüzü asık olan Morgan'ın sessizliğinden pek bir şey okuyamıyordu ama Elle'in birkaç duygusunu görebiliyordu.

Genç kadının kendisini kontrol etmeye çabaladığı belliydi. Archer onun gözlerine baktığında gördüğü duygularla içinin ısındığını, ruhundaki boşluğun dolduğunu ve onun için yeterli olabilmekle alakalı tüm gizli şüphelerinin yok olduğunu hissetti.

"Birkaç sorunum var," dedi Morgan. "İki adam, son yıllarda kaldığım yerlere gidip beni sormuşlar. İyi niyetli olduklarını sanmıyorum. Size de gelirlerse bilmiyormuş gibi yapmanızı söylemek için çağırdım aslında."

"Kim bunlar?" diye sordu Archer. "Nerelermiş bu gittikleri yerler?"

"Kim olduklarını bilmiyorum." Morgan duraksadı. "Ama her şey dün gece olmuş. Birileri oda kiraladığım eve kadar beni takip etmiş olmalı. Çünkü bu sabah ben çıktıktan sonra ev sahibemi sorgulamış ve ölümüne korkutmuşlar. Benim kötü biri olduğumu ve dikkat etmezse onu da etkileyeceğimi söylemişler."

"Kadına bir şey yapmışlar mı?" diye sordu Elle.

"Hayır." Morgan'ın yüzünde bir şeyi gülünç bulduğunu gösteren bir ifade belirdi. "Antresinde kocasının değerli golf sopaları duruyormuş. En kalın olanını eline geçirip beyzbol sopası gibi sallamış. Onu ciddiye almadıklarını görünce sopayı bir tanesine geçirivermiş. Adam geriye uçup ayakkabılığa çarpmış." Cebinden bir ceptelefonu çıkartıp Archer'ın masasına koydu. "Geride bunu bırakmış. Alamadan kaçmak zorunda kalmış çünkü."

Archer bir kanıt torbası çıkartıp telefonu bir kalemle içine ittirdi, sonra da birine telefon etti. İki saniye sonra Trev ofise geldi.

Archer kanıt torbasını ona uzattı. "İçinde ne bulabiliyorsanız bana getirin."

Trev ona selam verdi, Elle'e göz kırptı ve odadan çıktı.

"Artık orada kalamazsın," dedi Elle, ablasına. "Geçmişin yüzünden ev sahibene bir zarar gelmemeli."

"Ben bunu bilmiyorum sanki," dedi Morgan gözleri parlarken. Kafasıyla yerdeki bavulu işaret etti. "Evden çoktan ayrıldım."

"*İkiniz de* kendi dairelerinizde kalamazsınız," diye araya girdi Archer. "Elle'in evine de dün biri girmiş." Bunu Morgan'a bakarak söylemişti.

Morgan gözlerini kırpıştırdı. Kardeşine dönerken yüzündeki hiddet yok olmuştu. "Sana bir şey oldu mu?" diye fısıldadı.

"Evde değildim." Elle sesli bir nefes verip sesini yumuşatarak devam etti. "İkimiz de şanslıymışız. Ama Morgan, bu şans uzun sürmez. Sen ayağını o kapıdan çekmedikçe her şey böyle devam edecektir."

"Benim ayağım o kapıda değil."

Elle ona sadece bakmakla yetindi.

"Değil diyorum," diye tekrarları Morgan içini çekerek. "Ama gerçekten üzgünüm. Buraya başınıza dert açmak için gelmedim. Her şeyi geride bıraktığımı sanmıştım."

"Hiçbir zaman geride kalmaz ama," dedi Elle, acı bir netlikle. Archer ona dikkatle baktığında gözlerindeki pişmanlığı ve bastırılmış acıyı görebiliyordu. Ama Elle'in geçmişin ne kadarını içinde sakladığını, kendisini hâlâ nelerden sorumlu tuttuğunu bilemiyordu.

"Yeni plan," dedi. "Bu meseleyi çözene kadar ikiniz de benimle kalın."

Morgan, "Bu ne buyurganlık?" dedi.

Elle'in dudakları seğirdi. "Aslında şu anda rica ettiğini zannediyor."

"Hımm," dedi Morgan. "Sevimli."

Bu sözü Elle'i gülümsetmişti.

"İkinizin bağ kurduğunu gördüğüme sevindim," dedi Archer. "Ama artık şu işi halletsek mi?"

Elle dönüp ablasına bakınca Archer iki kardeşin arasındaki sessiz iletişimi izledi. Sonra Morgan ayağa kalktı. "Ben sizi yalnız bırakayım," deyip kapıya yöneldi. Sonra arkasına döndü. "Başınıza bunların gelmesini gerçekten istemedim," dedi Elle'e bakarak. Ve gitti.

Elle de onun arkasından dışarı çıkmak için kalktı ama Archer hızlı davranarak eliyle kapıyı tuttu.

Genç kadın alnını ahşap kapıya yasladı.

Archer sesli bir nefes verip arkadan ona yaslandı, ensesindeki saçları kenara çekti ve dudaklarını tatlı tenine değdirdi. "Kendini suçlama," diye fısıldadı. "Senin bir hatan yok."

"Belki," diye mırıldandı Elle. "Ama bana ihtiyacı olduğunda onu geri çevirdim. Bu yüzden şu anda kendimden pek hoşlandığım söylenemez."

Onu kendisine bakması için döndüren Archer, kolunu beline doladı ve parmaklarını saçlarının arasına geçirip kafasını geriye çekerek üstüne küçük bir öpücük kondurdu. "Sorun değil, Elle. Ben senden ikimiz için de hoşlanıyorum."

Genç kadın gözlerini devirdi. "Benden hoşlanıyorsun çünkü karşında soyundum."

"Evet, onu da çok seviyorum." Archer gülümsedi. "Evet, sözlükte *dik kafalı*, *inatçı*, *dediğim dedik* ifadelerine baksak yanlarında senin fotoğrafının olacağı kesin. Ama aynı zamanda *metanetli*, *becerikli* ve *aşırı muhteşem* ifadeleri de kesinlikle seni tanımlıyor."

Elle kafasını kaldırıp şaşkın gözlerle ona baktı. Sanki bitkinliğinin büyük kısmı yok olmuştu. Archer'ın şimdi söyleyecekleriyle bu anı muhtemelen mahvedecek olması çok kötüydü. "Bu yüzden, bu işi şöyle halledeceğiz. Sana yardım etmeme izin vereceksin. Karşılığında ben de ihtiyaç duyduğumda senden yardım isteyeceğim. Ve ihtiyaç duyacağım kesin. Aramızdaki şey aşağı yukarı böyle bir şey olacak. Yani bütün yükü senin üstlenmen kısmını geçeceğiz. Yalnız olmayacaksın. Beni duyuyor musun?"

Elle ona öylece bakıyordu.

"Cevap vermeni istiyorum, Elle."

"Sen delisin."

"Biliyorum," dedi Archer. "Şimdi cevap ver. Sana yardım etmeme izin vereceğini söyle."

Genç kadın bir nefes alıp verdi. "Bana yardım etmene izin vereceğim. Kahretsin."

Archer gülümsedi. "Kızgın mısın? Çünkü sen kızgınken soyunduğumuzda her şey çok daha iyi oluyor sanki..."

Elle parmağını ona doğrulttu.

Archer gülümsemeye devam etti.

Genç kadın gözlerini devirip onun kollarıyla kapının arasında sıkıştığı yerden kurtuldu. "Morgan'la ikimize seninle kalmayı nasıl kabul ettirdiğini fark etmedim sanma," dedi. "Çok uzun zaman sonra tekrar onunla aynı çatı altında olacağım. Bunun için bana borçlusun."

"Ödeme seksle mi olsun çikolatayla mı?" diye sordu Archer.

Genç kadın bunu ciddi ciddi düşünerek onu şaşırttı. "Nasıl bir çikolata olacak?"

"Nasıl bir seks olacak diye sorman gerekmiyor muydu?" dedi Archer gülümseyerek.

Elle onun tişörtünün önünü kavradı. "Belki ikisini birden istiyorumdur," dedikten sonra dudaklarına sert ve hızlı bir öpücük kondurarak onu şaşırtmayı başardı. Ardından da odadan çıkıp gitti.

O sırada Trev içeri girdi. "Kadınına rüşvet olarak çikolata mı teklif ediyorsun?"

"Ve seks," dedi Archer ciddiyetle. "Seksi unutmamak lazım."

20. Bölüm

#İstediğinGibi

O gece Archer'ın evine gittiklerinde Elle, ablasına bir battaniye atıp L koltuğun bir kenarına yerleşmesini izledi.

"Adam cidden çok iyi ya," dedi Morgan. "İsteseniz birlikte olabilirsiniz."

"İstediğimizi nereden biliyorsun?"

Morgan ona saçmalama der gibi baktı. "Benim de gözlerim var herhalde. Archer seni çok fena istiyor, belli."

"İlişki sadece seks demek değildir," dedi Elle.

"Sanırım," diyen Morgan pek de etkilenmiş görünmüyordu. "Ama bir adam, Archer'ın sana baktığı gibi bana baksa kesin şansımı denerdim. Çok şanslısın, biliyorsun değil mi?"

Elle buna nasıl cevap vereceğini bilemiyordu.

Morgan gözlerini devirdi. "Ah, hadi ama. Hayatının sekiz senesi boyunca Noel Baba'nın varlığına inandıysan beş saniyeliğine de olsa kendine de inanabilirsin. Başarabilirsin Elle."

"Hey," dedi Elle. "Eğer o yıl uyumama izin verip annemin, zavallı komşumuzun kızına aldığı hediyeleri çalarak bizim ağacın

altına koymasını izletmeseydin Noel Baba'ya daha uzun süre inanabilirdim. Ayrıca, ağacımız da sadece bir marihuana bitkisiydi, onu da biliyorum"

Morgan güldü. "Gördün mü? Seni nasıl da korumuşum."

"Ben gidip çay yapacağım," dedi Elle. *Seninle kavga etmektense...*

"Sen ve şu çayların."

"İstiyor musun istemiyor musun?"

Morgan gülümsedi. Elle'in gevşemek için başvurduğu değerli alışkanlıklarını hep komik bulmuştu. Bu alışkanlıkların arasında çay içmek, battaniyesini kaldığı her yere yanında sürüklemek ve babalarına ait olduğunu düşündüğü şiir kitabını atmaması vardı. Elle, kitabın gerçekten babasına ait olup olmadığını bilmiyordu ama annesi yemin etmişti, o da en azından bir şeye inanması gerektiğine karar vermişti.

"İyi," dedi Morgan. "Ben de çay istiyorum." Elle'in inanmaz bakışlarını görünce, "Bu arada, Elle?" dedi.

"Evet?"

Ablasının gülümsemesi soldu. "Benden nefret etmediğin için teşekkür ederim."

Elle içini çekti. "Senden nefret etmiyorum, Morgan. Başına bir şey gelmesini istemiyorum." Duraksadı. "Eh, gerçi başına küçük ve sinir bozucu şeyler gelse olabilir. Mesela ne zaman kızarmış ekmek istesen makine ekmeği yaksın."

Morgan bir kahkaha attı ama sonra hemen ciddileşti. "Hayatını berbat edip durduğum için üzgünüm."

Elle'in vicdanında bir sızı belirdi. "Berbat etmedin."

"Ah, şimdi nazik olmana gerek yok. Ettiğimi ikimiz de çok iyi biliyoruz. Kendi hayatımı da mahvediyorum zaten. A planımla ilgili sorunlar yaşıyorum."

"Ama A'dan başka harfler de var sonuçta."

"Doğru," dedi Morgan. Sonra tereddüt eder gibi oldu.

"Ne?"

"Bu meselede artık yalnız olmamak güzel geldi."

Elle ona mesafeli durmak için elinden geleni yapıyordu ama zaman geçtikçe bu iyice zorlaşmıştı. Çünkü ablasının ne kadar yalnız olduğunu yeni anlıyordu. Kendisini hep yalnız olarak görmüştü ama bu doğru değildi. Spence, Willa, Pru ve diğerleri hep yanındaydılar.

Ayrıca, tüm aldatmacalarına rağmen Archer da her zaman yanında olmuştu. Evet, geride durup onun güçlü ve yetenekli bir bireye dönüşmesine izin vermişti ama gerçek şuydu ki arkasını kollamak için Archer'dan daha iyi biri olamazdı.

"Sence bu kardeşlik işini çözebilecek miyiz?" diye sordu Morgan. Elle'in bir şey demediğini görünce gülümsemesi soldu. "Ah, doğru. Biz artık kardeş değiliz."

"Belki bunu değiştirebiliriz," dedi Elle yumuşak bir sesle. Bu konuda samimi olması kendisini bile şaşırtmıştı.

Morgan şok olmuş gibi ona bakıyordu. "Öyle mi?"

Elle kafa salladı. "Öyle."

Ablasının ihtiyatlı ama samimi gülümsemesini gördüğünde Elle içinin acıdığını hissetti. Biraz yalnız kalabilmek için dönüp hemen mutfağa girdi.

Archer duştaydı. Suyun sesi duyuluyordu. Elle, damarlarında dolaşmaya başlayan beklentinin uğultusunu hissedebiliyordu. İpek sutyenle sarılmış göğüs uçları sertleşmişti. Görünüşe göre bu gece bir şeyler yaşayamayacaklarının farkında değildiler.

Elle yetişkinliğe adım attığından beri karşısına harika bir seks fırsatı çıktığında hiç geri çevirmemişti. Her seferinde başına dert

almadan uzaklaşmayı bilmişti. Fakat Archer'dan bir türlü uzaklaşamıyordu. Sorun şuydu ki onu yatağına kabul etmişti. Daha doğrusu, bedenine... ve ne kadar korksa da kalbine kabul etmişti. Şimdiyse istediğini sandığı her şey altüst olmuştu ve bu karmaşık denizde ne tarafın yukarı çıktığını bilmiyordu.

Üç kupa alıp çayla doldurdu ve birini Archer için komodinine bırakırken, onu içine girmeye davet eden dev yatağa baktı. Daveti geri çevirip oturma odasına geçti, ışıkları kapattı ve şimdiden hafifçe horlamaya başlamış olan Morgan'ın karşısındaki yerini aldı. Görünüşe göre ablasının uykusuna mani olan bir sebep yoktu.

Birkaç dakika sonra göğüs uçlarının yine coşkuyla dikildiğini hisseden Elle gözlerini açtı ve Archer'ın karanlıkta kendisini izlediğini gördü.

Onun odaya girdiğini duymamıştı bile.

Genç adam yanında diz çöküp elini onun göbeğine koydu. "Neden yatağımı ısıtmak yerine burada yatıyorsun?" diye mırıldandı, dudaklarını kulağına dayayarak. Sıcak nefesi Elle'in tüm bedenine leziz bir ürperti yayılmasına neden olmuştu.

Ona ne yaptığını bilen Archer'ın gülümsemesini hissetti.

"Ablam buradayken yatağına girmeyeceğim," diye fısıldadı.

"Ama burada uykuya dalamıyorsun, unuttun mu? Benim bedenime ihtiyaç duyuyorsun."

Archer bunun komik olduğunu düşünüyordu. "İdare ederim," dedi Elle gergince.

Ama sonra genç adam ağzını onunkine bastırıp kemiklerinin erimesine neden oldu.

"Seni bekleyeceğim, Elle."

"Gelmeyeceğim!"

Archer'ın yumuşak, seksi gülüşüyle dudakları onunkilerin üstünde hareket etti. "Ben aksi olacağına seni temin edebilirim."

Olamaz.

İmkânsız.

Elle oflayarak arkasına döndüğünde Archer sadece güldü ve odadan çıktı.

"Ah, Tanrı aşkına," dedi Morgan uykulu bir sesle. "Seksi adamın peşinden gitsene ya!"

"Eleştiriyi kes," diye mırıldandı Elle, yüzünü mindere dayayarak.

"Yerinde olsam," dedi Morgan. "Ateşli bir seks için seni burada bırakırdım."

"Sen benim ne yaptığımı bilerek burada yatarken seks falan yapmayacağım!"

"Senin kaybın," dedi ablası.

"Aman Tanrım. Konuşma artık!"

Sonrasında koltuk çok rahat olsa da Elle bir türlü rahat edemedi. Odanın derecesi iyiydi ama onun bedeni bir ısınıyor bir soğuyordu. Yastığı da hiç iyi değildi.

Morgan iki dakika içinde tekrar horlamaya başlarken Elle kendisini gevşemeye zorladı. Hayallerinin ne zaman rüyaya dönüştüğünü tam olarak bilmiyordu ama bir noktada Archer'ın ellerini bedeninde, dudaklarını teninde hissetmeye başladı. Onu okşayıp öperken seksi, tutkulu şeyler mırıldanıyordu...

Uyandığında yatak odasının pencerelerinden içeri giren soluk şafak ışıkları karşısında gözlerini kırpıştırdı. Bir dakika... Ne? Yatakta hızla doğruldu ve gayet rahat bir şekilde uyumakta olan Archer'a baktı.

Genç adam üstsüzdü.

Yavaşça yorganı kaldırıp ona baktığında iç çamaşırının üstünde olduğunu gördü.

"Bana bakmak istiyorsan söylemen yeterli," dedi Archer, uykudan boğuklaşmış sesiyle.

"Neden senin yatağındayım? Buraya *nasıl* geldim?" diye sordu Elle.

"Koltukta dönüp duruyor, bir şeyler mırıldanıyordun. Doğru düzgün uyuyamıyordun. Ben de uyuyamıyordum, bu yüzden seni alıp buraya getirdim."

Elle o sırada ölü gibi yatıyor olmalıydı.

"Seni kurtarmak için falan yapmadım," dedi Archer çabucak. "Ya da hayatına burnumu sokmak için. Sadece Morgan'a iyilik yapıyordum çünkü onu da uyutmadın."

Elle onun yüzüne baktığında gülmediğini gördü, demek dalga geçmiyordu. Karanlık gözlerinde sıcak bir endişe vardı sadece. Elle için endişeleniyordu çünkü duygusal bir çöküş yaşayabileceğini, ayrıca da hamile olabileceğini düşünüyor olmalıydı.

"İyi misin?" diye sordu Archer.

"Evet." Bu basmakalıp bir cevaptı gerçi. Elle durup derin bir nefes aldı. "Belki." Yine duraksadı. "Archer?"

"Efendim?"

"Sadece bu seferlik iyi olmadığımı itiraf etsem beni idare eder misin?"

"Evet bebeğim, idare ederim," diyen Archer onu kollarına alıp sıkıca sardı. Elle de ona iyice yanaşıp gözlerini yumdu.

"Bizim sorunumuz ne?" diye mırıldandı.

Archer küçük bir kahkaha attı.

"Bunun neresi komik?"

"Ben her zaman ne yaptığımı bilerek hareket ederdim," dedi genç adam. "Ama seninleyken oluruna bıraktım. Ne yaptığımıza dair hiçbir fikrim yok ama bir şeyden eminim. Seni bırakıp gitmeyeceğim. Bir daha asla."

Elle bu kelimelerle yüreğinin ağzına gelmesini bekledi ama öyle bir şey olmadı. Panik hissetmiyordu. Kaygı da. Tam aksine, güvende hissediyordu. İçi ısınıvermişti.

"Ama bu, benden uzak durma sözüne kısa bir ara verdiğimiz o anlardan olacak," dedi. "Aklından çıkarma."

"Çıkarmayı düşünmem bile."

Archer kollarında Elle'le uyanmaya bayılmıştı. İkinci kez onu fiziksel arzulardan çok daha derin bir samimiyetle sarma şansı elde etmişti ve hayatının sonuna dek onunla aynı yatağı paylaşmaya hayır diyeceğini hiç sanmıyordu.

Tek yapması gereken genç kadını da buna ikna etmekti. Gerçi bunun üzerinde çalışıyor, Elle'in kalbinin etrafındaki duvardan her seferinde bir tuğla eksiltiyordu.

O sabah başka konularda da oldukça aydınlanmıştı. Mesela, iki kadınla bir banyoyu paylaşmanın nasıl bir deneyim olduğunu öğrenmişti.

Daha doğrusu, paylaşamamanın.

Elle de Morgan da banyoda kırk beşer dakika geçirmişlerdi. Sonunda kendisine fırsat geldiğinde Archer ofisindeki toplantısına geç kalmış durumdaydı. Hayatında ilk kez...

İşe gittiğinde ağzını açmaya tek cüret eden, evde daha fazla kalmayı reddettiği için ofisteki hafif işlere bakmaya başlamış olan Joe oldu. "Zamanın var mı, patron?" diye sordu sırıtarak.

"Bir şey mi söyleyeceksin?" dedi Archer.

"Söylememi isteyeceğin bir şey değil."

"İstersen, 'Birkaç hafta daha hafif işlerde çalışmak benim için sorun değil, patron,' diyebilirsin," dedi Archer kibarca. "İster misin?"

Joe kısık sesle küfretti. Hepsi de hafif işlerden nefret ediyorlardı.

Max pis pis sırıttı.

Joe uzanıp onu duvara doğru itti.

Carl patırtı kopacağını düşünüp heyecanlanarak hoplayıp zıpladı ve havlamaya başladı. Patırtıya bayılırdı.

Max, Joe'nun ensesini kavradı.

Onları gören Carl kendisini iyice kaybedip üstlerine zıpladı ve aralarına katılmaya çalıştı.

"Hey!" diye bağırdı Mollie, koridorun diğer ucundan. "Geçen seferki dövüşmenizin ardından duvarı daha yeni değiştirmiştik. Kesin şunu!"

Archer, Trev'e döndü. "Telefondan ne çıktı?"

"Tek kullanımlık bir şeymiş ama yine de üzerinde çalışıyoruz."

"Daha hızlı olun."

"Peki efendim."

Toplantının geri kalanı mekândaki hiçbir şeye zarar gelmeden halledildi.

Mollie işe geri dönmüş olsa da Morgan onun kaçırdığı işlere tekrar hâkim olabilmesine yardım etmek için hâlâ ofisteydi. Gün sonunda da Mollie'yle birlikte mesaiye kalmayı teklif etti. Max ile Carl da orada olacağı için Archer ona izin verdi ve Max'e, işi bitince Morgan'ı evine getirmesini söyledi.

Ardından hayatındaki bir numaralı baş belasının bulunduğu ofise gidip eve dönmeye hazır olduğunu söyledi.

"Önce kendi evime bir uğramam lazım," dedi Elle.

"Niçin?"

"Bir şeyler için işte."

Archer evindeki koca valizi düşündü ama onunla tartışmanın can güvenliğini tehlikeye atacağına karar verdi. Elle'in dairesine vardıklarında içeri önce kendisi girdi.

"Benim için en büyük tehlike sensin aslında," dedi Elle. Fakat yine de kapıda bekledi ve onun odaları dolaşıp tüm lambaları açarak evi kontrol etmesine izin verdi.

Orada işleri bitip de evine gittiklerinde Archer orayı da dikkatlice kontrol etti.

"Gece ortaya çıkan korkunç şeyleri def ettin mi?" diye sordu Elle antrede durduğu yerden.

"Evet. Biri hariç." Archer ona yaklaştığında nefesinin kesildiğini duyarak memnun oldu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Elle.

Konuşmak yerine göstererek cevap vermeyi tercih eden Archer onu duvara yasladı.

Genç kadın ona karşı gelmedi. Alaycı gülümsemesi hâlâ dudaklarındaydı. "Korkutucu olduğunu mu düşünüyorsun, Archer?"

Yüce İsa... Archer, adını ondan duymaya bayılıyordu. Genç kadının sesi bu tek kelimeyi söylerken öyle bir yoğunluk taşıyordu ki... Pek çok farklı duygunun yoğunluğuydu bu. Sinir, keyif, hiddet, gerilim ve Archer'ın favorisi cinsel heyecan. Şu anda hissettiğinin keyif olduğunu görebiliyordu. Bedenini onunkine

iyice bastırıp dudaklarını öpmeye başladı ve öpücükleri derinleştikçe Elle'in hissettiklerinin de değiştiğini fark etti. Ve bu yeni duygu tüm gücüyle ona sesleniyordu. "Elle?"

"Efendim?"

"Bana kızmaya ara verdiğin şu anlardan birinde miyiz?"

Genç kadın yavaşça kafasını kaldırıp onun gözlerine baktı. "Hayır." Sonra duraksadı. Archer'ı delirtiyordu. "Ama senin de daha önce söylediğin gibi, kızgınken çok daha iyiyiz."

Damarlarına birden dolan sıcaklık, arzu ve bunlardan çok daha güçlü bir başka duyguyla Archer onu kucağına aldığı gibi yatak odasına yöneldi.

Elle kollarını onun boynuna sardı, parmaklarını saçlarına daldırıp sıktı ve alt dudağını ısırdı.

Archer ilerlemeye devam ederken onun güzel kıçını avuçlayıp parmaklarını hareket ettirerek nefesinin kesilmesini sağladı. Dudaklarını onunkilere bastırdı, sonra da biraz geri çekilip gözlerine baktı. "Elle..."

O sırada ön kapı gürültüyle tıklatıldı. "Hey," dedi Morgan, diğer taraftan. "Max yanımda. Kız arkadaşı Rory'ye gitmek için sabırsızlanıyor. Siz ikiniz işi pişiriyor musunuz yoksa beni içeri alacak mısınız?"

"Bunun suçlusu sensin," dedi Elle, Archer onu gönülsüzce yere indirirken. Sonra banyoya koşup duşu açtı ve Morgan'ı içeri alma işini ona bıraktı.

"Eee?" diye sordu Morgan, Elle duştan çıkınca. "Az önce ikiniz mercimeği fırına mı veriyordunuz?"

"Hayır!" dedi Elle.

Archer o gece büyük hüsran yaşadı çünkü mercimeği fırına verme işini daha sonra da gerçekleştiremediler. Zira Elle koltukta yatmakta ısrar etmişti.

Elle, ertesi gün öğleden sonrasını zemin kattaki kafeyle ahşap dükkânı arasındaki boş mekâna yerleşen yeni kiracılarla geçirdi. Boş dükkâna bir fırın açılacaktı ve kendisinin yapmak zorunda olmadığı her türlü hamur işine bayılan Elle buna çok sevinmişti.

Kiracılarla işi bittiğinde kafeine ihtiyaç duyduğunu fark ederek, Spence'in ona sakladığı güzel şeylerden içmek için çatı katındaki dairesine gitti. Spence devasa oturma odasında bir şeyler üzerinde çalışıyordu. Her tarafta ufak tefek parçalar vardı ama ne parçası oldukları belli değildi. Spence herhangi bir şeyi sırf tekrar birleştirmek için bile parçalayabilirdi. Ya da akla gelebilecek herhangi bir şey geliştiriyor olabilirdi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Elle.

Arkadaşının cevabından tek anladığı kelime *prototip* oldu.

Elle, "Trudy bu dağınıklığı görünce çok kızacak," dedi.

Spence tüm dikkatini üzerinde çalıştığı nesneye vermişti. Sehpanın üzerine koyduğu bu şey her neyse her an Mars'a uçup geri gelebilecekmiş gibi görünüyordu. "Ona bu hafta temizliğe gelmemesini söyledim," dedi genç adam dalgınca.

"Kadının kalbini kırmışsındır. Senin için temizlik yapmayı çok seviyor."

"Evet, ama dün kapıyı çalmadan içeri girdi ve..."

"Seni işi pişirirken mi yakaladı?" diye sordu Elle umutla.

Spence burnundan alaycı bir nefes verdi. "Keşke. Ama hayır. Evde drone uçuruyordum. Aniden içeri girdiğinde drone neredeyse yüzüne çarpacak gibi olunca o da zombi saldırısı gerçekleşti diye bağırarak buradan kaçtı."

Elle mutfağa geçip Spence'in onun için İngiltere'den getirttiği metal çay kutusunu çıkardı. "Archer konusunda kafayı yiyecek haldeyim," dedi, ikisine de birer kupa çay hazırlayıp odaya geri dönünce. "Duygusal anlamda."

Spence kupada zehir olduğunu düşünürmüş gibi şüpheyle çayı kokladı. "Neden insanların duyguları hakkındaki sohbetlere sürüklenen hep ben oluyorum?"

"Çok tatlı ve hassas ruhlu olduğundan olabilir mi?" dedi Elle kuru bir sesle.

"Kesinlikle. Bende o ikisi de yok. Niçin herkes gelip aşk hayatını bana anlatmak istiyor ki?" Elle'in getirdiği çayı bir dikişte içen Spence şekersiz olduğu için yüzünü buruşturdu ve kafasını iki yana sallayarak işine döndü.

"Kusura bakma," dedi Elle. "Bir dahaki sefere daha önemli şeylerden bahsederim. Aletlerimizin ne kadar büyük olduğu gibi bir şey mesela..."

Elle arkasından kahkahalar atan Spence'i işleriyle baş başa bırakıp ofisine indi. Tekrar çalışmaya başlayalı bir saat olmuştu ki içeri iki adam girdi. Filmlerdeki şu devasa, kötü niyetli ama alık adamlara benziyorlardı.

"Ablanı arıyoruz," dedi Nesne Bir, boş bir yüz ifadesiyle. Dudaklarını ciddiyetle sıkmış, koca bedenini iyice germişti.

"Benim ablam yok," dedi Elle.

İki adam birbirlerine bakıp sessizce iletişime geçtiler. Nesne Bir, pencereye gidip dışarı baktı. En az arkadaşı kadar kötü niyetli görünen Nesne İki ise kapı ile masa arasında duruyordu.

Pekâlâ, demek binadaki boş daireler için gelmemişlerdi. Elle sandalyesinden kalkmaya yeltendi ama penceredeki Nesne Bir ona dönüp, *aklından bile geçirme*, der gibi kafasını iki yana salladı.

İyi. Dizüstü bilgisayarı önünde açık duruyordu. Pencereyi açabilirse acil durum e-postası veya mesajı atabilirdi. Ama

parmaklarını klavyeye götüremeden Nesne Bir öne atılarak bilgisayarın kapağını kapattı.

Elle bu sefer de ceptelefonunu almaya çalıştı fakat Nesne İki daha hızlıydı. Telefonu kaparken onu ittirdi.

Dengesini kaybeden Elle masasının arkasındaki büfeye çarpınca kendi topuklarına takılıp düştü. Maalesef ki çekmecelerinden birini açık bıraktığı için yere düşerken yüzünü çarpmıştı.

Başının belada olduğunu anlamak için dâhi olmasına gerek yoktu. Sonra telefonunun yerde olduğunu fark edip uzandı ve ancak parmak uçları yetişse de acil arama tuşlarından Archer'ın numarasına basmayı başardı.

Telefonun bağlanmasını umarak dizlerinin üstünde doğrulmaya çalışırken görüş alanına bir çift bacak girdi. Elini zonklayan şakağıyla yanağına koyan Elle bu şekilde adamın dikkatini telefondan uzaklaştırmayı umuyordu.

"En baştan başlayalım," dedi Nesne Bir, ayağa kalkması için onu çekerken. "Ablanı arıyoruz."

"Size söyledim, benim bir ablam yok."

Adam tabancasını göstermek için ellerini ceplerine soktu. "Tekrar dene."

Eyvah.

"Bak, bizim derdimiz seninle değil," dedi Nesne Bir. Grubun konuşkanının o olduğu belliydi. Nesne İki homurdanmaktan başka bir şey yapmıyordu. "Morgan'ın nerede olduğunu söyle, biz de seni bırakalım."

Morgan'ın adını ve Elle'in nerede çalıştığını bile biliyorlarsa bu mesele cidden çok önemli demekti ve başları düşündüğünden daha büyük beladaydı. "Onu neden arıyorsunuz ki?" diye sordu.

Archer'ın telefondan bu konuşmayı dinliyor olmasını ve hemen oraya gelmesini umarak.

"Bize bir anlaşmaya mal oldu. Patronumuz bu durumdan hiç memnun değil," dedi Nesne Bir. "Kendisi onunla konuşmak istiyor."

"*Kendisi* kimmiş?"

"Lars Maddox."

Elle'in artık sersemlemiş gibi rol yapmasına gerek yoktu, cidden sersemlemişti çünkü. Lars uzun zaman önce Morgan'ın erkek arkadaşıydı ve hiç de iyi biri değildi. Hatta iyinin tam tersiydi. Elle ve ablası daha küçüklerken Lars, Morgan'a birkaç hırsızlık işi yaptırmıştı. Hayatlarının değiştiği o gece Elle'in, ablasının elindeki Rus broşunu geri vermek istediği kişi de oydu. Eğer Lars hâlâ hayatındaysa o zaman Morgan kendisini düzelttiği konusunda yalan söylüyor demekti.

Bu da korkunç bir şeydi.

"Sabrım taşıyor artık," dedi Nesne Bir. "Hangi cehennemde bu kız?"

"Masamın altında," dedi Elle.

Nesne Bir güldü. Elle'in gülmediğini gördüğündeyse içini çekti. "Kahretsin. Tam bir manyak olduğun için gerçeği söylüyor olabilirsin."

O, masanın altına bakmak için eğildiğinde Elle eline geçirdiği zımbayla mümkün olduğunca sert bir şekilde kafasına vurdu.

Adam bir kaya gibi yere düştü.

Nesne İki gözlerini kıstı. "Hey! Bunu yapamazsın."

Elle zımbayı tutan terli elini sıktı ve öfkeyle kendisine doğru gelen adama vurmaya hazırlandı. Kendisi de çok öfkeliydi. Ama o sırada ofisinin kapısı, arkasındaki duvara çarpıp göçük

oluşturacak kadar büyük bir şiddetle açıldı. Kahretsin. Tamir etmek pahalıya mal olacaktı.

Odada bir bulanıklık oluştu ve Nesne İki, Archer'dan gelen bir döner tekmeyle havaya uçarak tatmin edici bir çatırtıyla duvara çarptı, ardından da yere düştü.

"Orada kal," dedi Archer ona. Ardından sert ve korkutucu gözlerini Nesne Bir'e çevirip elleriyle "gel buraya" der gibi işaret yaptı.

Nesne Bir ona doğru atıldı ama Archer kolunu bükerek dirseğiyle keskin bir hareket yaptı ve nefesini kestiği adamı yere savurdu.

Adam bir daha kalkamadı.

Archer daha sonra Nesne İki'yi bir tekmeyle yüzüstü çevirdi ve dizini sırtına koyarak kargo pantolonunun cebinden çıkardığı plastik kelepçelerle bileklerini bağladı.

Aynı şeyi Nesne Bir'e de yaptıktan sonra ayağa kalkıp keskin ve yoğun bakışlarını Elle'e çevirdi. "Sen iyi misin?"

Elle doğuştan iyiydi, evet. Her zaman her şeyi kontrolü altında tutabilirdi. Çoğunlukla yani. Bu olayı da fazla hasar almadan atlatmıştı ama Archer'ın sakince sorduğu bu soruyla birden boğazının düğümlendiğini hissetti.

Genç adam ofise ilk girdiği anda her şeyi fark etmiş olan o keskin gözleriyle şimdi de Elle'in yaklaşan çöküşünü fark etmişti. Hemen ellerini uzatıp elbisesinin önünden tutarak onu becerikli kollarının arasına çekti.

Elle ayaklarının üzerinde durabilen, kendi savaşını verip kazanabilen bir kadın olsa da bazen yalnız olmamanın da güzel bir şey sayılabileceğini kabul ediyordu. Bu yüzden Archer'ın tişörtünü sıkı sıkı kavrayarak yüzünü boynuna gömdü ve ona yaslandı.

21. Bölüm

#BüyükKızlarAğlamaz

Polis çağırılır çağrılmaz gelip iki adamı tutukladı ve olaya dahil olan herkesin ifadesini aldı. Zanlılardan alınan yanıtlar o kadar şüpheliydi ki Elle'in kafasında daha çok soru oluşmasına neden olmuştu.

Bu kaosun ortasında bir ara Archer onu bir köşeye çekip gözlerine baktı. "Doktora gitmek ister misin?"

"Polisler de sordular ama ben iyiyim."

"Elle." Archer büyük avuçlarından birini onun karnına doğru kaydırdı. "Tekrar soruyorum. Doktora gitmek ister misin?"

"Hayır," dedi Elle ama Archer ona sadece bakınca tekrar etti. "*Hayır*. Gerçekten iyiyim." Hamile olabilirdi ama iyiydi. En azından fiziksel olarak... Dürüst olması gerekirse âdetinin birkaç gün gecikmesinin anlamı hakkında pek fazla düşünmemişti. Henüz.

Birkaç dakika sonra insanların arasından sıyrılmayı başardı ve Morgan'a sorularını sormadan önce biraz yalnız kalabilmek için avluya indi.

Yanından geçtiği süs havuzunun suları güneş ışığı altında parlıyordu. Havuzun başında birkaç kişi vardı. El ele tutuşmuş bir çift de bunlara dahildi. Genç çocuk gülerek havuza atmak için bir çeyreklik çıkardı.

"Gerçek aşk için hazır olduğuna emin misin?" diye sordu kız arkadaşı.

Çocuk ona sersemce gülümsedi.

Elle, Archer'ın da aynı şekilde gülümsediğini gözünde canlandırmaya çalıştı ama yapamadı.

O sırada Archer'ın kendisi birden arkasında belirdi ve Elle'i ona bakması için döndürdü. Güneş gözlüğünün koyu renkli, aynalı camları parıl parıldı. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu, keskin bakışlarını yüzünde dolaştırarak. "Yüzündeki kesiğe pansuman yapıp buz koyacaktım."

"Ben de onu yapmaya gidiyordum." Doğru söylüyordu. Ama kendisini toplayıp kalbindeki tuğla duvarı tamir ettikten sonra yapacaktı. Tina'nın keklerinin de bunun için harika bir başlangıç olacağını düşünüyordu.

Archer onun yüzüne düşen saçları geri itip gergin bir şekilde ifadesini inceledi. "Başın dönüyor mu?" diye sordu. "Miden bulanıyor mu? Benden kaç tane görüyorsun?"

"Hayır ve hayır. Ve şu anda bana senden bir tane yeter de artar bile," dedi Elle, genç adamın elini iterek. "Ayrıca beni omzuna atıp mağarana götürmek istiyormuşsun gibi bakma bana."

"Seni dizime yatırmam daha olası," dedi Archer. Eğlenir gibiydi.

Yakınlarında duran yaşlıca bir kadın keskin bir nefes alıp ona dik dik baktı.

Elle, yüzünün bu halde olduğunu gördüğü için kadıncağızın, Archer'ın onu dövdüğünü düşündüğünü fark etti. Neyse ki bu boktan günde bile gülünecek bir şey çıkmıştı.

Archer ise bunu hiç komik bulmamıştı. "Sadece birbirimize takılıyoruz," dedi kadına bakıp.

"Senin yaşındaki erkeklerde hiç terbiye kalmadı," dedi kadın. "Bizim zamanımızda kadınlar çiçekler ve elle yazılmış aşk mektuplarıyla şımartılırdı. Şimdi varsa yoksa zincirler, kamçılar ve kelepçeler..." Kemikli parmağını Archer'ın yüzüne doğrulttu. "O işkence aletleri kadınların elinde olsaydı siz erkekler bu efendi-köle modasından bu kadar zevk almazdınız!"

Bunu söyledikten sonra hiddetle dönüp uzaklaştı.

"Ciddi ciddi seni döveceğimi düşündü," dedi Archer şok olmuş gibi. "Tek bir bakışla beni yargıladı."

Elle bir kahkaha attı. "O kadar da takma kafana."

Genç adam kafasını iki yana sallayarak onun gözlerinin içine baktı. "Sana gelelim. Gözün mosmor olmuş halde ama yine de gülüyorsun. Neden üzgün değilsin?"

"Üzgünüm aslında. Ama kendi kendimi koruyabildim ve bu çok iyi hissettirdi." Ona bir tebessüm attı. "Zımbayla kafaya vurma taktiği için teşekkürler."

Archer gönülsüzce gülümsedi. "Sen muhteşem birisin, biliyorsun değil mi?"

"O kadar muhteşemim ki bana kek ısmarlarsın, değil mi?"

"Benden daha fazlasını iste lütfen," dedi genç adam.

Şakalaşmalarının birden ciddiye döndüğünü fark eden Elle gülümsemeyi kesti. "Sadece kekle başlasak?"

Archer ona uzunca bir süre baktı, sonra kafasını salladı ve elini kolundan kaydırarak parmaklarını onunkilere geçirip genç

kadını şaşırttı. Avluda ilerleyip Tina'nın kafesine girerken el eleydiler.

Tina onları karşılamak için gülümsüyordu ki Elle'i görünce gülümsemesi birden soldu. "Otur," dedi, boş bir masaya işaret ederek. "Hemen otur ve sakın kıpırdama."

Bir dakikadan daha az bir süre sonra elinde bir buz torbası, bir sepet kek ve buharı tüten bir fincan çayla birlikte döndü.

"Seni seviyorum," dedi Elle hevesle.

"Ben de seni," dedi Tina. Sonra Archer'a döndü. "Her ne isterseniz müesseseden."

"Ben sadece kahve alayım," dedi Archer. "Teşekkürler."

Tina yerinden kıpırdamadı. Ellerini kalçasına dayayıp gözlerini Archer'a dikmişti. "Bunu halledeceksin, değil mi?"

Archer bir an Elle'e baktı, sonra Tina'ya döndü. "Halledeceğim."

"Dayak atıp öttürme işinde yardıma ihtiyacın var mı?"

"Olursa haber veririm," dedi Archer, ciddiyetle sunulan teklifi ciddiyetle karşılayarak.

Tina kısaca başını salladı, Elle'in omzunu sıktı ve Archer'ın kahvesini getirmeye gitti.

Kahvesi geldiğinde Archer teşekkür edip masanın üstünden uzanarak Elle'in yüzündeki buz torbasını kaldırdı, gözünü inceledi ve sonra torbayı nazikçe tekrar bastırdı.

"Yaşayacak mıyım?" diye sordu Elle, havayı yumuşatmak adına.

"Sen yaşayacaksın ama ben yaşayamayabilirim." Kafasını iki yana sallarken ciddiyetle sıkılmış ağzının bir köşesi minicik bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Yüce İsa... Senin iki katın olan bir adama cidden lanet bir zımbayla vurdun, ha? Bana bunu söylediğinde kalbim neredeyse duracaktı."

"Ama *bayağı ağır* bir zımba," dedi Elle. "Tıpkı senin öğrettiğin gibi yaptım."

Genç adam küçük bir kahkaha attı.

Elle, "Adamı yere serdim resmen," dedi gururla.

Archer'ın gözlerinde de gurur vardı. "Gerçekten de öyle, sert çocuk. Bana ihtiyacın bile yokmuş, kendi başının çaresine bakmışsın."

"Öyle gibi," dedi Elle. "Ama seni gördüğümde de çok sevindim. Telefonu açmışsın."

"Açtım. Ama şu anda elimizde cevaptan çok soru var."

Yine *biz* diye konuşuyordu. Elle kafasını salladı. "Biliyorum. Morgan da telefonuna cevap vermiyor."

"Çünkü bunun yüz yüze yapılması gerektiğini düşündüm." Morgan solgun bir yüz ve titreyen ellerle masalarında belirmişti. "Size bir şey söylemem lazım."

O anda Elle, ofisine gelen çam yarmalarının doğruyu söylediklerini anladı. Morgan yine yapacağını yapmıştı. Ve bunu herkesten saklamıştı.

Archer onun için bir sandalye çekti. "Bence bize söyleyeceğin birkaç şey olmalı," dedi dengeli bir sesle.

"Evet." Morgan, bacakları bedenini kaldıramayacak kadar zayıfmış gibi sandalyeye çöktü ve yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Drama yapmayı kes de anlat hadi," dedi Elle, kayda değer bir sakinlikle. "Bahsetmekten kaçındığın şey neydi? Hâlâ Lars'ın hayatındaymışsın. Ya da o senin hayatında."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Morgan boğuk bir sesle.

"Her şeyi biliyorum," dedi Elle. Bu söylediğinin gerçek olmasını dilerdi. Mesela, bu dönem tüm derslerden A alıp almadığını

bilmek isterdi. Ya da yeni bir çift çizme almasına yetecek kadar yüklü bir vergi iadesi alıp alamayacağını.

Ya da korktuğu şeyi yaparak korumaya ant içtiği tek şeyi, yani kalbini Archer'a verebilecek kadar ona güvenmeye başlayıp başlamadığını.

Archer'la göz göze geldiklerinde kendisini tutmaya, sakin görünmeye çalıştı ama tüm yakışıklılığı, lezizliği ve onun yaralanmış olmasına duyduğu öfkesiyle karşısında oturan bu adamın kucağına atlamayı o kadar çok istiyordu ki göz temasını kesmek zorunda kaldı. "Konuş," dedi Morgan'a bakarak.

Archer onu izlerken Morgan solgun yüzünü kaldırdı ve kardeşinin sanki içi altın doluymuş gibi önüne çekmiş olduğu sepetten bir kek aldı.

Archer bile Elle'in önünden yiyecek bir şey alacak kadar ahmak değildi. O anda aklına saçma bir düşünce geldi. Eğer Elle hamileyse ve ipeğimsi saçları, masmavi gözleri olan minik bir kızları olursa Archer öldü demekti.

Morgan içini çekti, kekten koca bir ısırık alıp yuttu. "Size birkaç kez rehabilitasyona gittiğimi söyledim ve bu doğruydu. Söylemediğim şey şuydu ki aralarda birkaç zorlukla karşılaştım ve... kendimi kurtarabilmek adına aile işini devam ettirdim."

"Hey," dedi Elle. "Ailedeki herkes hırsız değil."

"İyi," diye karşılık verdi Morgan. "Bok yolundaki tek aile üyesi benim. Ama geçen sene hakkında söylediklerim doğruydu. Alınmayı başardığım işlerde çok sıkı çalıştım fakat hiçbir iş hayatımı idame ettirebilecek parayı kazanmamı sağlamıyordu. Kendi başıma yapamıyorum. Bir aileye ihtiyacım var. *Kendi* aileme ihtiyacım var..." Elle'e baktı.

Ama Elle kafasını iki yana salladı. "Biliyor musun?" dedi. "Dün sana neredeyse inanacaktım. Neden buradasın, Morgan?

Benden asıl istediğin ne? Çünkü iş için referans istemediğin belli oldu."

Morgan sanki ciğerleri birden patlayıvermiş gibi iki büklüm oldu. "Lars beni aradı ve son kez yardımımı istedi."

"Sen de *çıkmaz ayın son çarşambası* diye cevap verdin, değil mi?" diye sordu Elle.

Morgan alt dudağını ısırdı.

"*Değil mi?*"

Morgan bir iç geçirdi.

"Aman Tanrım, Morgan." Elle ellerini havaya kaldırdı. "*Cidden mi?*"

"Dinle, düzgün düşünemiyordum, tamam mı? Kiramı toparlayamıyordum. Güvenebileceğim arkadaşlarım yoktu ve sen de..."

"Ben de ne?" diye sordu Elle gözlerini kısarak.

"Sen de beni terk etmiştin."

Archer, Elle'i gafil avlamanın kolay olmadığını iyi bilirdi. Az önce yukarıda olanlar yüzünden genç kadının sisteminde dolaşan yüksek dozda adrenalini düşünerek elini onun koluna koydu. Masanın üzerinden uzanıp Morgan'ı boğazlamasını engelleyemezdi –kahretsin, gerekirse onun için cesedi bile saklayabilirdi– ama önce düzgünce düşünmesini istiyordu.

"Ben seni terk etmedim," dedi Elle, ablasına dişlerini sıkarak. "Asıl *sen beni* terk ettin."

"Ben seni korumaya çalışıyordum." Morgan, kardeşinin kucağındaki kek sepetine baktı.

"Her şeyi anlatmadan sana kek yok," dedi Elle. "Ne yaptığını söyle, ben de sana lanet olası bir sepet kek alayım."

Morgan tereddütteydi.

"Az önce bir adamın kafasına koca zımbayı geçirdim," dedi Elle uyarıcı bir sesle. "Konuş yoksa aynısını sana da yaparım."

Archer bir kaşını kaldırdı.

Elle savunmaya geçti. "Ne? O benim ablam. İstediğim gibi konuşabilirim."

Gözleri sulanmaya başlayan Morgan hareketsiz kalmıştı.

"Şimdi ne oldu?" diye sordu Elle, gözlerini kısarak.

"Bana ablam dedin," diye fısıldadı Morgan, titreyen elini ağzına götürerek.

Archer, Elle'in öfkesine tutunmaya çalışmasını ama başarısız olmasını izledi. Bu kadın gerektiğinde buz gibi görünebiliyordu ama altından bir kalbi vardı. Archer bunu her zaman zayıflık olarak görmüştü ama artık tam aksi olduğunu fark etmeye başlıyordu. Bu, güçtü ve Elle'i onun asla olamayacağı kadar iyi bir insan yapıyordu.

Elle uzanıp Morgan'ın elini tuttu. "Sen benim *ablamsın*," dedi sert bir sesle. "Hep ablam olacaksın. Ve eğer buraya ilk geldiğinde söylediklerinde ciddiysen..."

"Ciddiydim," dedi Morgan istekli bir şekilde.

"O halde her şeyi anlat," dedi Elle. "Her şeyi, Morgan. Yoksa..."

"Biliyorum, biliyorum. Kafama zımbayı geçirirsin." Morgan başını salladı. "Tamam. Annemle Lars'ın bir zamanlar beraber çalıştıklarını biliyorsun. Lars, anneme iş yaptırıyor ve kendi başına kazanamayacağı kadar para veriyordu. Annem genelde fal bakan Rus çingene kılığında olurdu. İnsanların *aile lanetlerini* bulur ve bu lanetleri kaldıracağına söz vererek paha biçilemez aile mücevherlerinin yerini tespit ederdi. Bazen telefonda benden de lanetler üzerinde uzman biriymişim gibi konuşmamı isterdi..."

Elle kaşlarını çattı. "Lars'ın seni bu işe çekmesine nasıl izin verdin?"

"Lars işte... Benim tek yapmam gereken hedefi birkaç kez aramaktı. Tekrar söylüyorum, bunlar yıllar önce olan şeyler ama ikimizin de bildiği gibi işlerden biri ters gitti. Polis işe dahil oldu ve annem hapisten kurtulmak için Lars'ı sattı. Lars o kadar şanslı değildi. Kefaretle serbest kalacaktı ama sonra dava ertelendi ve birkaç yıllığına içeride kaldı. Çıktığında yine kötü işlere bulaşarak kısa süre içinde tekrar kodesi boyladı. Geçenlerde yine çıktı ve şu anda nedense altın küpünün, daha doğrusu o işteki bir bavul dolusu mücevherin hâlâ bende olduğunu düşünüyor."

"Ama sende değil," dedi Elle. "Çünkü sende bir tek o broş vardı ve ben onu yakalandığımız gece geri vermiştim."

Archer o meşum geceyi hep bir trajedi olarak görmüştü ama aslında bu doğru değildi. Sonuçta Elle o gece sayesinde hayatına girmişti.

"Bavul hâlâ sende değil," diye tekrar etti Elle. "Değil mi?"

Morgan alt dudağını ısırdı. "Bavulun tamamı bende değil." Yüzünü buruşturdu. "Ama Rus kraliyet ailesine ait olan, on dokuzuncu yüzyıldan kalma bir cep saati bende."

Kahretsin, diye düşündü Archer. *Başlıyoruz.*

Elle ablasına bakakalmıştı. "*Niye*?"

"Anlatsam da anlamayacaksın."

"Dene bakalım," dedi Elle gergince.

"Sen duyguların mantığı yenmesine izin vermezsin," dedi Morgan. "Birilerine kolayca güvenmiyorsun ve bu çok sağlıklı bir şey. Keşke ben de senin gibi olabilseydim."

Elle kısa bir an için tokat yemiş gibi oldu ama çabuk toparlandı. "Bana şu saatten bahset, Morgan."

Morgan omzunu kaldırdı. "Lars beni aldattı. İlki bizim işe başladığımız görev sırasındaydı. Sonra bir de şartlı tahliyeyle hapisten çıktığında. Çok kızgındım, ihanete uğramıştım. Onun da aynı şeyi hissetmesini istedim. Bu yüzden saati aldım işte. Bununla gurur duymuyorum. Ama bunu düşünsem de onun arkasından iş çevirip saati satmadım. Benim için daha çok... zafer ödülü gibi bir şeydi. Lars beni istemedi, başından savdı. Annem de saati bahşiş olarak kabul etmemi söyledi."

Elle ablasına öylece bakakalmıştı. "Annem bize bir şey öğrettiyse o da hiçbir şeye duygusal anlam yüklememektir. Ne sevgi, ne çıkar ne de *başka bir şey* için. Çünkü bunun, insanı aşağı çektiğini düşünür."

"Çıkar için değildi," dedi Morgan, gözlerini yumarak. "Ama duygusal anlamı var."

"Bu da ne demek?" diye sordu Elle.

Morgan gözlerini açıp ona baktı. "Saati sakladım çünkü bana seni hatırlıyordu."

"Beni mi?"

"Çünkü o geceden kalmıştı," dedi Archer kısık sesle. Morgan'ı umduğundan çok daha iyi anlıyordu.

"Saat, senin geri verdiğin o broşla takımdı," dedi Morgan. "Şimdi Lars'ı senin üzerine salmış oldum. Çünkü elimde daha fazlasının olduğunu düşünüyor. Senin güvenini kırdım ve her şeyi batırdım."

Elle içini çekti. "Hepsi senin suçun değil. Annemin de suçu var."

"Bunu ben yaptım," dedi Morgan. "Ama düzeltebilirim."

"Düzeltemezsin," dedi Archer. "Ama ben düzeltebilirim."

İki kardeş beklenmedik bir uyumla, aynı anda ona döndüler. "Bu bizim sorunumuz," dedi Morgan. "*Benim* sorunum."

"Doğru söylüyor." Elle, Archer'ın gözlerine baktı. "Bu işe dahil olmana izin veremem, Archer. Tekrar olmaz. Bu sefer bizim yüzümüzden başına neler gelir Tanrı bilir..."

Archer onun elini tuttu. Bu konuda Elle'in kendisiyle hemfikir olmasını istiyordu. "Ama bu konu benim uzmanlık alanıma giriyor, Elle. İzin ver de şu işi ben ve adamlarım halledelim."

"Tamam ama benim de dahil olmama izin verirsen," dedi genç kadın. "Bunu bensiz yapmana izin veremem."

"Ben de," dedi aynı kardeşi gibi inatçı olan Morgan.

Kahretsin. İşin tam bir karmaşaya döneceği kesindi ama Archer ona güvenen bu iki kadına bakarken tek istediklerinin aynı şeyi ondan da görmek olduğunu fark etti. "Benim yöntemimle yapacağız," diye uyardı onları. "Bu da demek oluyor ki ikiniz de benimle kalmaya devam edeceksiniz." Morgan'a döndü. "Artık ortadan kaybolmak yok. Eğer bu binadan ayrılacaksanız ya birlikte olacaksınız ya da yanınızda adamlarımdan biri olacak."

"Ben dövmeleri olan sevimli çocuğu alabilir miyim?" diye sordu Morgan.

"Reyes'ı mı?" dedi Archer. "Kesinlikle olmaz."

"Nedenmiş?"

"Çünkü sen onu çiğ çiğ yersin."

"Eh, tabii ki de öyle," dedi Morgan gülerek. "Ama söz veriyorum o da çok sevecek."

Elle gözlerini devirdi.

Morgan gözlerini Archer'dan ayırmadan kafasını kardeşine doğru eğdi. "Elle rahatsız görünüyorsa bir şeyi yanlış yapıyorsun demektir. İpucu ister misin?"

Archer onu boğma düşüncesini tekrar gözden geçiriyordu ki Morgan bir kahkaha daha atıp ayağa kalktı. "Pekâlâ, ben para kazanmak için yukarı gidiyorum." Duraksadı. "Ama şunu tekrar söylemek istiyorum... Özür dilerim. Bunun yeterli olmadığını biliyorum, size çok daha önce güvenmeliydim. Ama gerçekten çok üzgünüm."

Bunu söyledikten sonra yanlarından ayrıldı.

"Benim için çok fazla şey yapıyorsun zaten. Bu meseleye de dahil olman hiç hoşuma gitmiyor," dedi Elle.

"Sen de benim için çok fazla şey yapıyorsun."

"Ne gibi?" diye sordu Elle.

"İnsanlığımı korumama yardım ediyorsun."

Elle bu sözler karşısında biraz şaşırmış göründü. Aslında Archer da aynı durumdaydı. Ayağa kalkıp Tina'nın bahşiş kavanozuna biraz para attı, sonra Elle'i dükkândan çıkarıp süs havuzunun yanından geçirerek İhtiyar Eddie'nin yaşadığı ara sokağa götürdü. Neyse ki sokak boştu.

Genç kadını nazikçe tuğla duvara yaslayıp öpmeye başladı. Onun güvenliği için endişe ediyor ve bundan kaynaklanan amansız bir ihtiyaç hissediyordu. Birbirlerine bu kadar yakın durmaları nedeniyle göğsündeki duygular alevlenmişti ve kollarını ona daha da sıkı sarmak, asla bırakmamak istiyordu.

Elle de kollarını sıkıca sarıp öpücüklerini derinleştirerek aynı ihtiyacı hissettiğini gösteriyordu. Dilleri birbirine değdiğinde onun tadını alan Archer aklını kaçıracak gibi oldu. Onu yiyip tüketmek istiyordu. Her santimini.

Elle soluk soluğa geri çekilip kafasını boşaltmak ister gibi iki yana salladı. Mavi gözleri bir tebessümle parlamıştı. "Beni öperek

aklımı başıma mı getirmek istedin?" diye sordu, parmaklarını onun saçlarının arasından çekmeden.

"*Kendi* aklımı başıma getirmek istedim." Archer doğru söylüyordu. "Beni öldürüyorsun. Güvende olmamı istiyorsun, değil mi?"

"Tabii ki."

"O zaman benim de aynı şeyi senin için istediğimi anlamaya çalışabilir misin?"

Elle dikkatli gözlerle onu inceledi, sonra yavaşça kafasını salladı. "Evet."

Archer parmağını onun yanağından dudağına, oradan da boynuna kaydırarak ürpermesinin tadını çıkardı. "Bu evet, seni korumaya çalışmama izin verdiğini mi gösteriyor?"

"Evet. Bunu yaptığın için seni öldürmemeye çalışacağım."

Elle şakalaşıyordu ama Archer ciddiydi. Şu an şakanın sırası değildi. Onun yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Beni anladığını söyle."

Nefes alış verişi hâlâ normale dönmemiş olan Elle başını olumlu anlamda salladı. "Anlıyorum. Sen de şunu anlamalısın. Eğer bu duvar yüzünden elbisemin arkasına bir şey olduysa bana yeni bir elbise borçlusun."

O gece Elle, Archer'ın oturma odasındaki L koltuğa baktı. Koltuk rahattı ama kendisine karşı dürüst olması gerekirse, burada uyumak için bahaneler oluşturmaya zahmet etmek istemiyordu.

Archer yine duştaydı. Morgan da koltukta oturmuş, sırıtarak Elle'e bakıyordu.

"Kes sesini," dedi Elle. Sonra Archer'ın yatak odasına gidip kapıyı olması gerekenden biraz daha sert çarparak kapattı.

Devasa yatağa serilmiş sıcak nevresimin altına girip Archer'ın yastığına yüzünü bastırdı ve kokusunu derin derin içine çekti. Tanrı aşkına, bu adam muhteşem kokuyordu. Eğer bu kokuyu şişeye aktarabilseydi kesinlikle milyonlar kazanırdı. Bunu düşünerek orada ne kadar yattığını bilmiyordu ama bir süre sonra odada yalnız olmadığını fark etti. Göğüs uçlarının yine mutlulukla sertleşmiş olmasına bakılırsa bu kişinin kim olduğu aşikârdı.

22. Bölüm

#ŞanslıOlmak

Archer, Elle'i kendi yatağında yüzüstü uzanmış, yastığını koklarken gördüğünde olduğu yerde durdu. Elle de onun varlığını sezmiş gibi hareketsiz kalıp arkasına döndü.

"Yatağın çok rahat," dedi.

"Sağ ol, Goldilocks[4]." Archer gülümseyerek yatağın yanına gitti ve bir süre Elle'i orada görmenin keyfini sürdü. "Az önce yastığımı mı kokluyordun?"

"Hayır." Elle içini çekti. "Belki biraz. Sen hep çok güzel kokuyorsun." Yatakta doğrulduğunda yorgan beline düştü. Onun kendi tişörtlerinden birini giydiğini gören Archer, tişörtün altında hiçbir şey olmamasını umdu.

"Yorgun musun?" diye sordu genç kadın.

"Hiç değilim," dedi Archer, yatağa oturup elleriyle kalçasının iki yanını tutarak Elle'i bedenine hapsederken. Sonra da kadının

4 *Bir İngiliz masalında, ormanda yaşayan üç ayının evine izinsiz girip yemeklerini yiyen güzel, sarışın kız. —çn.*

onu çekip altına almasına izin verdi. Genç kadın, ona doğru eğilip ellerini yatağa bastırdı.

"Sana sürpriz yapmak istedim," dedi, sanki asıl kendisini şaşırtmış gibi kafasını iki yana sallayarak. "Halbuki sürprizlerden hiç hoşlanmam."

"Ama benden hoşlanıyorsun." Archer ona sırıttı.

Elle tekrar kafasını iki yana salladı. "İstemesem de."

Archer onun ellerini sıktı ama altından kalkmaya çalışmadı. "Kafanda bir plan var sanki."

"Benim her zaman bir planım vardır. Ama bu seferki ikimizin..." Konuşurken bir yandan da onun üzerinde kalçasını hareket ettirerek Archer'ın dişlerini sıkarak inlemesine neden oldu. "... çok sessiz olmasını gerektiriyor." Yine kıpırdandığında üstündeki tişört yukarı doğru sıyrıldı ve Archer baştan çıkarıcı, iştah kabartıcı bir manzarayla karşılaştı. "Sessiz olabilir misin, Archer?" diye mırıldandı, üzerine doğru eğilip çenesini hafifçe ısırırken.

"Ben sessiz doğmuşum," diyen Archer ellerini onunkilerden kurtardı ve tişörtünün altına kaydırıp poposunu avuçladı. "Bence asıl soru şu olmalı: *Sen* sessiz olabilir misin?"

Elle alt dudağını ısırdı. Onunla beraberken pek sessiz *olamadığını* hatırlamış gibiydi. Archer onu böyle görünce sırıttı. "Şu tişörtü çıkar, Elle."

"Bu *benim* planım, unuttun mu?" Genç kadın onun ellerini tutup göğüslerine bastırdı. "Senin tek yapman gereken hareketsizce uzanıp güzel görünmek."

Archer boğuk bir kahkaha attı ama Elle'in tişörtü yavaşça çekerek ağız sulandırıcı kıvrımlarıyla pürüzsüz tenini ortaya çıkarmasını izlerken kahkahası homurdanmaya dönüştü.

"Göz kamaştırıcısın," dedi ona huşuyla. "Başıma gelen en güzel şeysin." Gözlerine baktı. "Daha önce, senin kadar istediğim hiç kimse ya da hiçbir şey olmadı."

Elle bir anlığına afallamış gibi göründü. "Morgan duygularımın kontrolü ele almasına izin vermememi söyledi," dedi. "Ve haklıydı..."

"Hayır, haklı değil."

"Haklı," diye ısrar etti genç kadın. "Ama seninle birlikteyken hissediyorum, Archer. Acıkmış gibi hissediyorum. Ağzım senin için sulanıyor adeta." Ardından eğilip kulağına fısıldadı. "Ve planım... bedeninin her santiminin... tadına bakmak."

Elle dilinin ucunu kulağına değdirince Archer keskin bir nefes aldı. Sonraki birkaç dakika boyunca bedeninin neredeyse her bir noktasında onun dilini hissetti. Ona en çok ihtiyaç duyan bölge ise en sona kalmıştı.

Elle'in dudaklarının tam da bu bölgeyi sardığını hissettiğinde Archer kendisini tamamen kaybetti. Dünyası helezonlar çizerek kontrolden çıkmış gibiydi. Dakikalar sonra onun için bir şey kesinleşti. Bu kadın sadece bedeninin değil, ruhunun da sahibiydi.

Ertesi sabah Elle yatakta doğrulduğunda Archer'ı şifonyerinin önünde çırılçıplak halde buldu. Genç adam çekmeceleri karıştırıp üstüne siyah bir boxer, kargo pantolon ve siyah bir tişört geçirdi, ardından da duvardaki bir kasaya gidip silahlarını üstüne takmaya başladı. Glock tabancası sağ kalçasındaydı. Bıçağı ceplerinden birine tutturulmuştu. Ceptelefonuysa bir diğer cebindeydi. Siyah beyzbol şapkasını kafasına ters şekilde takıp botlarını ve şarapnel geçirmez yeleğini de giydikten sonra hazırdı.

Elle bu manzarayla neden bu kadar tahrik olduğunu bilmiyordu ama onu o kadar çok istiyordu ki nefes bile alamıyordu sanki.

Arkasına dönüp de onu ağzının suları akarak kendisine bakarken yakalayan Archer'ın gözleri karardı.

"Tek kelimen yeter," dedi. "Hepsini çıkartırım. Dersine çok geç kalırsın ama zamanına değeceğini garanti edebilirim."

Elle bu sözcüklerle sırılsıklam olmuştu ama ona, "Ah, lütfen," dememek için dilini ısırmak zorunda kaldı.

Archer onun aklını okumuş gibi görünüyordu. Seksi, çekici gözlerinde yanan alevlerle yanına geldi ve bir dizini yatağa koydu. O sırada kapı tıklatıldı.

"Acele edin sürtükler," diye bağırdı Morgan, kapının diğer tarafından. "Duşa girmem lazım."

Archer homurdanarak alnını Elle'in omzuna dayadı.

"Onu öldürmeme izin vermeliydin," dedi Elle.

Günün sonunda Elle hâlâ ofisindeki masadayken ceptelefonuna bir mesaj geldi.

Morgan: Seninle birlikte Archer'ın evine gelmeyeceğim. Burada kalacağım. Planlarım var.

Elle: Ne planı?

Morgan: Saat yedide bodrum katında poker varmış.

Elle: Hayır. Kahretsin, hayır. Arkadaşlarımın paralarını çalmana izin veremem.

Morgan: Hile yapmayacağım! Şu seksi inek, oyundan sonra beni Archer'ın evine bırakacağını söyledi. Sana uyar mı, ANNE?

Elle: Spence'le yatmayı aklından bile geçirme sakın.

Morgan: Ayy, benim için endişelendin mi sen?

Elle: ONUN için endişelendim.

Morgan'ın cevabı orta parmak emojisi oldu. Elle gözlerini devirip ofisten ayrılmak için ayağa kalktı ama telefonu tekrar titredi. Bu sefer arama gelmişti.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu Archer.

Elle onun sesindeki yorgunluğu duyabiliyordu. "Senden daha iyi olduğum kesin. Akşam yemeğine ne dersin?"

"Sen mi pişireceksin?" Archer bunu öyle bir umutla sormuştu ki Elle hazırlıksız yakalandı.

"Evet," dedi. Sonra şaşırarak donakaldı. Evet mi? Kafayı mı yemişti acaba? "Şimdi çıkıyorum."

"Morgan'la birlikte mi?"

"Hayır. O bu akşamki poker için burada kalacakmış."

"Joe'yu çağır o zaman," dedi Archer. "Beş dakikaya yanında olur."

"Gerek yok."

"Fedailerini seninle ablanın peşine takmış olan bir mankafa ortalıkta serbest dolaşıyor," dedi Archer. "Dediğimi yap."

Joe üç dakika sonra kapısındaydı. "Markette durmam lazım," diye uyardı Elle onu. Yola çıktıktan birkaç dakika sonra da ona yandan bir bakış attı. "Yemek yapmayı bilmiyorsundur herhalde, değil mi?"

"Tabii ki biliyorum," dedi genç adam. "Kadınlar çekici buluyor."

Birlikte markete girdiklerinde Elle gözlerini devirdi. "Bir geri zekâlının bile pişirip birilerini etkileyebileceği bir şeyler seçmeme yardım et o zaman."

Joe sırıttı. "Bu akşam patronu baştan çıkarmaya mı çalışacaksın?"

"Seni ilgilendirmez. Yardım edecek misin etmeyecek misin?"

Joe onun için bir paket biftek, patates ve hazır salata seçti. "Izgara biftek ve patates, ayrıca da sağlıklı hissetmeni sağlayacak bir salatadan daha iyisi olamaz."

"Ben ızgara yapmayı bilmiyorum ki," dedi Elle.

"Makinenin düğmesini çeviriyorsun, bu bebekleri üstüne koyuyorsun, sonra birkaç dakika bekleyip diğer taraflarını pişiriyorsun. İnan bana, senin bile parmaklarını yemek isteyecek." Joe sırıttı. "Ya da başka yerlerini..."

Elle gözlerini ona dikti.

Ama bu bakışları genç adamı korkutmamıştı. "Sorun olursa beni ararsın."

Archer'ın evine vardıklarında Joe içeri girip her bir köşeyi kontrol etti, güvenli olduğunu görünce de Elle'i evde yalnız bıraktı.

Elle oturma odasının kayar cam kapısından dışarı çıkınca hayatında gördüğü en büyük barbeküyle karşılaştı. Yan tarafında gerçekten de bir düğme vardı ve çeliğin üstüne kullanma talimatı yazılmıştı. Gazı açın. Düğmeyi çevirerek alev derecesini ayarlayın. Yiyecekleri ızgaraya koyun.

"Kolaymış," dedi Elle yüksek sesle. Gazı açıp tıslamasını duyduktan sonra düğmeyi çevirdi ve...

Puuufff.

Izgaranın altından alevler fışkırmıştı ve neredeyse kirpikleriyle kaşlarını yakacaktı. "Kahretsin!" Keskin bir nefes alarak geriye doğru kaçınca veranda koltuklarından birine takılıp kıçüstü yere düştü. Elini yüzüne götürüp yokladı.

Bir yeri eksilmemişti.

Rahatlayarak ayağa kalkıp ızgaranın alev derecesini biraz düşürürken erkeklerin ne kadar aptal olduğunu düşünüyordu. Beş dakika sonra bifteklerle patatesleri ızgaranın üzerine yerleştirdi.

"Al sana, *Iron Chef*[5]," diye mırıldandı, kendisine büyük bir kadeh şarap doldururken. Tekrar verandaya çıkıp aşağıdaki kalabalık caddeye, ilerideki marinaya ve muhteşem körfeze baktı. Manzara keyifle iç geçirmesine neden olmuştu. Evinde böyle bir manzara olsa asla dışarı çıkmazdı. Topuklu ayakkabılarını çıkarıp koltukta altına alır ve yeryüzündeki hayatın ilerleyişini seyrederdi.

Bir süre sonra tam olarak da bunu yaptı. Ayakkabılarını ayaklarından çıkarıp daha rahat etmek için elbisesini hafifçe yukarı çekiştirdi ve şarabını yudumlarken manzaranın tadını çıkarttı. Kendisini tatmin olmuş hissediyordu çünkü az önce elleriyle yemek pişirmişti. Peki, bu yemeği pişirdiği adam neyi oluyordu? Bu mesele biraz karmaşıktı. Ondan hoşlanıyordu. Hem de çok. Ayrıca onun hem fiziksel hem de ruhsal gücüne hayrandı. Archer akıllı, yetenekli ve istediği zaman çok komik olabilen bir adamdı.

Ve evet, muhtemelen –belki– Elle onu seviyordu.

Arkasına yaslanıp bu dehşet verici düşünceyi kafasında evirip çevirirken gözlerini yumdu. Gözünün önünde Archer'ın sabahki ifadesi, sadece genç kadına özel olan o gülümseme canlandı. Elle'i anladığını, hem de daha önce hiç kimsenin anlamadığı kadar iyi anladığını gösteren bir gülümsemeydi bu. Geçenlerde yaptıkları şu dikkat dağıtma işinde ne kadar sinirlense de dans pistinde onu kollarının arasına almış ve çalan romantik şarkıyla dansa başlayarak dünyasını sallamıştı. Bu gezegende Elle'i onun kadar

5 *Şeflerin yarıştığı, Japonya çıkışlı bir yemek yarışması. —çn.*

deli eden ama aynı zamanda onun kadar yoğun duygular hissettiren kimse yoktu. Önceki gün ofisine bir hışımla daldığında da onu korumak için kendi hayatını riske atmaya hazır görünüyordu. Ve bunu her zaman, sorgusuz sualsiz yapıyordu.

Bundan daha şok edici olan şey şuydu ki Elle de aynısını onun için yapabilirdi...

Kaç dakika geçtiğinin farkında değildi ama bir süre sonra sıçrayarak uyandı. Burun deliklerine yanık et kokusu dolmuştu. Her yer duman altıydı. Kafasını çevirip baktığında barbeküden yükselen alevleri gördü.

Ayağa fırladı ve başparmağını barbekünün bacağına çarpsa da durmayıp hızla kapağını kapattı, düğmesini kapalı duruma getirdi ve eğilip gazı söndürdü.

Doğrulduğunda alevler sönmüştü.

Bir zamanlar biftek ve patates olan şeylerse şimdi kapkara birer taş halindeydiler.

Ölmüşlerdi. Elle onları öldürmüştü. Uzanıp yanmış parçalardan birini almak istedi ama parmağını yakınca yere düşürdü. Bir iç geçirip barbekünün cehennem sıcaklığı yüzünden terlemiş yüzüne yapışan saçlarını geri itti ve telefonunu çıkardı. "Seni geberteceğim," dedi Joe'ya.

"Tabii, iste yeter."

Offf! "Her şeyi yaktım!"

"Yağları ayırdın mı?" dedi Joe. "Alevleri orta seviyeye getirdin mi? Biftekleri üç dört dakika içinde çevirdikten sonra hemen alevlerin üzerinden aldın mı?"

Hayır, hayır, hayır ve kesinlikle hayır. Elle telefonu onun yüzüne kapatıp ellerini beline dayadı ve sebep olduğu karmaşaya

baktı. Sonra telefonunu tekrar çıkartıp en sevdiği İtalyan restoranına yiyecek siparişi verdi ve acele ederlerse bahşişi iki katına çıkaracağını söyledi.

Barbeküyü temizleyip kanıtları attığı esnada siparişi eve ulaşmıştı bile. Teslimatçı çocuğun gülümsemesi onu görünce soluverdi ama Elle şu anda buna kafa yoracak durumda değildi. Ona ödemesini yaptıktan sonra mutfağa gidip her şeyi tabaklara yerleştirdi ve masayı kurdu.

Tam işini bitirmişti ki Archer eve girdi. Anahtarlarını tezgâha fırlatıp direkt olarak Elle'in yanına doğru yürürken burnu etrafı kokluyordu. "Bu koku ne?"

Elle panikledi. Bulabildiği iki mumu yakıp eline aldığı dergiyi tam bir ahmak gibi sallamış ve yanık kokusunu dışarı çıkarmaya çalıştıktan sonra veranda kapısını kapatmıştı. "Şey..."

"İtalyan yemeği," dedi Archer masaya bakarak. "Bildim. Parmesan peynirli tavuk, ha? Muhteşem görünüyor."

Elle rahat bir nefes alıp gülümsedi.

Archer, "Yemek pişirebildiğini hiç bilmiyordum," dedi.

"Ah, şey... ben..." Genç adamın kolu sıkıca beline dolandığında keskin bir nefes aldı.

Kadının dudaklarına ıslak bir öpücük konduran Archer geri adım atıp kafasını yana eğerek onu inceledi.

"Ne?" dedi Elle.

"Görünüşünü beğendim."

Elle ondan kurtulup çelik buzdolabındaki yansımasına baktığında neredeyse bir çığlık atacaktı. Saçları darmadağınıktı ve çenesinde, yanaklarında ve alnında kömür lekesine benzeyen siyahlıklar vardı.

Archer arkasından gelip onu sardı, ellerini kalçasına, çenesini onunkine dayadı. Bunu yapmak için eğilmek zorunda kalmıştı çünkü Elle ayakkabılarını verandada bırakmıştı.

Görünüşe göre beyni de orada kalmıştı.

"Mutfağımdasın, ayakların çıplak," diye mırıldandı genç adam, sıcacık ağzını onun kulağına dayayarak.

Ve hamile... Belki... Elle çantasındaki testi düşündü. Bugün yarın testi yapması gerekecekti. "Buna alışma," dedi.

"Neye? Çıplak ayak olmana mı?"

"Darmadağınık görünmeme."

Archer onu kendisine çevirip ciddiyetle yüzünü kavradı. "Uzun zamandır zırhının altını görmek istiyordum, Elle. Beni bundan mahrum etme."

Elle'in çözülmesine neden olan tam olarak böyle cümleler olabilirdi. Nutku tutulmuştu.

Archer kendisinden memnunmuş gibi gülümsedi. "Artık yemek yiyebilir miyiz? Açlıktan ölüyorum ve yemeklerin leziz görünüyor."

Onun gidip sandalyeye oturmasını ve yemeklere gömülmesini izlerken Elle'in içi suçluluk duygusuyla doldu. "Bu yemekler aslında..."

"Bana bir dakika ver," dedi Archer, kocaman bir lokma alıp gözlerini yumarken. "Şu anda önemli bir an yaşıyorum."

"Ama..."

"Bugün öğle yemeği yemedim. Ve bu yemekler en az orgazm olmak kadar leziz. Ama en az diyorum çünkü orgazmla hiçbir şey yarışamaz."

"Bunları ben pişirmedim," deyiverdi Elle.

Archer ona bir tebessüm attı. "Biliyorum."

Elle ona bakakalmıştı. "Başından beri mi?"

"Evet." Archer'ın bir elinde, üstüne tek lokmada kalp krizine neden olacak kadar tereyağı sürülmüş kalın bir dilim İtalyan ekmeği, diğer elindeyse tabağındaki parmesanlı tavuktan doldurduğu kaşık vardı. Elle onun bu şekilde yiyerek nasıl hâlâ kaslı kalabildiğine şaşırıyordu.

Uyuz. "Nasıl?" dedi. "Nereden biliyorsun?"

Archer gülerek ona baktı. "Barbekümün dumanları hâlâ tütüyor ve içeride sanki şenlik ateşi yakmışsın gibi bir koku var. Yüzün ve ayakların isle kaplanmış. Çöp kutusunun kapağı tam olarak kapalı değil ve buradan bile hazır yemek kutularını görebiliyorum."

"Bu kadar gözlemci olmak zorunda mısın?" diye sordu Elle.

"Olmasam sana nasıl ayak uyduracağım?" Archer kolunu beline dolayarak onu kucağına çekti ve yüzünü saçlarına gömdü. "Bana, yemek hazırlayacak kadar önem veriyorsun. Hem bu hem de seni çıplak ayaklarınla mutfağımda görmek beni nasıl tahrik etti bilemezsin. Çıplak ayaklı ve..."

Elle parmağını onun dudaklarına bastırdı. "Sakın söyleme." *Hamile* kelimesini onun ağzından duymak istemiyordu. Ama Archer'ın gülümsediğini hissedebiliyordu. "Çok tuhaf bir adamsın," dedi ona.

"Hamilelik testini yaptın mı?" diye sordu Archer, Elle'in parmağı hâlâ dudağındayken.

"Hayır."

"Yapman lazım, Elle. Öğrenmeliyiz."

Ama bu davranışlarını değiştirir, diye düşündü Elle, içinde bir sızıyla. Eğer hamileyse Archer onunla yine zorunluluktan birlikte olmak zorunda kalırdı ve...

"Kes şunu." Archer düşüncelerini okumuş gibi yüzünü tutup kendisininkine doğru kaldırdı. "Sonuç ne çıkarsa çıksın," dedi. "Ben yanındayım. Sadece sen olsan da, sen ve bebeğimiz olsa da her zaman burada olacağım. Yine de bu işte hakkı yenecek olan sensin gerçi."

Elle kafasını iki yana salladı. "Öyle bir şey yok."

Archer onun parmağını hafifçe ısırdı.

"Çok tuhafsın gerçekten," diye tekrar etti Elle yumuşak bir sesle.

Bunu üzerine hiç alınmayan Archer gülümseyerek onun elini itti, sonra dudaklarını boynuna götürüp yavaşça çenesine ve kulağına doğru kaydırdı.

"Burada mı, Archer?" diye sordu Elle nefes nefese. Masaya bakarken kafasını yana eğmiş, boynunu ona iyice açmıştı.

"Masada değil. Sana yapmak istediğim şeyleri düşünüp duruyorum. Ama bunları yaparken araya birilerinin girmesini istemiyorum."

"Aklında... çok şey var mı?" diye sordu soluk soluğa kalmış olan Elle.

"Kesinlikle."

Elle bunu düşünerek ürperirken Archer onu kucağında yatak odasına taşıdı, kapısını bir tekmesiyle kapattı ve onu yatağın üstüne attı.

Elle, Archer'ın onu hızlıca soyacağını düşünmüştü ama genç adam sadece onun bacaklarının arasına yerleşip yüzünü yüzüne bastırdı. "Hayatında olmak istiyorum, Elle. Her yönden."

"Eh, eğer yanılmıyorsam..." Elle onun devasa ereksiyonuna sürtündü. "Bana her yönden sahip olmak üzeresin."

Archer ciddiydi. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Sana istediğin zamanı vermeye çalışıyorum ama nasıl gittiğine dair bir ipucuna ihtiyacım var."

"Senin yatağında zevkli bir orgazm yolculuğuna çıkmaya hazırlanıyor olmam büyük bir ipucu bence," dedi Elle.

"Zevkli bir orgazm yolculuğu, ha? Kahretsin, çok yetenekliyim," dedi Archer gülümseyerek.

Elle onun çenesine bir öpücük kondurup burnunu boğazına sürttü. "Öylesin." Geri çekilip yüzünü ellerinin arasına aldı. "Peki, beni kendi çıkarların için kullanmayı bırakacak mısın?"

Archer içini çekti. "Ben herkesi kullanırım."

"Evet, ama ben herkes değilim."

Bakışları buluşurken uzun bir sessizlik oldu. Sonunda Archer konuştu. "Benimle kal." Bunu bir emir gibi söylemişti ama sesi yumuşaktı. *Rica etmeye ancak bu kadar yaklaşabiliyor herhalde,* diye düşündü Elle, kalbi güm güm atarken. Tanrı aşkına. Bunu gerçekten yapacak mıydı? Ona âşık olarak hiç kimseye vermediği gücü ona verecek miydi? "Gün gün devam etsek nasıl olur?"

"Bana uyar," diye mırıldandı Archer. Sonra aralarındaki mesafeyi kapatarak dudaklarını onunkilere bastırdı.

23. Bölüm

#OluyorOluyorOldu

Elle ertesi gün mutfağa girerken her zamanki havalı tarzıyla giyinmiş olan Archer da peşindeydi. Genç adam direkt olarak fırına gidip düğmesine bastı ve ızgarasına bir çörek yerleştirdi. Soru sorar gibi ona baktığında Elle kafasını iki yana salladı.

Karbonhidrat şeytandı.

Elle kahve demliğine gidip iki kupayı doldurduktan sonra birini, çöreğinin ısınmasını sessizce bekleyen alfaya uzattı. Archer da ona dizlerini titreten tebessümlerinden birini attı.

O sırada içeri giren Morgan ikisini süzerek, "Ne sıcak ortam," dedi.

Onu duymazlıktan gelen Elle buzdolabında bulduğu bir portakala el koydu.

"Cidden," dedi Morgan. "Koca adam gülümsüyor bir de." Elle'e döndü. "Aferin sana."

Elle gözlerini devirdi. "Derse yetişmem lazım," dedi el çantasını alırken.

"Ben seni götürürüm," dedi Archer. Sonra Morgan'a baktı. "Seni de."

"Taksi çağırırım ben."

Archer kafasını iki yana salladı. "Trev'le konuştum. Şu tek kullanımlık telefonun son aramalarına ulaşmayı başarmışlar. Hepsi de Tenderloin Bölgesi'ndeki bir yeri gösteriyormuş. Bu sabah çok önemli bir başka işimiz var ama öğleden sonra Lars'ın yerini tespit etmeye çalışacağız. O zamana kadar ikinizin de Pacific Pier Bina'sında kalmanızı istiyorum."

Sonrasında sessizce arabaya bindiler. Hepsi de kendi düşüncelerine dalmış gibiydi. Elle'in aklında Morgan'ın yüzünden bulaştıkları bela ve Archer'a kalbinde verdiği yer vardı. İkisinin arasında en korkutucu olansa ikincisiydi.

Mahalleye varıp binanın avlusuna girdiklerinde Morgan, Elle'e dönüp kısık sesle konuştu. "Beni güvende tutmak için kendinizi tehlikeye atmanız hoşuma gitmiyor."

"Seni anlıyorum," dedi Elle. "Ama şu anda başka bir seçenek göremiyorum. Çocuklar kısa sürede meseleyi çözeceklerdir."

"Nasıl?"

"Lars'ı bularak."

Morgan endişeli görünüyordu. "Lars onlara zarar verir." Elle'in elini tuttu. "Konuşabilir miyiz?" Önde ilerleyen Archer'a bir bakış attı. "Yalnız?"

Elle'in içinde kötü bir his vardı. "Olur ama şimdi dersim var. Sonra da iki toplantıya girmem gerek. Bitene kadar bekleyebilir misin?"

"Öğle yemeğinde yanına gelirim."

Elle kafasını sallayıp Morgan'ın ceptelefonunu tuttuğu eline uzandı. "Bana güveniyorsun, değil mi?"

Morgan gözlerini kırpıştırdı. "Şey... Evet."

Hı-hı. "Eğer bu gerçekten doğruysa birbirimizin bulunduğu yeri görebilmemiz için telefonuna Arkadaşlarımı Bul uygulamasını indirmeyi sorun etmezsin herhalde."

Neyse ki Morgan pek tereddüt etmeden uygulamayı yüklesin diye telefonunu Elle'e verdi. Elle bu hareketi, birbirlerine güvenmeye başlama konusunda büyük bir adım olarak kabul etti.

Ama Morgan öğle yemeğinde yanına gelmedi.

Saat on iki buçuk olunca Elle, Mollie'yi arayıp ablasının öğle yemeği vaktinde işe dalıp dalmadığını sordu. Birkaç saat önce Archer da mesaj atmış ve adamlarıyla birlikte binadan ayrıldıklarını, onun hiçbir yere yalnız gitmesini istemediğini söylemişti.

Mollie, Morgan'ın yarım saat kadar önce tek kelime etmeden kaybolduğunu söyledi.

Archer'ın ofisinden onunkine gelmek en fazla iki dakika alacağına göre Elle'in bu duydukları iyi haber olamazdı. Acaba Morgan'ın aklında ne vardı? Tehlikeli bir adamı tek başına yenebileceğini mi sanıyordu?

Kahretsin. Kesinlikle öyle sanıyor olmalıydı. Kalbi ağzında atan Elle telefonundan Arkadaşlarımı Bul uygulamasını açıp Morgan'ın yerini tespit etmesini bekledi.

Tenderloin.

Elle hemen Archer'ı aradı ama direkt olarak sesli mesaja yönlendirildi. Bu yüzden Spence'i aramayı denedi. "Bir sorunum var," dedi, arkadaşı telefonu açınca.

"Senin sorunun benim sorunumdur," dedi Spence.

Elle de bunu duymayı umuyordu. "Morgan hakkında."

"Peki."

"Aptalca bir şey yapmasını engellemek için benimle birlikte gelebilir misin?"

"Beş dakika sonra dışarıda buluşalım," dedi Spence.

Elle aşağı indiğinde Spence, eski püskü bir Ford kamyonetin yanında duruyordu. Onu görünce uzanıp yolcu kapısını açtı.

Elle'in sağını solunu göz önüne sermeden kamyonete nasıl bineceğini çözmesi bir dakikasını aldı. Sonunda binebildiğinde İhtiyar Eddie'nin arka koltukta oturduğunu gördü.

"Bu Eddie'nin aracı," dedi Spence. "Artık araba kullanmasına izin verilmiyor. Yetmişlerde ehliyeti elinden alınmış."

"Kamyonet hâlâ çalışıyor mu?" diye sordu Elle hayretle.

Spence ona gülümsedi. "Zamanım oldukça sağını solunu biraz düzelttim diyelim."

Eddie alaycı bir şekilde güldü. "Mütevazı olma, evlat. Koca makineyi parçalayıp tekrardan birleştirdin. Bebek, yeniden de daha yeni oldu. Biyonik diyebiliriz." Spence'e baktı. "Biyonik kelimesi hâlâ kullanılıyor mu dâhi çocuk?"

"Tabii," dedi Spence. "Ama bunun sadece içi biyonik." Elle'e döndü. "Eddie, dış görünüşündeki her şeyin aynı kalmasını istedi."

"Tabii ki de öyle olacaktı," dedi Eddie, kamyoneti okşayarak. "Bebek uçmayı sever."

"Bir sonraki soruna da cevap vereyim," dedi Spence, Elle'e. "Araç kanunlara uygun. *Hemen hemen*."

"Ben yapılan iyilikleri asla sorgulamam," diyen Elle emniyet kemerini aradı ama sadece bele takılan bir kayış olduğunu gördü. "Acele etmemiz lazım. Bebek, acele etmeyi sever mi?"

Spence bir kahkaha atıp motoru çalıştırınca araçtan Formula 1'e hazırmış gibi bir ses yükseldi.

Elle telefonunu çıkardı. "Archer'ı arayıp nerede olduğumuza dair sesli mesaj bırakacağım."

"İyi fikir," dedi Spence. "Bu yüzden ben çoktan uyguladım."

Elle ona karşısındaki erkeğin testislerini donduracak bir bakış attı. "Bana güvenmedin mi yani?"

"Dostlar, kızlardan önce gelir," dedi arkadaki Eddie.

"Archer seni aramış," dedi Spence. "Açmamışsın."

Elle telefonuna bakınca gerçekten bir cevapsız çağrı olduğunu gördü.

"Mesaj atıp nereye gittiğimizi söyle," dedi Spence. "O da oraya gelecek. Hemen yap yoksa ikimizi de gebertir."

"Haritada Morgan'ı görebiliyorum ama tam yerini öğrenebilmek için onu tekrar aramayı deneyeceğim," diyen Elle arama tuşuna bastı ve ablasının sesini duyunca rahat bir nefes aldı.

"Selam."

"Sana selam," dedi Elle. "Hangi cehennemdesin sen?"

"Eh, pek hoşuna gitmeyecek bir yer."

"Söyle."

"Lars'ın mekânına gidiyorum."

"Hayır."

"Archer'a bir zarar gelmesini istemedim. Bunu yapmam gerek, Elle. Geçmişime sünger çekmeli ve hayatıma, omzumda bir yük olmadan devam etmeliyim. Bu şekilde senin gibi bir hayatım, harika bir işim, harika bir sevgilim olabilir..."

"Morgan..."

"Ayrıca polise gideceğim," dedi Morgan ciddiyetle. "Rus cep saatini göstereceğim. Saat asıl sahibine geri dönecek. Cezamı

çektikten sonra özgür ve temiz bir insan olarak her şeye sil baştan başlayabilirim."

Elle'in yüreği ağzına geldi. "Morgan, antika kaçakçılığına ne ceza veriyorlar bilmiyorum. Hapse girebilirsin."

"Saati çaldım sonuçta, Elle." Morgan'ın sesi yumuşaktı. "Bu benim suçum. Sonuçlarına katlanmam gerek ama önce işleri yoluna koymalıyım. Senin hayatına soktuğum tehlikeden ve tüm saçmalıklardan nefret ediyorum. Lars'a çok kızgınım. Onu görmem lazım."

"Hayır," dedi Elle sertçe. "Asla olmaz..."

"Ona saati bir yere sakladığımı ve eğer seni de beni de rahat bırakırsa ona vereceğimi söyleyeceğim."

Elle'in göğsü panik ve korku doluydu. "Asla kabul etmez. Kabul edeceğine inanmak saflık olur."

"Tabii ki öyle," dedi Morgan. "Ama onun ne kadar kibirli olduğunu, kendisi hakkında konuşmayı ne kadar sevdiğini bilirsin. Konuşmamızı kayda alacağım. Umarım suçunu itiraf eder. Bu işin güzelliği de şu ki benden bunu asla beklemez. Benim gibi bir hırsızın polise gidebileceğini aklından bile geçirmez. Ama ben tam da bunu yapacağım."

"Evde olup olmadığını bilmiyorsun bile."

"Evde değilse ben de içeri girip o broşu arar, saatle birlikte onu da geri veririm. Hapisteyken büyükannesinin Tenderloin'deki evi ona miras kalmıştı. Mağara gibi bir yer ama üzerinde ipotek falan yok. Lars orada yaşıyor."

Eskiden olduğu gibi ablasını koruma isteği Elle'in göğsünü sıkıştırıyordu. "Bu safi delilik. Biliyorsun, değil mi?"

"Muhtemelen evde değildir. Ben de son kez hırsızlık yapmış olurum işte." Morgan samimiyetsiz bir kahkaha attı. "Son bir kez olsun eğlenmeme engel olmayacaksın, değil mi?"

"İyi ama beni bekle," dedi Elle. "Tamam mı? Birkaç dakika daha bekle. Yoldayım, geliyorum. Yanımda da süvariler var."

Ama Morgan telefonu çoktan kapatmıştı.

"Duydun mu?" dedi Eddie heyecanla Spence'e bakarak. "Süvariler biz oluyoruz!"

Elle onu düzeltemeden telefonu çaldı.

Archer arıyordu.

"Morgan bizsiz harekete geçmiş," dedi Elle açar açmaz. "Onu durdurmaya gidiyorum."

"Adres?" Archer'ın sesi her zamanki gibi sakindi ama Elle adresi mümkün olduğunca doğru şekilde ona vermeye çalışırken gerginliğinin arttığını hissedebiliyordu.

"Sizinle orada buluşurum," dedi genç adam. "Beni bekleyin."

"Tabii."

"Ciddiyim Elle. O adam tam bir kaçık."

"Biliyorum," dedi Elle ama Archer aramayı sonlandırmıştı bile. Sevdiği insanların hiç telefon görgüsü yoktu gerçekten. Sinirli bir şekilde telefonunu kaldırdı. "Bu adamın her zaman haklı olduğunu bilmekten daha kötü olan şey ne biliyor musun? Her zaman haklı olduğunu *kendisinin de* bilmesi."

Arka koltuktaki Eddie uzanıp omzuna anlayışlı bir şekilde vurdu. "Bana söylenene göre bu erkeklerdeki genetik bir bozukluk muş."

Archer yapılacak bir şey varsa genellikle erkenden halledip beklemeyi tercih ederdi. Bunun yüzde doksanı rutin olarak ilerliyordu ve eğer adamlarıyla birlikte işi doğru şekilde halletmişlerse her şey daha iyi gidiyordu.

Fakat işlerin ters gidip kontrollerinden çıkma ihtimali de yok değildi. Genç adam bunun için eğitim almıştı, yani hazırlıklıydı. Bu yüzden bir iş üstündeyken ciddi bir adrenalin patlaması ya da gerçek bir korku hissetmezdi.

Ama şu anda hissediyordu.

Lucas ve Reyes'la birlikte, Elle'in verdiği adrese gidip Eddie'nin antika kamyonetinin arkasına park ettiler. Elle'i ön yolcu koltuğunda otururken gördüğünde Archer, Spence'ten telefon aldığı andan beri ilk kez rahat bir nefes aldı.

Telefonda Elle'in sesini duyduğunda da iyi hissetmişti ama onu araçta gergin ve ablası için endişeli halde otururken görene dek hissettiği şeyin ne olduğunun tam olarak farkına varamamıştı.

Rahatlamıştı, evet. Ama bundan çok, *çok* daha büyük başka bir duygu da hissediyordu. Koşup kamyonetin kapısını açtı ve Elle'i dışarı çekip kollarının arasına aldı.

"Ne oldu?" dedi genç kadın. "Sorun ne?"

Archer kollarını iyice sıktı ve Elle'in varlığıyla huzur bulurken bir anlık da olsa hassaslığının görünmesine izin verdi. "Beklemişsin."

"Sen öyle istedin," dedi Elle biraz kabaca.

Archer mahvolmuştu. İnsanlara karşı kırılgan görünmemeyi alışkanlık haline getirmişti ve bu konuda gayet iyiydi ama bu kadının yanındayken kararlılığı yok oluyordu. "Ne olduğunu anlat."

"Sanırım Morgan içeride. Lars'a şu cep saatini sakladığını söyleyecek ve eğer beni de onu da rahat bırakırsa saati ona..."

Archer burnundan alaycı bir nefes verdi.

"Morgan aptal değil. Onun kibirli bir pislik olduğunu biliyor," dedi Elle. "Ve bu kibirli pislik, sırf gösteriş olsun diye konuşmayı

çok sever. Morgan onun yaptıklarını itiraf ettirmek istiyor. Sonra da polise gidecekmiş."

Archer onun gözlerine baktı. "Senin planın da onun peşinden içeri girmekti yani."

"Hayır. Çünkü sen beklememi söyledin. Ah, bu arada, hâlâ rica etmekte berbatsın."

Eddie kafasını salladı. "Kızlar ricadan hoşlanır. Feminist olmakla alakalı bir şey."

"*İnsan olmakla* alakalı bir şey," diye düzeltti Elle. "Seni beklememi istedin, ben de bekledim. Evin önünde araba göremiyorum. Yani muhtemelen Lars yok. Morgan'ı oradan çıkarabiliriz ve..."

"Bu meselede *biz* diye bir şey yok," dedi Archer.

"Öyle mi?"

"Kahretsin, öyle," diyen Archer, Spence'e döndü. "Gözünü ondan ayırma." Sonra Reyes ile Lucas'a baktı. "Siz ön tarafı alın, ben de arka taraftan gireceğim."

Adamlar patronlarının emriyle birlikte duman gibi hızla hareket ettiler. Archer da arka tarafa dönüp gözden kaybolmak üzereydi.

Elle onun peşine düştüğünde Spence'in arkasından bir küfür savurduğunu duydu, ancak umurunda değildi.

Archer ona sinirli bir bakış attı ama sonra Spence'e bakıp, "Sokağı izle," dediğinde Elle bunu iyiye işaret olarak algılayıp ilerlemeye devam etti.

Dar ara sokağın kenarlarında çitler ve çöp kutuları vardı. Binaları sayarak ilerlediler. Doğru kapıya vardıklarında Archer, Elle'i durdurdu. "Ben daha hızlı girip çıkabilirim."

"Ben de ablamın aptalca bir şey yapmasını engelleyebilirim," dedi Elle.

Archer'ın bundan hiç hoşlanmadığını görebiliyordu ama onu durdurmaya çalışmadı. Arka kapı kilitli değildi, kolayca açılıverdi. Elle şaşkınlıkla Archer'a baktı.

Genç adam kaşlarını çatarak onun içeri girmesini engellemek için önüne geçti. "Sen geri dön," diye emretti.

Ama Elle bir şey yapamadan tabanca sesleri duyuldu. Archer onu apar topar basamaklardan indirip bahçedeki bir ağacın arkasına götürürken Elle şok halindeydi.

Uzanıp genç adamın omuzlarını kavradı. Morgan. *Morgan içerideydi!* "Archer, ablamı oradan çıkarmalıyız..."

"Biliyorum. Sen burada kal," dedi Archer kulağına. Sonra yanından ayrıldı.

Elle bu sefer onu dinleyecekti. Titreyen ellerine bakarken dehşetle keskin bir nefes aldı.

Ellerinden biri parlak kırmızı kanla kaplanmıştı. Ve bu kan ona ait değildi.

"Elle." Spence gelip yanına diz çökmüştü.

Elle kafasını kaldırıp ona baktı. "Archer vurulmuş."

24. Bölüm

#CırcırBöcekleri

Elle dengesiz nefes alış verişlerini düzeltmeye çalışmasına rağmen bunu başaramadı. Spence elini tutmuştu ama bunun sebebi büyük ihtimalle onu rahatlatmak değil, koşup eve girmesini önlemeye çalışmaktı. Bulundukları yerden fazla bir şey göremiyorlardı. Bir daha silah sesi duyulmadı ama bu tuhaf sessizlik, ateş sesinden çok daha ürkütücüydü. Archer'ın yıllar önce verdiği, kendisinin de her sabah alışkanlıkla cebine sıkıştırdığı bıçağı çıkartıp ağacın ön tarafına göz attı.

"Yok artık, Elle," dedi Spence, bıçağı görünce etkilenmiş gibiydi.

Reyes ile Lucas silahları çekili halde arka kapıdan dışarı fırladılar. Morgan ikisinin arasındaydı ve zarar görmemiş gibi duruyordu. Archer'ın adamları Elle'in yerini kolayca buldular. Yani ya patronları yerini onlara söylemişti ya da Elle pek iyi saklanamamıştı.

"Tanrıya şükür," diye fısıldadı Elle, ablasına sıkıca sarılarak. Sonra Reyes'a döndü. "Archer," dedi genç adamın tişörtünün önünü sıkarak. "O nerede?"

Reyes onun diğer elindeki bıçağa bakıp Spence'in yaptığı gibi bir kaşını kaldırdı. "Hemen arkamızda."

"Az önce vuruldu," dedi Elle korkuyla.

"Kahretsin," diyen Reyes eve doğru döndü ama o sırada Archer kapıdan çıkmıştı bile. Hemen öncesinde de Lars'ı dışarıya itmişti.

Reyes ile Lucas koşup adamı yakalarlarken siren sesleri duyuldu.

Archer taşıdığı yükten kurtulunca bir an tereddüde düşer gibi oldu, sonra sağa sola sallanıp dizlerinin üstüne düştü.

Elle hemen onun yanına gidip yere iyice yığılmadan önce bedeniyle onu destekledi. "Tuttum seni," dedi onu sıkıca tutarken. İnatçı Archer her ne derse desin onu asla bırakmayacaktı. Yarasının ne kadar kötü olduğunu görmek için tişörtünü çekiştirdi.

"Bıçağım yine yanında."

"Hâlâ yanımda," diye düzeltti Elle.

Archer gergince gülümsedi. "Pırlantadan iyidir."

Elle onun göğsüyle omzu arasındaki boşluktan vurulduğunu ve çok fazla kan kaybettiğini fark ettiğinde gözlerinin bulandığını hissetti. Genç adamın yüzü solgun, teni buz gibiydi. Elle onu dikkatlice yere yatırıp kafasını kucağına koydu ve yarasına baskı yaparak kan akışını yavaşlatmaya çalıştı.

"Elle," dedi Archer dişlerini sıkarak. Acil tıp teknisyenleri yanlarına gelip tişörtünü kesmeye başlamıştı ama onun gözleri hâlâ Elle'deydi. "Sana bir şey..."

"Ben iyiyim," dedi Elle, hıçkırarak. Zar zor nefes alıyordu. "*Archer...*"

Archer yumduğu gözlerini hafifçe araladı. "Çok güzelsin, Elle. İkiniz de."

Sağlık ekibinden bir kişi kanı durdurmaya çalışırken diğeri de hayati değerleri kontrol ederek bir telefonla konuşuyordu. Spence, Elle'in yanına gelmişti. "Merak etme. Yaranın üstüne bir yara bandı yapıştıracaklar ve Archer iyi olacak."

Archer halsizce elini kaldırıp ona ortaparmağını gösterdi, sonra Elle'in elini tuttu. "Gerçekten iyi misin?"

"Evet." Elle sağlık ekibinin arasından eğilip onun elini göğsüne bastırdı. Etraflarına kaos hâkimdi ama her nasılsa ikisi yapayalnız kalmış gibiydiler. "Sen de iyisin, kahretsin," dedi Elle hiddetle.

Archer'ın ağzı gergin bir gülümsemeyle seğirdi. "Burada böyle yatarken bile bana kızıyorsun." Göz kapakları kırpışarak kapanırken dudaklarından, "İsa aşkına, kadın, seni seviyorum," gibi bir şey yükseldi.

Bu kelimeler Elle'in kulaklarında yankılanıp tüm varlığını sarstı. "Ne?" diye fısıldadı. "Ne dedin?"

Archer cevap vermedi. Hareket de etmedi. Elle hızla Spence'e döndü. "Ne dedi duydun mu?"

Sağlık ekibini izlemekte olan arkadaşı ona endişeli bir şekilde baktı. "Ben bir şey dediğini duymadım."

"Ama söyledi. Dedi ki..." Elle tekrar Archer'a baktı. "Tekrar söyle!"

"Üzgünüm," diye araya girdi teknisyen. "Şu anda baygın."

Elle yüzünü Archer'ınkine yaklaştırdı. "Eğer bu bir vedaysa yemin ederim ki peşinden gelip seni buraya kendim geri getiririm, Archer Hunt. Beni duyuyor musun?"

"Hanımefendi, Çin'deki insanlar bile sizi duyabilir şu anda," dedi teknisyen. "Uzaydakiler bile. Bu bey hariç *herkes* duyabilir. Şimdi sizden geri çekilmenizi istemek zorundayım."

Spence, Elle'i geri çekti. "Sakin ol, kaplan. Burada bir sürü polis var. Asıl kötü adam yerine tutuklanmak istemezsin, değil mi? Yani, çıkman için kefaletini öderim ama yine de turuncu tulumla birkaç saat geçirmek zorunda kalırsın. Turuncu tulumlar hakkında ne düşündüğünü biliyorum."

"O vuruldu." Tanrı aşkına. Archer vurulmuştu. Hem de Elle yüzünden. "Yaşamak zorunda, Spence."

"Archer sırf inatçılığından bile olsa yaşayacaktır, inan bana."

Ara sokakta kargaşa kopuyordu. Sağda solda ilk müdahale araçları vardı. Reyes ile Lucas ayrı ayrı yerlerde sorulara cevap veriyorlardı. Morgan da aynı durumdaydı. Polislerin, ablasına kelepçe taktıklarını gördüğünde Elle oraya koştu.

"Kefaletini ödeyeceğim," diye söz verdi ona.

Morgan ona gergince gülümsedi. "Önce Archer'la ilgilen. Benim için onun yanından ayrılma."

"Morgan..."

"Ben bekleyebilirim," dedi dengeli bir sesle. Ama gözleri öyle değildi.

Elle ona sıkıca sarıldı. "Seninle gurur duyuyorum."

Morgan'ın gözleri yaşarırken dudaklarından minik bir hıçkırık kaçtı. "Ben de seninle gurur duyuyorum, kardeşim. Cidden, sebep olduğum sayısız kötü olaydan sağ çıkmayı başardım. Bazılarının gerçekten büyük şeyler olduğunu ikimiz de biliyoruz. Şimdi de iyi olacağım."

Elle, ablasına bir kez daha sarılıp onu götürmelerini izledikten sonra Spence'e döndü. "Ablam için bir avukatla görüşmek..."

"Hastaneye giderken benim avukatımı ararız."

Sağlık ekibi hâlâ Archer'ın başındaydı. Kanamasını kontrol

altına alırken koluna serum takmışlardı. Bir süre sonra onu bir sedyeye yatırıp bekleyen ambulansa doğru götürdüler.

"Peşlerinden gidelim," dedi Elle, arkadaşına.

Spence anahtarları çoktan çıkarmıştı. "Tabii."

Bu sefer kamyonetin arkasındaki Eddie'den tek bir ukalaca yorum duymadılar. Adam sessizdi. Elle, Spence'in verdiği telefondan ablası için avukatı aradı.

Hastaneye vardıklarında Archer'ın ameliyata alındığını söyleyen görevli onları bekleme salonuna yönlendirdi. Elle herkese haber verebilecek en iyi kişi olduğunu düşündüğü Willa'yı aradı. Bir saat içinde bekleme odasında toplanmışlardı. Pru ile Finn, Willa ile erkek arkadaşı Keane, çalışma önlüğünü üzerinden çıkarmamış olan Haley ve üstü talaşla kaplı kazağının cebinde Vinnie büyüklüğünde bir şişkinlik olan Kylie bile gelmişti.

Archer'ın elemanları ve Mollie de oradaydı.

"Hastaneye bu kadar erken geri dönmeyi beklemiyordum," dedi Joe.

Bir süre sonra Spence'in avukatı arayıp Morgan'ın kefalet duruşmasının sabah erken saatlerde yapılacağı haberini verdi. Daha sonra ne olacağını tam olarak söyleyemiyordu ama yalnızca zararı karşılama cezasıyla kurtulabileceğini, hapis yatmasının gerekmeyebileceğini düşünüyordu.

Elle, ablasının temiz bir başlangıç yapmayı çok istediğini bildiği için bu haberlerle duygulandı. Artık Morgan'ın geleceği için umutluydu. Avukata teşekkür edip telefonu kapattı. "Archer'ın babasını aramam lazım," dedi sonra.

Spence dişlerinin arasından keskin bir nefes aldı. "Archer'ın bunu isteyeceğinden emin değilim."

Elle diğerlerine baktı.

Joe kafasını iki yana salladı. "Çok kızar."

"Bayağı çok kızar," diye katıldı Finn.

"Sonuçta aramak lazım ama, değil mi?" dedi Elle.

Kimse cevap vermedi.

Bu da demek oluyordu ki aramayı Elle yapacaktı. Lanet olası hayatı boyunca hep zor ve rahatsız edici kararlar almak zorunda kalmıştı zaten. Bir tane daha alsa ne olacaktı ki? Adamın numarasını bilmese de emekli olduğu karakolu biliyordu. En azından ona bir mesaj gönderebilirdi.

Spence yine önce davranıp telefonunu ona uzattı. Archer'ın babasının cep numarası onda vardı. Elle, adama bir mesaj bıraktı, sonra etrafına bakınıp bekleme salonunun ne kadar kalabalık olduğunu fark etti.

Bir ada gibi, herkesten uzak yaşayan bir adam olsa da Archer'ı önemseyen ne kadar da çok insan vardı. Elle, onun da bunu biliyor olmasını umdu.

"Gel otur, tatlım," dedi Willa, Pru'yla arasındaki sandalyeye vurarak.

İsa aşkına, kadın, seni seviyorum... Archer'ın sözcükleri Elle'in zihninde yankılanıyordu. Yani, emin olmasa da böyle söylediğini umuyordu.

"Nasıl yapıyorsun?" diye sordu, arkadaş gruplarındaki en uzun ilişkiye sahip olan Pru'ya. "Bu insanı boğan duygularla nasıl başa çıkıyorsun? En büyük soru da şu: *Neden?*"

Pru gülümsedi. "Mükemmel olmadığını bildiği halde öyleymişsin gibi davranan, en büyük korkusu seni kaybetmek olan insanı bulduğunda onun için yaşadığın her şeye değiyor." Dönüp Finn'e baktı. "Ve eğer bu insanın, sabahları kalktığında seni makyajın ya da dış dünyaya karşı taktığın zırhın olmadan görmesine

izin veriyorsan... eh, ona sıkıca tutunmalısın çünkü bırakırsan senin için başka umut yok demektir."

Finn, Pru'yu kollarına çekti. "Asla bırakmam," diye mırıldandı.

Elle'in kalbi ağrıyordu. O da Archer'ın kendisini bırakmasını istemiyordu.

İki saat sonra üstünde ameliyathane önlüğü, elinde de dosya olan bir adam eşikte belirip kalabalık odaya baktı. "Archer Hunt'ın ailesi misiniz?"

Elle ayağa fırladı. Diğerleri de kalkıp aynı anda konuşmaya başladılar.

Doktor gözlerini kırpıştırdı. Spence ile Elle'in öne çıktığını görünce de rahatlamış gibi göründü.

"Ameliyattan çıktı, iyileşme sürecinde," dedi onlara. "Onu kısa süre sonra özel odaya alacağız. Bir kerede birkaç kişi olmak üzere ziyaret edebilirsiniz. Köprücük kemiği parçalanmış ve yumuşak doku hasarı var. Çok fazla kan kaybettiği için nakil gerekti ama iyi olacak."

Birkaç saat sonra Elle, Joe ile birlikte Archer'ın loş odasındaydı. Spence biraz kahve getirmek için çıkmıştı. Diğerlerini ise gece için evlerine göndermişlerdi.

Koridordan içeri dolan ışık sayesinde Elle, yatakta bandajlar içinde uyuyan Archer'ı izleyebiliyordu. Oksijen alabilmesi için tüpe bağlanmıştı ve sol elinde tuz içeren serum takılıydı. Hemşire onun uzunca bir süre uyuyup iyileşeceğini, ne kadar uzun süre baygın kalırsa o kadar iyi olacağını söyledi çünkü uyandığında pek de iyi hissetmeyecekti.

Elle onun yanına oturup alnındaki saçlarını geri itti. "Bu heyecan bana hayatımın sonuna kadar yeter," diye mırıldandı. "Ama önemli olan şu ki sen kesinlikle iyi olacaksın."

"İyi hissetmiyorum. Bok gibi hissediyorum." Archer'ın gözleri hâlâ kapalıydı. Eğer Elle ona bakıyor olmasaydı muhtemelen konuştuğunu duyamazdı. Sesini duyduklarında Joe'yla birlikte ayağa fırladılar.

"Uyanık mısın?" Elle'in gözleri anında yaşarmış, boğazı düğümlenmişti. Hayatında hiç bu kadar duygusallaştığını hissetmemişti. Yatağa doğru eğilip Archer'ın kirli sakallı çenesine bir öpücük kondurdu.

Archer ona doğru kolunu kaldırmak istedi ama yüzünü buruşturmasına ve acıyla inlemesine bakılırsa beklemediği şiddette bir acı hissetmişti. "Kahretsin. Bu ne?"

"Hareket etme." Genç kadın ellerini onun üstüne koydu. "Kıpırdamadan yatman lazım. Hastanedesin. Neler olduğunu hatırlıyor musun?"

Archer birkaç kez gözlerini kırptı. Zihnini toparlamaya çalışıyor olmalıydı. "Neredeyse vuruluyordun."

"Ama vurulmadım çünkü sen önüme geçip kurşunu göğüsledin."

"Çünkü bebeğimizi taşıyor olabilecek kişi ben değilim."

Joe doğruldu. "Ben gitsem iyi olur... Herhangi bir yere." Kapıyı işaret etti, sonra hızla çıkıp gitti.

Elle kendisini bitkince sandalyeye bıraktı. Archer'ın beklenmedik şekilde aklı başında olduğu belliydi. Elle, hamile olmadığına dair kanıtı henüz bir saat önce görmüş olduğu için en azından bunu onun aklından silebilirdi. "Hamile değilim," dedi ona. O sırada kocaman gülümseyen bir hemşire, arkasında Spence'le odaya girdi.

"İyi akşamlar!" dedi kadın neşeyle. "Yoksa neredeyse günaydın mı demeliydim?" Bir direğe asılmış seruma gidip düğmelere

basmaya başladı. "Uyandığınızı görmek güzel, Bay Hunt. Bekleme odasını dolduran bir sürü insan koca gece boyunca sizi merak etti. Nasıl hissediyorsunuz?"

"İyiyim," dedi Archer, gözlerini Elle'den ayırmadan. "İmza atıp çıkmak istiyorum hemen."

Hemşire gülümseyip hafifçe koluna vurdu. "Yakında çıkacaksınız," dedi. Sonra Spence ile Elle'e, zor hastalar konusunda uzman olduğunu gösteren bir bakış attı ve Archer'ın sağlam eline küçük bir kumanda verdi. Kumandadan çıkan kablo, direkteki seruma bağlıydı. "Ağrı kesiciye ihtiyaç duyarsanız düğmeye basın," dedi hemşire. "Merak etmeyin. Ne kadar basarsanız basın fazla doz almış olmazsınız."

"Bunu duymak güzel," dedi Archer, düğmeye arka arkaya sertçe basarak. Bakışları hâlâ Elle'deydi.

"Hamile değilim," dedi Elle tekrar.

Spence gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

Archer okunması imkânsız gözlerini Elle'e dikmişti. "Emin misin?"

"Evet."

"Gerçekten *emin misin*?"

"*Evet.*"

Elle, ona bakmaya devam eden genç adamın gözlerinde hayal kırıklığı gördüğüne yemin edebilirdi. Tanrı aşkına. Belki de Elle'in de ilaç almaya ihtiyacı vardı. Sonra Archer yatakta doğrulmak için çabalamaya başladı. Bir yandan da seçenekler ve Elle'in seçeneklerini daraltacak bir şey yapmadığı için ne kadar ahmak olduğuyla alakalı bir şeyler mırıldanıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı Elle. "*Dur.*" Yanına koşup onu durdurdu. "Kıpırdamaman lazım. İstediğin nedir?"

"Caleb ya da Mike'la yatmaman. Ya da penisi olan herhangi başka biriyle."

"Eh, seçenekler kesinlikle daraldı," dedi Spence.

Elle, Archer'ın ağrı kesici düğmesindeki eline baktı. "İlaç cidden iyi olmalı."

"Lanet ilaç yüzünden değil," dedi Archer.

"Doğru anladığımdan emin olmak istiyorum. Sadece penisi olan insanlardan mı uzak durmalıyım? Penisi olmayanlar sorun olmaz mı? Dediğin bu mu?"

Archer baykuşlar kadar yavaş bir şekilde gözlerini kırptı. "Belki bir seferlik istisna olabilir," dedi. "Tabii ben de izleyebileceksem..." Kelimeleri ağzında yuvarlayarak söylüyordu. Gözlerini kapatıp elini kafasına götürdü. "Kahrolası ağrı kesici."

Elle, Spence'e döndü.

"Evet, ilaç yüzünden bu halde," dedi Spence gülerek. "Bünyesi ilaçları hiç kaldıramıyor. Archer bu yüzden ilaçlardan nefret eder ve genelde ağrı kesici kullanmayı reddeder. Bu sefer kendinde olmadığı için ona bir seçenek bırakmadılar tabii... Ayıldığında çok öfkelenecek."

"Ciddiyim," dedi Archer, sağlam kolunu kaldırıp Elle'e doğrultmak istedi ama işaret ettiği yer ondan çok uzaktı. "Seni kimseyle paylaşmam. Spence de buna dahil."

"Anlaşıldı," dedi Spence ellerini kaldırarak. "Elle tamamen senindir, dostum."

"Pardon," dedi Elle. "Ben kimsenin değilim! Ben bir bireyim! Beni dinliyor musun? Ve hamile değilim!"

Acı çekiyormuş ve hatta vurulanın *kendisi* olmasını diliyormuş gibi görünen Spence bir sandalyeye çöktü.

"Yine de benimsin," dedi Archer gözlerini açmadan.

Elle boğuk bir kahkaha attı. Ya da bu bir çığlık olabilirdi. "Öncelikle, hastane yatağında yatarken canını yakmak istediğim tek erkek sensin. İkincisi, ben de paylaşmayı sevmem. Bu yüzden tek bir gülümsemenle eriyip biten tüm o kadınlara bunu söylesen iyi edersin."

Archer gözlerini açıp görüşünü odaklamaya çalışarak ona baktı. "O halde işi resmiyete bindirelim, olsun bitsin."

"Resmiyet mi?" diye sordu Elle cıyaklar gibi.

"Evet," dedi genç adam. "Evleneceğiz. Spence?"

"Efendim?" dedi Spence ihtiyatla.

"Vegas'a iki bilet ayarla."

Spence telefonunu çıkardı.

Elle ikisine de öylece bakakalmıştı.

Archer gülümsedi. "Çok güzelsin, Elle. Seni yiyip bitirmek istiyorum."

Elle, telefonuyla uğraşmakta olan Spence'e döndü. "Bunların hiçbirini hatırlamayacak, değil mi?"

"Belli olmaz. Morfin fena bir şeydir."

"Öyle görünüyor." Elle kafasını çevirip Archer'a baktı. Genç adam hâlâ gülümsüyordu ama gözlerini açmamıştı. Neye gülümsediğini ancak Tanrı bilirdi. Elle bu durumun tadını çıkartmakla onu konuşturmak için bunu fırsat bilmek arasında kalmıştı. Bu yüzden ikisini de yapmaya karar verdi. "Spence, bizim biraz yalnız kalmamız lazım."

"Memnuniyetle." Spence fazlaca rahatlamış görünerek dışarı çıktı.

Elle, Archer'ın yanına oturup elini tuttu. "Ciddi miydin?" diye fısıldadı, onun "seni seviyorum" dediğini hatırlamasını tüm kalbiyle dileyerek.

Archer gözleri kapalı halde derin nefesler alıyordu. Uykuda gibiydi.

Bu da Elle'in cevabını vermişti aslında. Hayal kırıklığıyla vazgeçiyordu ama sonra Archer'ın sesini duyup korkuyla irkildi.

"Şimdiye dek sana söylediğim her şeyde ciddiydim ben," dedi genç adam, canı yanıyormuş gibi tek bir kasını bile kıpırdatmadan. "Uyumak üzereyim," diye bildirdi sonra.

Elle onun uykuya dalmasını izledi. Kalbi gümbür gümbürdü.

Birkaç dakika sonra Spence geldiğinde onu orada otururken buldu. "İyi misin?"

"Çok kan kaybetti," diye mırıldandı Elle.

"Daha kötülerini de gördü."

"Sanırım şokta."

Spence alaycı bir nefes verdi. "Muhtemelen az önce sizin için aldığım biletleri kullanmandan korkuyordur. Ben onun yerinde olsam şoka girerdim mesela."

Elle şaşkınlıkla ona baktı. "Bir dakika... Sen cidden Vegas'a bilet mi aldın?"

"Hey, Archer çok ciddi görünüyordu. Ve Tanrı biliyor ki onu gerçekten deli ediyorsun. Ben de sonunda patladığını düşündüm."

Elle buna gülmeden edemedi çünkü patlayacak gibi olan asıl kişi kendisiydi. Acaba bunun için de morfin veriyorlar mıydı?

25. Bölüm

#Archer'ınEkibi

Archer'ın fark ettiği ilk şey donuk ve alçak bipleme sesleri oldu. Sonra burnuna antiseptik kokusu geldi. Demek tüm o olanlar kâbus değildi. Gerçi Lars'ın evinin arka kapısında durduğunu ve bir tabancanın horozunun çekilmesini duyduğunu çok iyi hatırlıyordu. Tabanca ateşlendiğinde tek bir seçeneği vardı: Elle'i korumak. Elle her zaman önce gelmişti, bundan sonra da bu değişmeyecekti. "Kahretsin. Vuruldum."

"Kahramanı oynadığında böyle şeyler olur," dedi o anda duymayı hiç beklemediği bir ses.

Archer gözlerini açılmaya zorladığı zaman, hastane yatağının ayakucunda babasının durduğunu gördü.

"Senin kahramanlık oyununu bıraktığını sanıyordum," dedi babası.

Archer gözlerini devirmek istese de yapamazdı çünkü canı acıyordu. *Her yeri* acıyordu. "Sen burada ne arıyorsun?"

"Oğlum vurulmuş. Sence ne arıyor olabilirim? Bu arada, neden kurşungeçirmez yelek giymedin? Sana öğrettiğim her şeyi unuttun mu?"

"Hey, harika hissediyorum," dedi Archer. "Sorduğun için teşekkürler. Ayrıca *onca* aramama geri döndüğün için de sağ ol."

Babası ona uzun uzun baktı. Archer da gözlerini ona dikmeye çalıştı ama pek başarılı olamadı. Çünkü hem birileri içinden kızgın bir çubuk geçirmiş gibi hissediyordu hem de kafayı bulmuş gibi. Ayrıca... Elle'i etrafta göremiyordu.

Neden Elle'i göremiyordu? "Bak, seni kimin aradığını bilmiyorum ama..."

"Onu *ben* aradım," dedi Elle. Odanın diğer ucundaki sandalyeden kalkıp karşısına geçmişti.

Archer ona bakakaldı. "Ne demeye yaptın bunu?"

Başka biri olsa ürkerek geri çekilirdi. Ama Elle bunu yapmazdı. Asla. O hiçbir zaman, hiçbir şeyden kaçmazdı. Yani kaçmak yerine başını dik tuttu ve hiddetle parlayan gözleriyle ona baktı. Sesi sakin olsa da keskindi. "Çok fazla kan kaybettin. Uyanman da çok uzun sürdü."

Genç kadının bir anlığına duraksadığını gören Archer onun kendisini kontrol etmekte zorlandığını fark etti. Birden kendisini tam bir pislik gibi hissetti. "Elle..."

"Yani evet, onu aradım," dedi Elle. "Ona değil, bana kız."

Mesele şuydu ki Elle onun nasıl hissettiğini, babasıyla arasındaki ilişkinin nasıl boktan olduğunu ve burada uğraşmak isteyeceği *son* şeyin bu olduğunu biliyordu. "Aramamalıydın."

O anda Spence de Elle'in yanına gelip Archer'a baktı. "Hey, dostum. Numarayı ona veren bendim. Yani çarpışacak birini

arıyorsan bu benim. Ama seni uyarmalıyım, şu anda güçten düşmüş olduğun için seni yenebilirim."

"Ah, Tanrı aşkına," dedi babası. "Bu kadar drama gerekli mi gerçekten?"

"Elle'i buradan çıkar," dedi Archer, Spence'e. Gözlerini babasından ayırmamıştı ve aldığı her nefes göğsünü deliyor gibiydi.

"Ben tam karşında dikiliyorum." Elle ona dik dik baktı. "Gitmemi o kadar istiyorsan kendin söyle."

Archer, babasıyla yüzleşmesine onu asla şahit edemezdi. Zaten yatağa bağlanmış haldeydi, yani bir erkek ne kadar kırılgan olabilirse o kadar kırılgandı. Genç kadının gözlerine baktı. "Gitmeni istiyorum."

Elle derin bir nefes alıp döndü, Spence de onun elini tuttu ve ikisi birlikte odadan çıkarak Archer'ı, ona hayatındaki en büyük hayal kırıklığıymış gibi bakan adamla yalnız bıraktılar.

"Çok iyi gidiyorsun, evlat," dedi babası. "Sana değer veren insanları kendinden uzaklaştırmakta çok başarılısın."

"Eh, işi ustasından öğrendim."

Babası alaycı bir şekilde güldü, sonra yatağın yanındaki sandalyeye oturdu ve dirseklerini dizlerine yasladı. "Doktor iyi olacağını söyledi. Omzunun iyileşmesi uzun sürecekmiş ama genç ve yapılısın, yani dövüşe uygun yapıdasın. Bu yüzden iyi olacaksın."

Bunu bilmek güzeldi.

"Şimdi sana bazı şeyler söyleyeceğim," diye devam etti babası. "Beni iyi dinlemeni istiyorum."

"Bilemiyorum baba. Şu anda bayağı meşgulüm de..."

"Ukala. Aynı annene benziyorsun." Babası duraksadı. Tekrar konuştuğunda sesi daha yumuşak ve sıcaktı. "Annen iyi bir

kadındı. Beni anlıyordu, Archer. Gerçekten anlıyordu. Kesinlikle seni de anlardı."

Annesinden bahsederek Archer'ın tüm dikkatini toplamıştı. Onun hakkında pek konuşmuyorlardı ama Archer konuşmayı çok isterdi çünkü annesini özlüyordu. Hem de çok...

"O ikimizle de başa çıkmayı iyi biliyordu. Seni ailemizin bir parçası olarak tutmayı da başarırdı." Derin bir nefes alıp yavaşça verdi. "Ben başaramadım."

Archer, onu yetiştiren adamdan ilk defa bu kadar uzun cümleler duyuyordu. "Şu anda suçun bir kısmını üstleniyor musun gerçekten?" diye sordu Archer. "Dışarıda kırmızı kar mı yağıyor?"

Babası kafasını iki yana salladı. "Kendine engel olamıyorsun, değil mi? Karşında sana zeytin dalı uzatmaya çalışan biri varken bile. Lanet olsun, burada özür dilemeye çalışıyorum."

Kahretsin. Kendisini tam bir ahmak gibi hisseden Archer yatakta doğrulmaya çalıştı. Bu konuşmayı yatarak yapmak hiç hoşuna gitmemişti ama canı o kadar yanıyordu ki...

"Bekle." Babası eğilip yatağa bağlı bir kumandayı alarak düğmeye bastı ve şiltenin alt kısmının ani bir hareketle kalkmasına neden oldu. Archer arka arkaya birkaç küfür savurdu.

"Kahretsin!" dedi babası. "Bir dakika..." Başka bir düğmeye daha bastı. Şilte yine sarsıldı ve bu sefer Archer'ın kafası aşağı doğru kaydı.

"Hay sıçayım," diye mırıldandı babası. Şimdi düğmelerin hepsine birden basıyordu.

Başı dönmeye başlayan Archer küfrederek kumandayı babasının elinden aldı ama elleri titrediği ve terden sırılsıklam olduğu için kumanda kayıp düştü.

"Ben hallederim!" dedi babası, yere diz çökerek. Bu şekildeyken birkaç düğmeye daha basıp sonunda yatağı düzleştirmeyi başardı. "Aksiliğe bak," dedi alnını silip sandalyesine dönerken. "Polis akademisine girmekten daha zordu."

Archer bir kahkaha attı ama canı yanınca yine inledi. "Beni öldürmeye çalışmadığından emin misin?"

Gülümsemesi solarken babası derin bir nefes verdi. "Oğlum."

Onun bu kelimeyi yüksek sesle en son söylemesinin üzerinden çok uzun zaman geçmişti. Polis ses tonuyla değil. Otoriter ses tonuyla da değil. *Baba* sesiyle.

Babasına bakarken Archer'ın göğsü sıkıştı.

"Elle aradığında hayatımdan on yıl gitti," dedi babası sonunda. "Yani soru, *kim kimi öldürmeye çalışıyor* olmalı."

Archer hafifçe gülümsedi. "İtiraf et, birbirimizi şimdiye dek öldürmediğimiz için ikimiz de şaşkınız."

Babası alaycı bir nefes verip bir süre birbirine geçirdiği parmaklarına baktı, sonra Archer'a döndü. "Neden gittiğini biliyorum. Neden hiç dönmediğini de. Bilmediğim şey, neden hâlâ birbirimizi itmeye çalıştığımız. Ben artık bunu yapmak istemiyorum. Artık yaşlandım, Archer. Yalnız ölmek istemiyorum."

"Baba, daha elli iki yaşındasın. Yaşlanmış değilsin. Hem zaten ölmek için de fazla inatçısın."

Babası güldü. "Evet, muhtemelen doğru. Ama doğru olan bir şey daha var... Senin inatçılığını da özledim."

Archer'ın göğsü yine sıkıştı. "Özlemedin. Her dediğini sorgulayan, çizdiğin tüm sınırları aşan ve *bütün* otorite figürlerine kafa tutan o hergeleyi özlemiş olamazsın. Ondan kurtulmuş olduğuna rahatlamışsındır bence."

"Armut dibine düşermiş, kahretsin. Neden böyle yapıyorsun? Sen de beni özlediğini söyle." Babası eğilip elini onunkinin üstüne koydu. "Her şeyi batırdım, biliyorum. Annenle buluşacağım gün elbet gelecek. O zaman bana söyleyeceği ilk sözlerinin, *tek çocuğunun hayatını mahvettin,* olmasını istemiyorum. O ölürken..."

"Baba..."

"Hayır, bunu söylemem lazım, kahretsin... Annen ölürken bana söz verdirdi... Böyle olmamam için. Nazik ve yumuşak olmam ve..." Sustu. Gözlerinde şüpheli bir nemlilik oluşmuştu. Boğazını temizledi. "Demem o ki, ben onun yanıldığını düşünmüştüm. Oğlumla ancak babamın benimle başa çıktığı şekilde başa çıkabileceğimi sanmıştım. Yani sert ve otoriter olarak. Taviz vermeden. Karakterini oluşturmak için bu gerekli sanmıştım." Kafasını iki yana salladı. "Ama annene söz verdim. Tutmayacağımı bile bile. Onu yüzüstü bıraktım. Seni yüzüstü bıraktım."

"Hayır, bırakmadın," dedi Archer, babasının elini sıkarak. "Nazik ve yumuşak davranman bana sökmezdi, biliyorsun. Tam bir asiydim baba."

"Evet." Babasının dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Öyleydin. Aynı zamanda akıllı, keskin zekâlı ve fazlasıyla ciddiydin." Öne eğilip vakarlı, kararlı bir şekilde ona baktı. "Artık seni dinliyorum, Archer. Bundan daha fazlasını istiyorum. Yani birbirimizi sadece bayramlarda ya da birimiz vurulduğunda görmeyelim."

"Evet. Vurulduğumuzda *kesinlikle* görüşmeyelim." Archer gözlerini kapattı.

"Yani düşünecek misin?"

"Neyi?"

"Tekrar oğlum olmayı."

Göğsünde beliren o sıkışma yine Archer'ın nefes almasını zorlaştırmıştı. Gözlerini açıp babasının gözlerine baktı. "Her zaman oğlundum zaten."

Babası uzanıp ona sarıldı ve omzuna vurdu. Neyse ki sorunsuz olan tarafa vurmuştu.

"Sıkma," dedi Archer, nefesi kesilirken.

"Kahretsin! Doğru ya... Pardon." Babası geri çekilip koluyla ıslak gözlerini sildi. "Lanet olsun, gözüme bir şey kaçtı..."

"Ah, ağlıyorsun."

"Kapa çeneni."

Archer hafifçe gülümsedi ama babasının yüzündeki ifadeyi görünce yine ciddileşti. "Şimdi ne var?"

"Az önce odadan kovduğun kadın... Elle. Hastaneye yatırıldığın andan şu ana dek yanından bir kere bile ayrılmadı. Hiç uyumadı. Arkadaşlarının ısrarlarından anladığım kadarıyla fazla yemek de yemiyor. Seni çok sevdiği belli. Ona bir özür borçlusun. Onun için seni sevmek hiç kolay olmayacaktır."

"Bana bilmediğim bir şey söyle... Baba?"

"Efendim?"

"Onu içeri göndersen iyi olur belki. Ama rica etmeli, *lütfen* demelisin. *Lütfen* kelimesini çok sever."

"Sen istiyorsan gönderirim."

Birkaç dakika sonra Spence odaya girdi. Yalnızdı.

"Elle nerede?"

"Gitti," dedi Spence.

"Nereye gitti?"

Spence cevap vermedi. Archer en iyi dostunu şöyle bir süzdü. Genç adamın tişörtü buruşmuştu, saçları sanki parmaklarını defalarca aralarından geçirmiş gibi darmadağınıktı ve gözlerinin altında yorgunluktan koyu halkalar oluşmuştu. "Bu hastane yataklarından birinde yatman gerekiyormuş gibi görünüyorsun."

"Bana hakaret etmek istediğinden emin misin?" dedi Spence. "Çünkü seni, Elle'e ne yaptığını bilmek isteyen kızların gazabından koruyan tek şey benim. Bu konuya değinmişken söylemeden geçemeyeceğim, tam bir ahmaksın."

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Vurulduğun zaman onu sevdiğini söylemişsin, biliyor musun? Kurşun bir atardamarı deldiği için kendinden geçtin. Kan kaybından öleceğini sanıyorduk. Ve sen ona, onu sevdiğini söylemişsin. Veda eder gibi. Şimdi de uyanıyorsun ve onu burada istemediğini söylüyorsun."

"Ben onu kastetmemiştim."

"Aslında," dedi Spence. "Şimdi bir daha düşündüm de, sadece bir ahmak değil, dallamasın da. Ahmak bir dallamasın."

Archer, Elle'e onu sevdiğini söylediği anı hatırlamaya çalışsa da bunu başaramadı. Ama bir şeyden emindi. "Ciddiydim."

"Ben de." Spence parmağını ona doğrulttu. "Ahmak dallama."

"Hayır, onu sevdiğim konusunda ciddiydim. Kahretsin. Bana bir telefon ver."

Archer hissettiğinden çok daha kötü görünüyor olmalıydı ki Spence telefonunu ona vermeden önce Elle'in numarasını aramıştı.

Arama direkt olarak sesli mesaja yönlendirildi. Kahretsin... Archer kalkmak için uğraştı ve görüşü bulanıklaşırken acıyla keskin bir nefes aldı. "Beni buradan çıkarmalısın."

"Çıkmaya hazır olduğunu sanmıyorum," dedi Spence.

Hazır olmadığını Archer da biliyordu ama Elle dışarıdaydı ve ondan şüphe ediyordu. Yine. Üstelik hepsi Archer'ın suçuydu. "Kendi isteğimle çıkış imzası atarım."

"Bu aptallık olur," dedi Spence.

"Tamam, B planına geçelim o zaman. Sen gidip onu yanıma getir."

"İstemezse getirmem," dedi Spence. "Ben hayatıma değer veriyorum. Bu arada, tam bir ahmak ve dallama olduğunu söylemiş miydim sana?"

"Evet. Sağ ol, çok yardımcı oluyorsun." Archer'ın gözleri tekrar kapandı. Göz kapakları fazla ağır geliyordu. Kendisini berbat hissediyordu. Ağrıyla ve ilaçların sebep olduğu baş dönmesiyle başa çıkabilirdi. Ama Elle'in farklı farklı şeyler düşünmesine dayanamazdı. Ona çok âşıktı ve bundan korkuyordu. Ama daha korkutucu olan onsuz bir hayat sürmekti. "Git getir onu."

Spence ona sadece baktı. Archer sersem haliyle mümkün olduğunca gözlerini kıstı. "O nerede, Spence?"

"Emin değilim. İkimiz de biliyoruz ki bulunmak istemiyorsa bu konuda çok yeteneklidir."

"Senden izin istedi mi?"

Spence yine yalnızca bakmakla yetindi.

"Yüce İsa... İstemiş."

"Bak," dedi Spence yüzünü buruşturarak. "İki arada bir derede kalmış durumdayım. İkiniz de en yakın arkadaşlarımsınız ve..."

"Evet mi hayır mı? İşe gelmemek için izin istedi mi, Spence?"

Spence derin bir nefes verdi. "Evet."

Kahretsin. Archer kesinlikle çok geç kalmıştı.

26. Bölüm

#BanaHayatVeriyorsun

Ertesi günün sonunda Archer'ın hastaneden taburcu edilme vakti geldi. Şu ana dek tüm arkadaşlarını Elle'i aramaları için sıkboğaz edip durmuştu.

Ama Elle saklanmayı iyi biliyordu.

Archer, yine Elle'in ayarladığı avukat sayesinde Morgan'ın hapisten kefaletle salıverildiğini, şimdi ceza indirimi ve zararı karşılama talebinde bulunacağını öğrendi. Lars'ın kefaleti ödenmemişti ve önceki suçları yüzünden muhtemelen uzunca bir süre güneşi göremeyecekti.

Hemşire ona bir yığın ilaç vermeye gelene dek Archer tüm saçlarını yolmuş ve on yıl yaşlanmıştı.

"Şunu günde üç kez, miden boşken alacaksın," dedi kadın.

Yatağın yanındaki sandalyelerden birinde oturan Pru alaycı bir şekilde güldü. "Midem 2001'den beri hiç boş kalmadı."

Archer'ın babası gülümsedi. Evet, adam hâlâ oradaydı. Elle burada olmasa bile babayla oğlunu bir araya getirmeyi başarmıştı. Yani burada asıl kurtarıcı Elle'di.

Kurtaran taraf şimdiye dek hep kendisiydi ama bu sefer aksi olmuştu ve Archer bu gerçeği kabul etmeliydi.

Elle'e teşekkür etmek istiyordu. Onu sıkı sıkı kucaklamak ve bir daha asla bırakmamak istiyordu. Fakat şu anda bunu yapacak durumda değildi, ikinci bir emre kadar omzunu ve kolunu kullanmaması gerekiyordu. Kahretsin, şimdilik sadece Elle'i görebilmek bile yeterdi.

Ancak genç kadın hâlâ telefonlarına cevap vermiyordu ve arkadaşlarının arasından onun nerede olduğunu bilen biri varsa da bunu belli etmiyordu.

Joe, yatağın üstüne silindir şeklinde küçük bir valiz attı. "Kıyafetlerin, patron. Bu güzel hastane önlüğüne ve bandajına uyan çamaşırlarla ayakkabılar istersin diye düşündüm."

Archer ona hareket çektikten sonra valizi aldı ve sendeleyerek banyoya gitti. Üstünü değiştirip odaya döndüğünde bir bebek gibi titriyordu. Yüzünden terler akarken kendisini yatağa bıraktı. "Kahrolası bir kamyon tarafından çarpılmış gibi hissediyorum."

"Ya da kahrolası bir kurşun," dedi Joe.

"Elle'den hâlâ haber yok mu?" diye sordu Archer rahat görünmeye çalışarak.

Ama kimseyi kandıramazdı. Odadakiler tuhaf bir şekilde bakıştılar. Söylediklerine göre hiçbiri Elle'i görmemiş ya da ondan haber almamıştı ama Archer bunu yutmazdı. Arkadaş olsalar da aslında bir aile gibi birbirlerine bağlıydılar ve her gün görüşüyorlardı. Yüz yüze olmasa da mesajlaşma grubundan ya da Snapchat'ten konuşurlardı. Archer, kızların bir şeyler bildiğini düşünüyordu, bu demek oluyordu ki erkeklerin de bilme ihtimali yüksekti. En azından Finn ile Keane... Fakat muhtemelen kızların kızmasından korkuyorlardı.

"Bakın," dedi onlara dönüp. "Her şeyi batırdım. Hem de birden fazla kez. Bunu hepimiz biliyoruz. Ama işleri düzeltmeye uğraşıyorum. Onu mutlu etmek için doğru adam olduğum konusunda Elle'i ikna etmem gerek. Biriniz bana yardım etmelisiniz." Duraksayıp içini çekti. "Lütfen."

Bu son sözüyle hepsi hayrete düştüler. *Lütfen* kelimesini ondan duymaya alışkın değillerdi. Ama Archer çok ciddiydi. "Eee?"

Willa kalkıp onun yanına geldi ve oturup sağlam omzuna dikkatlice vurdu. "İhtiyatlı bir kadının en güzel yanı nedir biliyor musun? Sonunda birine güvenip onu hayatına almaya karar verdiğinde bunu o kişiye ihtiyaç duyduğundan yapmaz. Elle'in insanlara ihtiyaç duymayı çok uzun zaman önce bıraktığını hepimiz biliyoruz. Seni hayatına aldı çünkü seni istiyor. Hatalarına rağmen seninle birlikte olmak istiyor, Archer. Tek istediği sana güvenebilmek. Hatalarıyla veya doğrularıyla senin de onu sevebileceğini bilmek."

"Onu seviyorum. Beni buradan çıkartın da şu işi düzelteyim artık."

Spence, planlandığı gibi Archer'ın kamyonetiyle dışarıda bekliyordu. Fakat aracın arka camlarına yapışmış üç ekstra surat planda *yoktu*.

"Hayır," dedi Archer.

Arka cam aşağı doğru kaydı ve bu üç surat aynı anda konuşmaya başladı.

"Yardımcı olabiliriz," dedi Pru.

"Kendini savunurken yardımımıza ihtiyaç duyabilirsin," dedi Willa.

"Alfasın ya, ondan," diye açıkladı Kylie. "Alfalar özür dilemekte berbattır çünkü."

"Ayrıca biz böyle şeyleri hep grup halinde yaparız," dedi Willa. "Yöntemimiz bu."

"Nasıl?" dedi Archer. "Nasıl bir yöntem bu?"

"Finn'in çatıda Pru'nun dizlerine kapandığı zamanı hatırlıyor musun? O zaman hepimiz oradaydık. Noel arifesinde Willa, Keane'in kapısına gittiğinde de oradaydık. Gördün mü? *Bizim yöntemimiz* bu işte."

Tartışamayacak kadar bitkin hisseden Archer kendisini kamyonetin ön yolcu koltuğuna bırakıp dikkatli bir nefes aldı.

"Önce biraz kestirmek ister misin, ihtiyar?" dedi Spence.

Archer öldüğünde istediği kadar kestirebilirdi. Arkadaşına yandan bir bakış attığında onun sırıttığını gördü.

"Sadece söylemek istedim. Biraz kötü görünüyorsun da. Belki beklemek..."

"Hayır," dedi Archer. "Elle, benim gerçekleri gördüğüm ana kadar yeterince bekledi."

Arka koltuktaki Willa ellerini çırpıp oturduğu yerde zıpladı. "Onun önünde diz mi çökeceksin? Yapacaksın, değil mi? Görmek istiyorum!"

"Birkaç diz çökme taktiği ister misin?" diye sordu Kylie.

Boynunu döndürmek canını çok yaktığı için Archer onlara dikiz aynasından pis pis bakmakla yetinmek zorunda kaldı.

Kylie uyumakta olan Vinnie'yi kaldırıp ona gösterdi. "Bak," dedi. "Yavru köpek."

Willa onun bu dikkat dağıtma çabası karşısında gülüp sevmek için Vinnie'yi kucağına aldı.

"Nereye?" dedi Spence.

Hepsi birbirlerine baktılar. O anda Archer gerçekten hiçbirinin Elle'in yerini bilmediğini anladı.

"Ofisinde değil," dedi Spence.

Kylie, "Evinde de değil," dedi. "Ben uğradım."

Archer arkasına yaslanıp düşünmek için gözlerini kapattı. Elle'in yalnız kalmak istediği belliydi. Ama neden? Yaralarını sarmak için mi? Genç kadın canı yandığında ya da kırılgan hissettiğinde birilerinin onu görmesini istemezdi. Archer emindi ki Elle şu anda her neredeyse yalnızdı ve düşünerek kafasını yormakla meşguldü. Düşünmek ona *ortak* geçmişlerindeki kötü şeyleri hatırlatacak, her şeyin en başa dönmesine neden olacaktı. "Nerede olduğunu biliyorum," dedi, oturduğu yerde sırtını dikleştirerek. "Ama önce başka bir yere uğramam lazım."

Yarım saat sonra, tam güneş batarken, yıllar önceki o meşum gecede Elle'le ilk tanıştığı parka yöneldiler.

"Orada," dedi Willa, içinde sallanma demirleri, tırmanma merdivenleri, salıncaklar ve bir kaydırağın bulunduğu parkı işaret ederek. Parkta çimenler varsa bile çoktan ölmüştü ve geriye yalnızca fazla büyümüş çalılar kalmıştı.

Salıncaklardan birinde, kıvrımlı bir vücudu ve bu mahalleye fazla gelen kıyafetleri olan sarışın bir kadın oturuyordu. Muhtemelen uzun topuklu ayakkabılarıyla o salıncaklarda oturan ilk kişiydi.

Archer'ın, çok tehlikeli bir hayat sürdüğü için genç kadından uzak durması gerektiğini düşünmüş olması çok komikti. Çünkü Elle'in hayatı bazen onunkinden bile tehlikeli olabiliyordu.

Onun gittiğini duyduğundan beri Archer'ın kalbi göğsündeki yerinde değildi sanki. Genç kadın berbat bir çocukluk geçirmişti ama buna rağmen –ya da bu sayede– harika bir kadın olmuştu. Archer'ın tanıdığı en harika kadın... Şimdiye dek kendisine ona uygun olmadığını, onun daha iyilerine layık olduğunu söyleyip durmuştu. Gerçi bu hâlâ doğruydu.

Ama Archer onu bırakmak istemiyordu.

Kamyonetten indi. Diğerlerinin de inmeye yeltendiklerini fark edince arkasına döndü. "Burada kalın," dedi.

"Ama..."

"Ama..."

"Ama..."

Archer sağlam elini kaldırdı. "Ben hallederim."

"Emin misin?" diye sordu Willa şüpheyle.

Değildi. Hatta hayatında hiç bu kadar emin olmadığını hissetmemişti. "Bunu kendi başıma yapmam gerek."

Kızlar gönülsüzce de olsa kafa salladılar.

"Eve dönmek için araca ihtiyacım olduğunda sizi çağırırım," dedi Archer.

"Gideceğimizi düşünmesi ne kadar da tatlı, değil mi?" dedi Willa, Spence'e bakarak.

"Evet. Ama boş hayal olarak da görülebilir," dedi Spence.

"İkisi de," dedi Pru. "Biraz da ego var tabii."

Archer derin bir nefes alıp döndü ve kumların üzerinden salıncaklara doğru ilerlemeye başladı.

Elle onun geldiğini görüp kendisini hazırladı. Buraya hatırlamaya gelmişti. Düşünmeye. Bir bakış açısı oluşturmaya. Fakat bir süredir burada olmasına rağmen yapmak istediklerinde hiç başarılı olamamıştı. Ta ki Archer, arkasında süvarilerle orada belirene dek. Görünüşe göre süvarilerine yerlerinden ayrılmamalarını söylemişti.

Onlar da tabii ki dinlemişlerdi.

Archer'ı seviyorlardı. Onun için her şeyi yaparlardı ve Elle'i bulmasına da yardım etmek istemişlerdi.

Elle kimseye kızamazdı. Buna ihtiyacı vardı çünkü. Archer'ın peşinden gelmesine ihtiyacı vardı.

Onun, yerini bulmuş olmasından etkilendiğini itiraf etmeliydi. Gerçi Archer bir şeyi istiyorsa tüm azmi ve kararlılığıyla hareket ederdi. Ve her şeye rağmen Elle'i istiyordu. Elle bunu biliyor olsa da korkarak ondan kaçmıştı aslında. Asla onunla ilgili şüpheye düşmemişti. Asıl şüphelendiği kendisiydi. Aşk oyununda başarılı bir geçmişi yoktu ve Archer'a karşı hissettiklerinin gücü ve şiddeti karşısında dehşete düşmüş durumdaydı.

Genç adam, yanındaki salıncağa oturmaya çalışmak yerine karşısındaki banka oturdu. Onun solgun olduğunu ve titrediğini gören Elle'in kalbi sıkıştı.

"İyi misin?" diye sordu.

"Hayır. Kolum ve omzum resmen yanıyor. Dengemi de sağlayamıyorum." Duraksayıp küçük bir kahkaha attı. "Ama seni sadece görmek bile tekrar nefes alabilmemi sağladı. Yanıma oturur musun, Elle? Şunu da gözden kaçırma, söylemek yerine rica ettim. Gördün mü? Yeni numaralar öğreniyorum."

Elle gülümsedi ama Archer gülmüyordu. "Konuşmamız lazım," dedi.

Elle'in gülümsemesi soldu. Bu sözler söylendiğinde arkasından pek güzel şeyler gelmezdi. "Benim söyleyecek bir şeyim yok."

"Sorun değil. Benim var." Archer sağlam eliyle yanındaki boşluğa hafifçe vurdu.

Elle tereddüt etse de kalkıp banka oturdu. Ama dokunma mesafesinde değildi, çünkü ona dokunursa düzgün düşünemezdi. Genç adamın gözlerine baktı... Yüzünün rengi gerçekten atmıştı

ve dengeli nefes alamıyordu. "Dışarıda olmamalısın, Archer. Dinlenmen gerek."

"Seni görmem gerekiyordu."

Boğazı düğümlenirken Elle kafasını iki yana salladı. "On bir yıl boyunca bana göz kulak oldun. Görevin artık sona erdi."

"Bu görev değil. Sana söylediğim her şeyde ciddiydim ben. Söylediğimin farkında olmadığım şeylerde bile. Hastanedeki odamdan ayrılmanı istememin sebebi, babamla yüzleşmemi görmenden utanacak olmamdı. Sadece odadan çıkmanı istedim, hayatımdan değil."

"Onu anladım," dedi Elle. "Ama ben de şunu fark ettim ki sana kendimi çok kaptırmıştım. Daha fazlasını istiyordum. Bu beni çok korkuttu çünkü senin benden ne istediğini hâlâ bilmiyorum."

"Çok şey istiyorum," dedi genç adam. "Ama sana aptalca şeyler söylemeyi keseceğime söz verebilirim. Tabii eğer sen de, şimdiye kadar söylediğim aptalca şeyleri unutmaya söz verirsen."

Elle ona baktı. "Çok fazla var..."

Archer boğuk bir kahkaha attı, sonra suratını buruşturdu. "Evet, biliyorum. Yapabilir misin peki?"

"Spence'in gerçekten Vegas'a gitmemiz için bilet aldığını biliyor musun?" dedi Elle, kendisini tutamadan.

"Evet," dedi Archer. "O konuda ciddiydim." Kafasını yana eğdi. "Bu yüzden mi kaçtın?"

Elle kafasını çevirdiğinde gözleri Archer'ın, kaldırım kenarında duran kamyonetine takıldı. Pru, üstüne beş yazılmış bir kâğıt tutuyordu. Willa dört parmağını kaldırmıştı. Spence ise iPad'ine kocaman bir iki yazmıştı. "Bu da ne böyle?"

"Sanırım seni geri kazanma çabama not veriyorlar. Görünüşe göre daha iyisini yapmalıyım. Her neyse, verdiğim söze gelirsek..."

"Benim hayattan öğrendiğim bir şey varsa," diye lafa girdi Elle. "O da sözlerin asla işe yaramadığıdır."

"Yarar. Eğer tutulurlarsa. Ve ben sözümden dönmem Elle. Asla." Bankta ona doğru kaydı ve muhtemelen hareket etmenin sebep olduğu acıyla yüzünü buruşturdu. "Senden ne istediğimi sordun. Tüm samimiyetimle söylüyorum: Senin olmak istiyorum. Senin de bana ait olmanı istiyorum. İstersen şu anda Vegas'a uçabiliriz. Ya da benim evime gidebiliriz çünkü benim banyom daha güzel. Birlikte yaptığımız sürece sen ne istersen onu yapabiliriz."

"Ama biz birbirimizi sinir ediyoruz."

"Evet," dedi Archer. "Ama fark ettim ki ben seninle her an sinir olmaya razıyım."

İçi kıpır kıpır olan Elle ona iyice yaklaştı.

O sırada kamyonetin camı açıldı ve Kylie kafasını dışarı uzattı. "Süs havuzu sayesinde," diye seslendi. "İşe yarıyor! Efsane gerçek! Efsaneyle mücadele edemezsiniz!"

Elle kafasını iki yana salladı. "Seyirciler çıldırmış."

"Bunu yeni mi anlıyorsun?" Archer elini tutup onu kendisine doğru çekti.

"Hey, artık çıkabilir miyiz?" diye bağırdı Willa.

"Hayır!" diye bağırdı Archer, onlara bakmadan. Gözlerini Elle'den ayırmıyordu. "Kylie süs havuzu ve gerçek aşk konusunda haklı olabilir."

Elle gözlerini kırpıştırdı. "Ciddi olamazsın."

"Ciddiyim. *Seninle* bir hayatım olsun istiyorum, Elle. *Her şeyi* seninle yapmak istiyorum. Buna bir..."

"Hey," dedi Elle hızlıca. "Hamile olmadığımı duydun, değil mi? Ve bunun için hazır olur muyum hiç bilmiyorum..."

"Köpek," dedi Archer. "Bir köpeğimiz olsun istiyorum, Elle."

Elle küçük bir kahkaha attı. Evet, Archer onu gerçekten anlıyordu. Hem de çok iyi anlıyordu ve Elle buna bayılıyordu. "Ama ya hiçbir zaman, mutfağında mama sandalyesi olan kocaman bir ev istemezsem?"

Archer'ın sıcak gözlerinde sevgi ve dürüstlük vardı. "Çocuk konusunda her şey kabulümdür, Elle. Ama sensiz bir hayat kabulüm değil. Unuttun mu? Seni seviyorum. Seni."

"Hayır, unutmadım," diye fısıldadı Elle. "Ama senin unuttuğunu düşünmüştüm. Ya da ilaçlar yüzünden öyle dediğini."

Genç adam burnunu kırıştırdı. "Evet, bünyem ilaçları kaldırmıyor ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Sana çok ama çok âşığım, Elle."

Ah. Bunu bilmek güzeldi. Çok güzel. "Bana bağlanmaktan korkmuyor musun?"

"Ah, çok korkuyorum," dedi Archer. "Bana sarılmalısın, Elle."

Elle bu sefer gerçekten güldü. "Sen hiçbir şeyden korkmazsın. Benim için ölmekten bile korkmadın."

"Yanılıyorsun. Korktuğum çok şey var. En çok da sensiz kalmaktan korkuyorum." Archer dikkatlice onun parmaklarını sıktı. "Sen benim için doğru kişisin. Yıllar önceki o gece bana çok özel biriymişim gibi baktığın o andan, sincaplar kabloları yedi diye bana bağırmaya geldiğin ve canın yanacak olsa bile ablanı savunduğun ana kadar hep doğru kişiydin. Hep sendin. Hep sen olacaksın."

Elle tuttuğunun farkına varmadığı nefesini verdi. "Sana karşı öyle şeyler hissediyorum ki bunu isimlendiremiyorum bile..."

"Bunu duyduğuma sevindim." Archer dikkatlice, yavaşça onu kendisine doğru çekti. "Şimdi söyleme sırası sende."

Elle tereddüt edince Archer'ın gülümsemesi soldu. Yüzü yine ciddileşirken kolunu onun omzundan çekip gözlerini kapattı.

"Hayır, hayır, anlamıyorsun," diye fısıldadı Elle, tekrar onun elini tutarken. "Bu benim için zor çünkü ben o kelimeleri... rahatça söyleyemem." Duraksadı. "Aslında şimdiye kadar hiç söylemedim," diye itiraf etti, genç adamın gözlerini açmasını izlerken. "Ama seni seviyorum Archer. Her zaman sevdim ve her zaman seveceğim."

Uzunca bir süre karşılıklı bir şaşkınlık halinde oturdular. Yıllarca bekledikten sonra sonunda ikisi de kartlarını açmıştı.

Kendisini hiç olmadığı kadar özgür ve hafif hisseden Elle, Archer'ın ciddi yüzüne bakıp gülümsedi ve onun dudaklarının kenarlarını kıvıran gülümsemenin yavaş yavaş gözlerine ulaşmasını izledi. Genç adam sonra tek eliyle ceplerini karıştırıp bir şey aramaya başladı.

"Bundan daha iyisini hak ediyorsun," dedi. "Ama önce seni görmeden başka şeylere konsantre olamadım. *Kahretsin.*" Hafifçe Elle'e doğru dönüp çenesiyle sağ cebini işaret etti. Bandajı yüzünden oraya ulaşamıyordu. "Sen çıkartır mısın?"

"Delirdin mi? Arkadaşlarımız izliyor."

Archer ona bakıp sırıttı. "Kutudan bahsediyorum."

Elle gözlerini kırpıştırdı. "Ah." Elini onun cebine sokup şeffaf, plastik bir kutu çıkardı. İçinde, sakız makinelerinden çıkanlara benzeyen sahte bir yüzük vardı. Elle kalbi gümbürderken yüzüğe bakakalmıştı. "Bu..."

"Evet," dedi genç adam. Yüzük altın rengine boyanmıştı ve ortasında yeşil renkli sahte bir taş vardı. Archer'ın neredeyse düşecek gibi olsa da bir şekilde önünde diz çökmeyi başarmasını izlerken genç kadının boğazı düğümlenmişti. "Benimle evlenir misin, Elle?"

Elle yutkundu. "Çok fazla ağrı kesici içtin, değil mi?"

"Hayır." Archer güldü. "Beni öldürüyorsun... Evet mi hayır mı?"

"Sen ciddisin."

"Çok ciddiyim. Dizlerim ezildi burada."

Elle onun karşısında diz çöktü ve genç adamın sabırsızlıkla bakan güzel, ela gözlerinin içinde kayboldu. Sonra onu öpüp alnını onunkine dayadı. "Evet." Önceki gün yaşadığı korkunun ve bu adam için hissettiği aşkın etkisiyle gözleri dolmuştu. "*Evet.*" Burnunu çekti.

Archer onun yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Ağlama. Sana daha güzel bir yüzük alacağım, söz. Bugün açık mücevher mağazası bulamadık."

Elle şimdi hem ağlıyor hem gülüyordu. "Bu yüzük mükemmel. Sen mükemmelsin." Parmaklarını onun kirli sakallı çenesinde gezdirdi. "Mağazalar açılana kadar beklememen hoşuma gitti. Bunu ne kadar istediğini anladım."

"İnan bana, çok istiyorum. Bunu elde etmek için çok çabaladık. Bu yüzden, artık zaman kaybetmeyelim ve hayatımızın geri kalanını birlikte geçirelim."

"Evet. Lütfen."

"Harika. Ama şu anda ayağa kalkamıyorum."

Elle gülerek onun banka tekrar oturmasına yardım etti ve

başını göğsüne yaslayıp elini kaldırarak, parmağına çok büyük gelen çılgın yüzüğe hayranlıkla baktı. "Nereden aldın bunu?"

"Divisadero'daki pizzacıda şeker makineleri vardı," dedi. "Ve inan bana, almam hiç kolay olmadı. İstediğimi elde edene kadar çeyreklikler halinde yirmi beş dolar harcadım. Spence, sırf artık oturayım diye tüm makineleri satın almak istedi. Pru ile Willa beni kahkahalarla izlediler. Kylie ise tüm gösteriyi kaçırdı çünkü orada çalışan bir adamla flört etmekle meşguldü."

"Romantik biri olmadığını asla söyleme," dedi Elle, onun belalı tebessümüne bakarken.

"Eh, bana ilham veren sensin," dedi Archer.

SON SÖZ

#SonsuzaDekMutlu

İki hafta sonra, sabah ilk uyanan Archer oldu. Ağır işlere gitmediği için sabahın köründe kalkıp antrenman yapması, sonra da ofise yollanması gerekmiyordu. Birkaç gün önce keçileri kaçırmış, öfkeden kafayı yiyecek gibi olmuştu. Fazla hareket edemediği için Elle birilerinin ona nezaret etmesi gerektiğinde ısrarcıydı. Genç kadın patronluğunu ilan etmiş ve doktordan gelecek izne kadar evde oturup dinlenmesini emretmişti.

Daha önce Archer'a emir veren pek kimse olmamıştı. Hatta hiç olmadığını söyleyebilirdi.

Ta ki Elle hayatına girene dek.

Archer onun bunu yapmasına izin veriyordu çünkü gözleri parlayarak ve küstah ses tonuyla emirler yağdırmasını seviyordu. Bunu kışkırtıcı buluyordu. Öyle ki bazen sırf bu tavırları görmek için onu bilerek kızdırıyordu. Hareketsiz durması için her gün tepesine binen genç kadın bunun farkında değildi tabii.

Archer sakatlandığı için çıplak anlarında bazı değişiklikler

yapmaları gerekmişti. Bedeninin sınırlarını zorlamamak için yeni keşifler yapmaları gerekiyordu, böylece Elle'in, akıllı ve muhteşem biri olmasının yanı sıra bu konuda da fazlasıyla hünerli olduğu ortaya çıkmıştı.

Bugün, mecburi olarak verdiği aradan sonra Archer'ın ofisteki ilk günü olacaktı. Ama Elle ona böyle sarılmışken gerçek hayata dönmek için pek de acele etmek istediği söylenemezdi.

Fakat bir süre sonra onun uyanmasını daha fazla bekleyemeyeceği için hareketlenmeye başladı. Elle hafifçe kıpırdandı ve Archer onu nazikçe sırtüstü yatırırken gözlerini açmadan gülümsedi. Archer da onun üzerine doğru uzanıp boynundan aşağı doğru yumuşacık öpücükler kondurmaya başladı.

"Senin işe gitmen gerekmiyor mu?" diye mırıldandı genç kadın gülümseyerek. Gözlerini açıp mavi derinliklerini onun yüzüne dikti.

Archer ellerini onun çıplak kalçasının kıvrımında kaydırırken yüzünü saçlarına gömdü. "Hasta olduğum için gitmeyeceğim."

Elle donakaldı. Sonra yatakta doğrulup omzuna bakabilmek için ellerini itmeye çalıştı. "Biliyordum. Kendini çok zorladın ve şimdi canın acıyor."

"Hiç acımıyor," dedi Archer, onun ellerini tutarak. "Sadece bir günü daha seninle geçirmek istedim."

Elle onun gözlerine bakıp kalp atışlarını hızlandıran tebessümlerinden birini attı. "Aklında belirli bir şey var mı?"

Archer'ın aklında bir şey vardı, evet. Komodininde duran kumandayı alıp bir tuşa bastı.

Şöminede alevler yanmaya başladı.

"Ama bu hileye giriyor, değil mi?" dedi Elle.

Archer şöminede dans eden alevlere baktı, sonra tekrar Elle'e döndü. "Gazlı bir şömine bu."

"Biliyorum... Yine de seni ellerinle ateş yakarken izlemek isterdim." Bunları söylerken gözleri gülüyordu. "Üstsüz."

Archer bir kahkaha attı. "Tabii odunları da üstsüz kesmem gerekirdi, değil mi?"

Elle hafifçe inleyince Archer sırıttı. "Öyle mi?" dedi."Evet, öyle."

"Eh, patron sensin."

Genç kadın sırıtarak ona vücudunu karıncalandıran, beyin hücrelerini mahveden muhteşem, yoğun ve derin bir öpücük verdi. "Tekrar söyle," diye fısıldadı.

Archer sırtüstü uzanıp onu üstüne oturttu ve yüzünü kendisininkine doğru çekti. "Patron sensin." Sırıttı. "Son bir kez."

Elle, "Son bir kez mi? Bu kadarcık mı? Sonra sıra sende mi?" dedi gülerek.

"Evet, sonra sıra bende. Tadını çıkar, Elle."

Elle onu öyle büyük bir sevecenlikle öptü ki Archer kalbinin patlayıp göğsünden fırlayacağını sandı. Elini onun saçlarına daldırarak tüm varlığıyla öpücüğüne karşılık verirken arada bir dudaklarını hafif hafif ısırdı. Sonra da içindeki ağrıyı dindirmek için dilini onun ağzına kaydırdı.

Bacaklarını iki yanına atarak onun üzerinde oturan genç kadın kalçasını yavaş yavaş hareket ettirmeye başladığında Archer'ın gülümsemesi kesildi. Hatta nefes bile alamıyordu. Tek yapabildiği Elle'i ne kadar sevdiğini ona bedeniyle göstermekti. Komodininin çekmecesine uzanıp bir prezervatif aldı. "Mama sandalyesi ikilemini çözene dek çifte önlem alalım," dedi, hafifçe doğrulup Elle'in tam kalbinin üstüne bir öpücük kondurarak.

Ardından kafasını çevirip dudaklarını göğsüne bastırarak genç kadının nefesini kesti.

"Seni seviyorum, Archer," diye fısıldadı Elle, hafifçe doğrulup onu içine alırken.

Archer yoğun bir zevk dalgası bedenini sararken kalçasını ona doğru kaldırdı. Yıllardır her gece hayal ettiği şeyi sonunda yaptıklarına inanamıyordu. "Siktir, Elle..."

"Evet, lütfen."

Archer boğuk bir sesle inledi ve kalçaları uyum içinde hareket ederken kafasını çeviremesin diye parmaklarını onun saçlarına daldırdı. Mavi gözlerinde boğulurken dolgun dudaklarını hafifçe ısırıyor, kontrolü ele alıp ta en derinlerine giriyordu. Bakışlarında onun kendisi için neler hissettiğini görebiliyordu. İnleyerek adını söylediğinde genç kadın orgazm dalgalarıyla sarsılmaya başladı. Archer son bir kez daha içine girip çıkarken hâlâ titriyordu.

Elle sonunda nefes alış verişlerini kontrol altına alınca yüzünü onun boynundan kaldırdı. "Son bir emrim daha var."

"Ne istersen," dedi Archer, tüm ciddiyetiyle. O anda, bugüne kadar sahip olduğu her şeyi onun önüne serebilirdi.

"Sev beni," diye fısıldadı genç kadın.

Archer'ın tek cevabı, "Sonsuza dek, Elle," demek oldu.